

ดวงรัก ต้อง ทิ้ง ดวง ประจักษ์ พร่าง พราย 1

星汉灿烂·幸甚至哉

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทวนซีนใจส่วน 关心则乱 เทียน
ถึงเจวียน แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

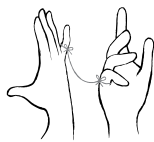
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ลิขสิทธิ์ © JAMSAL
สงวนลิขสิทธิ์ © JAMSAL
© JAMSAL 2023. NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุดนิยายที่นักอ่านทุกท่านรอคอยกันมานานก็มาถึงในมือทุกท่านแล้วนะคะ หลังจากซีรีส์เรื่อง 'ดารাজักรักลำนำใจ' ได้ฝากความประทับใจให้กับทุกท่านก่อนหน้านี้ ครั่งนี้มากกว่ารักขอหยิบเรื่องราวอันน่าตราตรึงมานำเสนอในรูปแบบตัวอักษร ในชื่อเรื่องว่า 'ดุจรักตั้งหวังดาราวรางพราย' ผ่านฝีมือการแปลอย่างคุณถึงเจวียนคะ

โดยในเรื่องจะเป็นการเล่าถึงที่มาที่ไปของสตรียุคปัจจุบันอย่าง 'อวี๋ไห่หลิง' ผู้ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดในยุคโบราณที่ถูกบิดามารดาทอดทิ้งไปถึงสิบปี ต้องถูกอาสาสมัครเลี้ยงดูมาให้เสียคน นิสัยเสียจนเป็นที่เลื่องลือในจวนนางต้องมาเป็น 'เจิงเซ้าซาง' คนใหม่ที่ฟื้นคืนจากอาการป่วยไข้ ใช้ไหวพริบของตนแก้ปัญหา ทว่านางที่มีสมอง ทันคน และชอบพุ่งชนปัญหานี้ กลับเป็นที่ขัดหูขัดตาของมารดาอย่างมาก เอะอะก็เอาแต่บอกว่านางชอบสร้างเรื่อง

ในเล่มหนึ่งนี้มีหลายตัวละครที่ไม่ปรากฏในซีรีส์ด้วยนะคะ ใครที่อยากเห็นบทของพี่ใหญ่เจิงหย่งก็จะได้พบเขาแล้วคะ รวมถึง 'แม่ทัพหลิง' อยากให้ทุกคนสังเกตดีๆ ว่าเขาโผล่ออกมาในฉากไหนกันหนอ มาร่วมติดตามกันค่ะว่า 'เจิงเซ้าซาง' ที่มีวิญญูญาณเป็นอันธพาลหญิงเก่าจะก่อเรื่องก่อราวอะไรบ้าง แล้วความสัมพันธ์ของนางกับคนที่บ้านจะดีขึ้นเมื่อไหร่ ไปติดตามกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

เจิ้งเซ่าซางทอดตามองไป ทว่าชายหนุ่มผู้นี้ร่างสูงเหลือเกิน ใบหน้า
ถูกโคมม้่าหมุนดวงหนึ่งซึ่งแขวนอยู่ข้างหอบดบังไปเกินครึ่ง แสงเงา
ลอยเคลื่อน รัศมีโคมสีชาดนวลละมุนฉาบย้อมบนชุดชวีจวียาวสีจืดซีด
ของเขาจนแสงเจิดฉายขณะเดียวกันก็แสงกระจ่างตา งามสง่าจนซึมซาบ
ถึงกระดูก

ครู่ก่อนจุดที่เขายืนอยู่เจิ้งเซ่าซางเคยเดินผ่านแล้ว จำได้ว่าภาพที่วาดอยู่
บนโคมม้่าหมุนดวงนั้นเป็นเรื่องราวของครอบครัวที่ได้รวมตัวพร้อมหน้า

ตอนนี้เองหัวใจไหล่นางพลันถูกตีหนึ่งที ชิ่งชือเดินตรงมาถามด้วยความ
แปลกใจ "เจ้ากำลังมองอันใดอยู่"

เจิ้งเซ่าซางตอบอย่างงงนสงสัย "ดูเหมือน...ดูเหมือนจะมีคนมองข้าอยู่
เจ้าคะ" กำลังมองนางอยู่ใช่หรือไม่ นั่น นางก็ไม่อาจแน่ใจได้

•

แนะนำตัวละคร

- * อวี๋ไฉ่หลิง
หญิงสาวยุคปัจจุบันที่มาอยู่ในร่างเจิ้งเซ้าซาง อดีตอันธพาลหญิงกลับใจ ฉลาดทันคน ไม่ปล่อยให้ตนเองเสียเปรียบใคร
- * เจิ้งเซ้าซาง
คุณหนูสี่สกุลเจิ้ง ร่างกายอ่อนแอ ถูกพ่อแม่ทิ้งไว้ในเมืองหลวงสิบปี อาสะไภ้ทรงตั้งใจเลี้ยงมาให้เสียคน
- * เขียวหยวนอี
สะใภ้ใหญ่สกุลเจิ้ง มารดาของเจิ้งเซ้าซาง ผ่านการแต่งงานสองครั้ง เป็นคนเข้มงวด ดุดัน วางแผนการรบเก่ง
- * เจิ้งสี่อ
บิดาของเจิ้งเซ้าซาง ออกบวชสร้างผลงานมาตลอด เป็นบิดาที่ตามใจบุตรสาว
- * หยวนเซิน
เป็นบัณฑิตมาจากตระกูลขุนนางแห่งเจียวตง บิดาเป็นขุนนางใหญ่ระดับผู้ว่าการมณฑลแห่งหนึ่ง มีรูปโฉมโดดเด่น บุคลิกสุภาพสูงส่ง
- * บุรุษผู้หนึ่งในคีนงานโคมไฟ
เป็นชายหนุ่มผู้มีรูปร่างสูงใหญ่ รัศมีโคมสีชาด นवलละมุนฉาบย้อมบนชุดชีวิตวิยาสีจี๊ดซี๊ดของเขา ข้างกายมีธงครีฑ์สวมเกราะหนักเจ็ดแปดคน ติดตาม

7

นี่คือสิ่งปลูกสร้างชั้นเดียวที่ก่อขึ้นด้วยอิฐดินดิบหลังหนึ่ง ทั้งหลังเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านยาวถูกแบ่งออกเป็นสามห้องเท่าๆ กัน ห้องตรงกลางคือโถงรับแขกควบห้องกินอาหารยามมีคนมาก ส่วนห้องอีกสองฟากคือห้องพัก อวี๋ไฉ่หลังพำนักอยู่ในห้องทิศตะวันออกนี่เอง ห้องพักนี้แสนจะเรียบง่าย ผนังที่ฉาบด้วยดินเหลืองถูกขัดจนเกลี้ยงเกลาสะอาดตา บนพื้นมีเตาไฟทรงสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่หนึ่งเตา ดูเหมือนจะก่อขึ้นจากดินสำหรับปั้นเครื่องดินเผา รูปลักษณะภายนอกเรียบง่ายแบบโบราณ ทว่าให้ความอบอุ่นใช้ได้ทีเดียว ทว่าสิ่งถัดไป...ต่อให้อวี๋ไฉ่หลังเยือกเย็นเสมอมาก็ยังคงตกใจจนหวิดจะเป็นลม...

ในห้องไม่มีโครงเตียง รวมถึงม้านั่งและเก้าอี้ มีเพียงกระดานไม้เคลือบเงาเรียงตัวอยู่บนพื้นซึ่งยกขึ้นราวชั้นบันไดขั้นหนึ่ง ซิดฝั่งด้านในของห้อง ข้ากินพื้นที่ห้องไปถึงหนึ่งในสามส่วน บนนั้นปูพุกกับผ้าห่มไว้

หนึ่งชั้นสำหรับเป็นเครื่องนอน ด้านข้างมีเบาะนุ่มทรงกลมขนาดเล็กไม่กี่ใบ ทำหน้าที่แทนเก้าอี้ กับโต๊ะเตี้ยทรงสี่เหลี่ยมเล็กๆ อีกหนึ่งตัวสำหรับกินอาหาร ตีมน้ำ อวี่ใหม่หลังเคยดูภาพยนตร์เก่าหลายเรื่องของอาภิระ คุโรซาวะ* รู้ดีว่านี่ช่างคล้ายกับโครงสร้างของห้องแบบญี่ปุ่นในยุคโบราณอันแร้นแค้น

เมื่อสิบกว่าวันก่อนตอนที่เพิ่งจะฟื้นขึ้นมา นอกจากศีรษะจะปวดจนแทบระเบิดแล้ว เธอยังถูกความเป็นจริงตรงหน้านี้ทำเอาขวัญหนีหิ้นจนสลบไปอีกรอบ แค้นใจจนแทบอยากตายซ้ำอีกหน ความจริงตำบลเล็กๆ ในเจียงหนาน** บ้านเดิมของเธอที่แสนห่างไกลความเจริญนั้นตั้งอยู่ใจกลางที่ลุ่มซึ่งมีภูเขาปิดล้อม ส่งผลให้ร้อยหลี่*** ต่างสำเนียง พันหลี่ต่างภาษาคอนที่นั่นเคยเจอปีศาจญี่ปุ่น**** ที่ด้นด้นบุกป่าฝ่าดงเข้ามารวมแค่สองคน อีกทั้งได้คนหนุ่มสาวที่ต่อมากำทำงานในเมืองใหญ่ข้างนอกกลับบ้านมาเล่าถึงทุกคนจึงค่อยรูปร่างพรรณาสันฐานกับเครื่องแต่งกายแบบนั้นคือปีศาจญี่ปุ่น ผู้ใหญ่บ้านผู้เฒ่าถึงกับร่ายยาวอย่างเป็นเตี๊อดเป็นแค้น ก่อนสั่งลูกบ้านทั้งหลายว่าถ้าต่อไปเจออีกจะต้องใส่ยาเบื่อหนูลงในมันเทศและหัวไชโป๊ที่มอบให้ปีศาจญี่ปุ่นจึงจะถูกต้อน นำเสียตายที่ไม่เคยมีปีศาจญี่ปุ่นเข้ามาอีกเลย ยาเบื่อหนูจึงเป็นอันอดใช้ไป

จวบจนหลังก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน รัฐบาลชุดเปิดภูเขาสร้างถนน ต่อสะพาน เจาะอุโมงค์อย่างกว้างขวาง บ้านเดิมของเธอจึงค่อยๆ พัฒนาเป็นตำบลเล็กๆ เพียงแห่งเดียวที่อยู่ใจกลางภูเขาทั้งสี่ทิศ

"คุณหนู ควรตีเมียได้แล้วเจ้าค่ะ" สตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งถือถาดไม้

* อาภิระ คุโรซาวะ (ค.ศ. 1910-1998) เป็นผู้กำกับ ผู้อำนวยการสร้าง และนักเขียนบทภาพยนตร์ชื่อดังชาวญี่ปุ่น

** เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มทางทิศใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อันฮุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

*** หลี่ (ลี้) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

**** ปีศาจญี่ปุ่น เป็นคำเรียกแสดงความเจ็บแค้นที่ชาวจีนมีต่อชาวญี่ปุ่นและทหารญี่ปุ่นในช่วงที่รุกรานจีน

เนื้อหยาบทรงสี่เหลี่ยมใบหนึ่งเข้ามาในห้อง ก่อนหมุนตัวไปเอยกับเด็กหญิงข้างกายซึ่งยังยกม่านผ้าฝ้ายอันหนักอึ้งค้างไว้ "อาเหมย ปล่อยม่านลงได้แล้วข้างนอกหนาว"

อวีไฉ่หลังรีบดึงสติคืนมา 'นั่ง' ตัวตรงให้เรียบร้อย อันที่จริงคือการคุกเข่าให้เรียบร้อยต่างหาก สตรีวัยกลางคนผู้นั้นวางถาดสี่เหลี่ยมลงบนโต๊ะเตี้ย บนถาดมีชามกระเบื้องสองใบหนึ่งใหญ่หนึ่งเล็ก ในชามใหญ่เป็นยาต้มร้อนฉวย ส่วนในชามเล็กเป็นผลไม้แช่อิ่มสามเสี้ยว อวีไฉ่หลังยกชามกระเบื้องขึ้นดื่มเจี๊ยบๆ จนหมดในรวดเดียว พาให้รสขมเผื่อนท่วมทันช่องปากในทันที มันช่างกลืนยากยิ่งกว่ายาฆ่าแมลงเสียอีก แน่แน่นอนว่าเธอไม่เคยกินยาฆ่าแมลงหรอกนะ

จากนั้นเธอก็หยิบผลไม้แช่อิ่มที่มีเกล็ดน้ำตาลขึ้นมามั้ๆ พลองมองพิจารณาสตรีวัยกลางคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ตรงข้ามกัน อีกฝ่ายเคยบอกให้อวีไฉ่หลังเรียกว่า 'จู่' แม้อวีไฉ่หลังไม่เคยชินที่จะเรียกใครด้วยคำคำเดียวเพราะนี่ทำให้เธอนึกถึงคำเรียกประจำเวลาเฝ้าแก๊วในร้านทำผมครบวงจรในตัวตึบบลใช้เรียกอ๋อนคู่ขาซึ่งมีนับไม่ถ้วน แต่ช่วยไม่ได้ที่ตอนนี้เธอไม่รู้ธรรมเนียมของที่นี่จึงไม่กล้าเรียกอย่างอื่นส่งเดช วันก่อนเธอเพิ่งจะได้ยินอาเหมยแล้วว่าเด็กน้อยที่อยู่บ้านติดกันทางฝั่งซ้ายฝันร้ายพูดจาเหลวไหล แล้วถูกผู้ทำพิธีหญิงจับกรอกยาอาคมไปหนึ่งกา หวิดจะตายไปครึ่งชีวิตก็ว่าได้ ดังนั้นเธอจึงได้แต่เรียกอ้อมอ้อมไปตามที่สตรีวัยกลางคนผู้นี้บอก ใครจะรู้ว่าต่อมาค่อยค้นพบว่าสามารถเรียก 'อาจู่' ได้เช่นกัน

อาจู่มีใบหน้าเหลี่ยม ร่างใหญ่แข็งแรง สีหน้าเคร่งขรึม สวมชุดใยป่าน สีขาวเทาแบบชายเสื้อสั้นเย็บติดกับท่อนล่าง เผยให้เห็นขากางตั้งแต่หัวเข่าลงไป คาดว่าเพื่อให้ทำงานได้สะดวก ต่างกับของอวีไฉ่หลังที่แม้

ไม่เห็นผ้าไหมสักส่วนเสี้ยว ทว่าชุดผ้าฝ้ายเนื้อหนาละเอียดก็พันมิดชิด รอบเอวเต็มหนึ่งรอบและยาวจนจรดเท้า ส่วนชุดแต่งกายของอาเหมย เด็กหญิงวัยสิบขวบที่อยู่ด้านข้างยิ่งเรียบง่ายเข้าไปใหญ่ สวมเสื้อปานตัวสั้น นูนุ่น วึ่งแฟนพานไปมาทั่วลานโดยเผยกางเกงลายดอกนูนุ่นเนื้อหนา

เมื่อสืบกว่าวันก่อนขณะอวี๋ไฉ่หลังยังนอนกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่บนฟูก เปลือกตาราวหนักนับพันซั่ง* เพียงได้ยินเสียงอันแหลมบาดของสตรีผู้หนึ่ง กำลังตะคอกด่า '...เจ้ามันหญิงโง่เง่าไร้สามารถ ฮูหยินมอบหมายงานนี้แก่เจ้า เจ้ากลับละเลยถึงขั้นนี้ หากคุณหนูเป็นอันใดไปจริงๆ เอาเจ้าทั้งครอบครัวไป ป้อนสุนัขก็ไม่สาสม!'

จากนั้นเสียงสตรีอีกคนก็ตอบเสียงอ่อยๆ 'เมื่อแรกเป็นท่านตั้งข้าน้อยว่า ไม่ต้องไปไยดีนาง ปล่อยให้นางอาละวาดด่าคนป้าข้าของไป นางทำผิด มารับโทษอยู่ที่นี้ ควรตดดิเสียก่อนค่อยว่ากัน ผู้ใดจะรู้ว่านางกลับเป็นไข ขึ้นมา...'

สตรีเสียงแหลมบาดหูกกล่าวว่า 'ตัวบัดซบ! ต่อให้นางมีความผิดสักเท่าใดก็เป็นคุณหนูของท่านใหญ่ ถึงคราวให้เจ้ามั่งง่ายเยี่ยงนี้ได้หรือ!'

อวี๋ไฉ่หลังสตรีวางเลือนจวนหลับไหลไปอีกครา รู้สึกเพียงว่ามีคนกำลัง ป้อนยาให้ตนดื่มอยู่ ตอนนั้นตนมีความมุ่งมั่นที่จะเอาชีวิตรอดอย่างแรงกล้า จึงพยายามกลืนยาลงไป ในห้วงสะลึมสะลือพลันได้ยินเสียงสตรีแหลมบาด ผู้นั้นเอยกิ้วหัวเราะขึ้นมา ข้าจะไม่ปิดบังเจ้า นี่เป็นเผือกร้อนลวกมือหัวหนึ่ง ให้ความสำคัญนักไม่ได้ ไม่ให้ความสำคัญเลยก็ได้เช่นกัน ยามนี้ป่วย จนถึงขั้นนี้แล้วยังไม่มีผู้โดยยอมรับหน้าที่เลย มีแต่เจ้าที่เป็นแม่พระ ไม่กี่วันนี่ มาขอร้องข้าไม่เลิกรา...'

* ซั่ง (ซั่งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยซั่งของจิ้น มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัมและยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ถัดจากนั้นก็เสียงอันอ่อนโยนทว่าเนิบนาบของอาจู้ นางตอบปนหัวเราะ 'หากมิใช่คุณหนูป่วยจนถึงขั้นนี้ งานดีเช่นนี้ก็เวียนมาไม่ถึงข้าหรอก ข้าเพียงหวังให้ท่านใหญ่นี้ถึงความดีอันน้อยนิดของข้า รอวันหน้าอาเหมยกับอาเลี้ยงของข้าจะได้มีอนาคต'

จากนั้นก็ได้ยินเสียงเหรียญสำริดดังกระทบกันระลอกหนึ่ง ก่อนจะเป็นเสียงพูดอันแหลมบาดของสตรีผู้นั้น 'ก็ได้ ในเมื่อเจ้ายอมรับช่วงงานนี้ ก็จงทำให้ดีแล้วกัน' เจ้าของเสียงแหลมบาดพูดจบก็เดินจากไป

อวี้ไฉ่หลังนักเรียนที่ได้คะแนนเกือบเต็มในวิชาตรรกศาสตร์ ต่อให้ตอนนั้นตัวร้อนจนสูกแล้วก็ยังคิดวิเคราะห์ได้ว่าร่างนี้ของตนน่าจะเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่สักตระกูลในยุคโบราณที่กระทำความผิดมา ปัจจุบันจึงกำลังรับโทษอยู่ในซบหนบ ก่อนหน้านี้ผู้ดูแลภพพร่องต่อหน้าที่ เป็นเหตุให้แม่นางน้อยเจ้าของร่างล้มป่วยไข้ขึ้นสูงจนตายจากไป ตนจึงได้กำไรพื้นมาอยู่ในร่างนี้

แวบแรกที่มองเห็นอาจู้ อวี้ไฉ่หลังจำแนกด้วยความรู้อันแสนตื่นเขินที่ตนมีเกี่ยวกับยุคโบราณ วาดหวังเพียงว่าชุดที่สวมอยู่บนร่างอีกฝ่ายจะเป็นชุดชาวธง* ของราชวงศ์หวางเปี่ย** หรือไม่กี่ชุดของราชวงศ์ถังที่เปิดเผยเนินอก เธอไม่ถือสาแม้แต่น้อยหากต้องแต่งกับสามีที่โกนศีรษะล้านเลยนไปครึ่งแถบ หรือต้องเผยร่องอกทำสู้อากาศหนาว!

น่าเสียดาย เธอกลับไม่รู้จักโดยสิ้นเชิงว่าชุดอันรัดกุมที่เย็บท่อนบนกับท่อนล่างติดกันชนิดนี้เป็นเครื่องแต่งกายสมัยใดในยุคโบราณ อวี้ไฉ่หลังหน้าม่อยคอดกไปสามวัน จวบจนวันที่สี่พักฟื้นจนทุเลาแล้ว ได้ติดตามอาเหมยไปดูขบวนส่งเจ้าสาวหนึ่งหนถึงค้อยรำเรียงขึ้นมา แน่นอนว่าตอนนั้น

* ชุดชาวธง คือเครื่องแต่งกายประจำชนชาติแมนจู

** ราชวงศ์หวางเปี่ย หมายถึงราชวงศ์แมนจูซึ่งบุรุษโกนศีรษะครึ่งหนึ่งแล้วถักผมที่เหลือเป็นหางเปียอยู่ด้านหลัง

อาเหมยไม่รู้แต่อย่างใดว่าโฉนคุณหนูที่ยามปกตอมทุกซึ้งจึงเบิกบานใจขึ้นมา โดยไร้สาเหตุ

ยามนี้อาจู้เองก็กำลังมองพิจารณาอวีไฉ่หลัง เพื่อให้อาการป่วยหายสนิท หมอจึงใส่ตัวยามาอย่างเต็มที่ ยาต้มที่ขมเผื่อนเยี่ยงนี้ต่อให้อาจู้ดื่มเองก็ต้องขมวดคิ้ว ถึงอย่างนั้น เว้นเพียงหนแรกที่คุณหนูดื่มแล้วพ่นออกมา ถัดจากนั้น ทุกครั้งล้วนแห่งนคอดีมนหมดในอีกเดี๋ยวโดยไม่ร้องขมแม้สักคำ ทำท่างยามกัดฟันเม้มปากนั้นกร้าวแกร่งเข้มแข็งยิ่ง อาจู้นับว่าเจียบขริ่มแล้ว กลับนึกไม่ถึงว่าคุณหนูที่เยาว์วัยผู้นี้ยังเจียบขริ่มยิ่งกว่า นอกจากพูดคุยกับอาเหมยมาจนน้อยก็มักจะถูกมัดกุ่มไม่พูดไม่จาทั้งวี่วัน เหตุใดจึงต่างจากคำพรรณนาที่ช่างนอกพูดกันโดยสิ้นเชิงเล่า...อาจู้นึกขงนอยู่บ้าง

หลังจากดื่มยาเสร็จ อาเหมยหน้ากลมก็มาพินางข้างกายอวีไฉ่หลัง แล้วพูดจาหวานล่อม "คุณหนู วันนี้ช่างนอกอากาศอบอุ่น พวกเราไปเที่ยวเล่นกันเถิดเจ้าคะ" อวีไฉ่หลังนั่งคุกเข่าจนวนระอาแล้วเช่นกัน จึงผงกศีรษะตกลง

อาจู้เอ่ยปนยิ้ม "ไปอาบแดดสักหน่อยก็ดีเจ้าคะ เพียงแต่วันนี้ผู้คุ้มกันไม่อยู่ คุณหนูกับอาเหมยห้ามไปไกลนัก ให้อาเลี้ยงตามไปด้วยแล้วกัน"

อวีไฉ่หลังเหลือบมองอาจู้ด้วยความแปลกใจ สตรีผู้นี้ไม่ใช่คนช่างพูด วันนี้กลับไม่เพียงพูดเยอะ ยังอนุญาตให้อวีไฉ่หลังออกไปเที่ยวเล่น โดยไม่มีบุรุษที่โตแล้วคอยติดตาม

อาเหมยทำหน้าที่ทะเล้นใส่อาจู้ผู้เป็นมารดา ก่อนรีบปรนนิบัติคุณหนูสวมรองเท้าผ้าฝ้ายห้วงอนพื้นหนา ห่มเสื้อคลุมเนื้อหนาให้ จากนั้นสองคนก็จูงมือกันออกไปเที่ยวเล่นอย่างระรื่นขึ้นบาน

รจนก้าวออกมานอกเรือน อวีไฉ่หลังสุดหายใจเข้ายาวๆ หนหนึ่ง กลิ่นอายของหิมะน้ำแข็งที่ปะทะใบหน้าก็พาให้กลิ่นอายของท่านไฟที่เหลือ

ในช่วงออกฤดูสลายจวนสิ้น ลมหายใจอันเย็นสดชื่นไหลเข้ามาแทนที่อย่างเปี่ยมล้น เมื่อแหงนหน้ามองผืนฟ้าชนบทตอนเหนือแห่งนี้ ค่อยรู้สึกว้าฝืดที่ความเมฆขาวที่เคยอ่านในวัยประถมไม่ใช่คำไปปิด สามารถเห็นแว้งฟ้าที่สูงลิ่วกว้างไกลสะอาดหมดจดราวน้ำแข็งที่กระจ่างใสได้ อวีไฉ่หลังก็ให้รู้สึกผ่อนคลายสบายใจอย่างยิ่ง

เด็กสาวเหลียวกลับไปมองเรือนเล็กหลังนี้อีกครั้ง มีรั้วไม้รวกแถบกว้างล้อมตัวเรือนอยู่ห่างๆ หนึ่งวง แม้เป็นเรือนหลังเล็กในชนบท แต่ก็สร้างหลังคาสูงตระหง่าน ห้องสามห้องในเรือนล้วนโอโถง ไม่มีกลิ่นอายอันหม่นหมองซึมเซาแฝงอยู่แม้สักนิด เรือนที่กว้างขวางสูงส่งาเช่นนี้ไม่คล้ายบุคลิกของ แคว้นวอ* แต่อย่างใด

อวีไฉ่หลังผงกศีระะอย่างพึงพอใจ ทางหนึ่งจูงอาเหมยตัวน้อย ทางหนึ่งพาเด็กชายวัยเจ็ดแปดขวบที่กำลังกระโดดโลดเต้นอีกคนออกจากลานเรือน ตอนนี้องก็เห็นบุรุษบนหลังม้าในชุดทะมัดทะแมงสองคนควบหือมาแต่ไกล พร้อมกับหิมะที่ฟุ้งขึ้นจากพื้นคละเคล้ำฝุ่นเป็นแค้นๆ อาเหมยผู้มีสหายตาเฉียบคมเอ่ยขึ้นในทันที "เป็นท่านพ่อ...แล้วก็พี่ชาย" จากนั้นโบกแขนพลางตะเบ็งเสียงร้องเรียก "ท่านพ่อ! พี่ชาย!"

พอสองคนบนหลังม้ามาถึงหน้าประตูลานก็รั้งม้าอย่างคล่องแคล่วแล้วพลิกตัวลงจากม้า ทันทีที่เห็นอวีไฉ่หลัง บุรุษวัยกลางคนที่นำหน้ามาผู้นั้นก็ประสานมือก้มศีระะค่านับพร้อมกับยิ้มทักทายว่า "คุณหนู"

ชายหนุ่มวัยสิบเจ็ดสิบแปดปีที่อยู่ด้านหลังประสานมือค่านับตามเช่นกัน

อวีไฉ่หลังผงกศีระะรับ ก้อนแหงนหน้าเอ่ยป่นยิ้มน้อยๆ "ผู้อี้

* แคว้นวอ คือคำเรียกประเทศญี่ปุ่นในสมัยโบราณ

กลับมาแล้ว"

บุรุษวัยกลางคนเคราครีมีงายหน้ากล่าวพร้อมรอยยิ้มอันแจ่มใส "คุณหนูจะออกไปเดินเที่ยวหรือ เมื่อครู่ข้าเห็นศาลเจ้าริมน้ำข้างหน้ากำลัง เช่นไหว้เทพแห่งลำธาร คุณหนูกับอาเหมยไปชมดูความครึกครื้นก็ดีชอรับ" เขาหันหน้าไปกล่าวกับบุตรชาย "อาเต็ง เจ้าอย่าเพิ่งกลับเข้าเรือน จงตาม คุณหนูไปด้วย"

"ชอรับ" ชายหนุ่มขานรับเสียงเบา จากนั้นปลดสายบังเหียนมอบให้บิดา แล้วเดินตามกลุ่มของอวี่ไฉ่หลังออกไปข้างนอก ย่ำไปบนหิมะที่นุ่มอยู่บางๆ บังเกิดเสียงสวบสวายยามเดิน

ผู้ผู้นี้คือสามีของอาจู้ เดิมที่ยังมีผู้คุ้มกันอีกสองคน อวี่ไฉ่หลังได้ยิน พวกเขาเรียกผู้ชื่อว่า 'หัวหน้าผู้' จึงเรียกตามอย่าง ไม่คาดว่าผู้ที่จะตกอกตกใจ ยิ่ง เป็นตายก็ไม่ยอมให้เรียกเช่นนี้ แรกพบกันเห็นท่าทางเขาใกล้ชิดกับอาจู้ อวี่ไฉ่หลังยังหลงนึกว่าเขาเป็นคู่ขาของอาจู้ด้วยซ้ำ นินทาอยู่ในใจไปรอบหนึ่ง ใครจะรู้เลยว่าเขาเป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมายของอาจู้ต่างหาก

ออกจากเรือนมุ่งไปทางตะวันตกราวสิบกว่านาทีก ได้ยินเสียงธารน้ำ ไหลจ้อกๆ ผสานกับเสียงผู้คนจ้อกแจ้ก แลเห็นลำธารกว้างราวสิบกว่าเมตร สายหนึ่งปรากฏขึ้นเบื้องหน้าสายตา น้ำในลำธารใสจนเห็นก้นบึ้ง ระดับ น้ำตื้นแค่ครึ่งเมตร บริเวณที่ลึกก็เพียงสามสี่เมตรเท่านั้น แม้เป็นลำธารเล็กๆ ทว่าอุดมสมบูรณ์มิใช่น้อย หนึ่งปีสี่ฤดูมีปลาที่มีกุ่มไม่ขาดช่วง ช่วยจุนเจือ ความเป็นอยู่ของชาวบ้านได้อย่างมาก ดั่งนั้นผู้เฒ่าซึ่งเป็นพี่น้าหน้าถือดา ในหมู่บ้านนี้จึงนำพาผู้คนสร้างศาลเจ้าเล็กๆ หลังหนึ่งที่ริมฝั่งไม่ไกลจาก ต้นน้ำ เพื่อบูชาเทพแห่งลำธารและป่าเขาทั้งซ้ายขวา หวังใจว่าจะได้รับการปกป้องรักษาจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้มีปลา กุ้ง กับพืชผลมากยิ่งขึ้น

พอมองเห็นศาลเจ้าริมน้ำอยู่เบื้องหน้า อาเหมยก็รีบจูงอวีไฉ่หลังวิ่งเข้าไปข้างใน คิวักเหรีญญห้าจู้* ออกมาสองเหรีญญ ชื่อรูปทำมีอหนึ่งกระบอกไม้ไผ่จากหญิงชราผู้ดูแลศาลเจ้าที่อยู่หน้าประตู กับชื่อผลไม้ที่อวีไฉ่หลังเรียกชื่อไม่ถูกอีกจำนวนหนึ่งจากแม่นางที่คล่องตะกร้าร้องเร่ขายอยู่ แม่นางผู้นั้นเห็นผู้เต็งหน้าตาชวนมองจึงโยนส้มให้เขาหนึ่งลูกก่อนพิศมองพร้อมรอยยิ้มกริม พาให้ดวงหน้าของผู้เต็งพลันสีเข้มยิ่งกว่าส้มลูกนั้น อาเหมยจึงเป็นฝ่ายยิ้มพูดว่า "พี่ชายข้าใกล้จะห่มันแล้ว!"

อวีไฉ่หลังร่วมเอ่ยเข้า "ในเมื่อเจ้าชอบเขา เหตุใดยังเก็บเงินค่าผลไม้จากพวกเราเล่า"

แม่นางผู้นั้นตอบอย่างตรงไปตรงมา "เขาแม้จะหล่อเหลา แต่ทางบ้านข้ายังต้องกินข้าวอยู่นะ" เหล่าชาวบ้านกับกลุ่มของอวีไฉ่หลังต่างหัวเราะฮาๆ กันครืนใหญ่

ศาลเจ้าที่ว่านี้เป็นเรือนขนาดใหญ่ซึ่งมีโถงหน้าหลังสองห้องประกบกัน เหล่าชาวบ้านเคยเห็นกลุ่มของอวีไฉ่หลังแล้วหลายหน รู้เพียงว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นคุณหนูของบ้านคนใหญ่คนโตในละแวกใกล้เคียง จึงพากันเปิดทางให้อีกฝ่ายเข้าไป ในโถงด้านหน้าอวลด้วยควันธูปที่ลอยวน แลเห็นบนแท่นสูงตั้งรูปสลักเทพเจ้าหน้าตาดุร้ายลักษณะพิสดารหลายองค์ เจ้าแม่กวนอินไม่คล้ายเจ้าแม่กวนอิน พระเยซูไม่คล้ายพระเยซู ข้าข้างเท้าของรูปสลักหินเหล่านั้นยังมีรอยเลือดสดนองอยู่หลายกอง ด้านข้างคืออ่างไม้ขนาดใหญ่บรรจุเปิดไถ่ที่นอนเหยียดขาดตายตาไม่หลับราวสามถึงห้าตัว...อวีไฉ่หลังสายหัวจนนัยรอบไม่ถ้วนแล้ว ยุคนี้สมัยนี้รูปสลักเทพเจ้าทำออกมาชวนสะพรึงถึงเพียงนี้ วิธีบวงสรวงก็ข้างหยาบดิบเถื่อน นี่จะทำให้สาวกเข้าถึง

* จู เป็นหน่วยชั่งน้ำหนักของจีนสมัยโบราณ โดย 24 จูเท่ากับ 1 ตำลึง (1 ตำลึงเทียบน้ำหนักประมาณ 31.25 กรัม)

ห้วงอารมณ์คร่ำครวญเกิดพูนจนลืมหิวแล้วควักเงินควักหัวใจให้ได้อย่างไรกันเล่า เด็กสาวแทบอยากจะทำอะไรไปซี้แะเหล่าคนดูแลศาลเจ้าให้ทำรูปสลักเทพเจ้า ที่มีคิ้วตาโอบอ้อมอารีสักหลายองค์ จัดวางดอกไม้กับปลาทองอีกสักหน่อย แล้วหาคนมาวางทำซั๊กกลอนสวดคัมภีร์ด้วยล่ะก็ รับรองว่ากิจการจะต้องเฟื่องฟูไปทั่วทุกแห่งหน ทรัพย์สินไหลมาเทมาจากทั่วหล้า

เพียงแต่ชัดเจนว่านี่เป็นความคิดของอวี่ไฉ่หลังผู้เดียว เด็ก สตรี และ คนชรารอบด้านต่างรู้สึกดีอย่างเห็นได้ชัด แต่ละคนบ้างคุกเข่ากราบไหว้ บ้างยืนนอบน้อมพนมมืออธิษฐานน้อมงำ อาเหมยรีบยื่นรูปหลายดอกใส่มือ คุณหนูแล้วจึงมาคุกเข่าบนเบาะหน้าศาล

อวี่ไฉ่หลังสะทกสะทอนใจ ซาติก่อนการกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ครั้งสุดท้ายของเธอคือตอนที่ไปเป็นเข้ากับธรมเมตอีกสามคน สาวน้อยทั้งสี่ ต่างก็มากราบแทบรูปปั้นตรีวิสุทธิเทพ* ด้วยความเคารพ

'หมวย SMS' อธิษฐานให้สอบปลายภาคหนนี้คว้าทุนการศึกษา เต็มจำนวนได้อีกครั้ง

'เจ้าเว็บบล็อก' ภาวนาให้หนุ่มหล่อชั้นเรียนข้างๆ ที่ตนเองแอบชอบอยู่ เลิกรักกับแฟนสาวไว้ๆ แล้วมาสะดุดรักแรกพบกับตนเองแทน

'QQ' วาดหวังว่าจะได้โอกาสฝึกงานในบริษัท NZND** ล่วงหน้า...

ส่วนอวี่ไฉ่หลังวอนขอให้โบสถ์นครเข้าพรรคคอมมิวนิสต์ฉบับสิบเอ็ด ที่เพิ่งจะเขียนเมื่อวันก่อนผ่านด่านได้เสียที... นายชายบอกว่าถ้าเธอเข้าได้ จะซื้อโน้ตบุ๊กให้เครื่องหนึ่งเลย

หลังจากพร้ออธิษฐานจบ สี่คนก็เปล่งเสียง 'อา-มิต-ตา-พุต' พร้อมกัน

* ตรีวิสุทธิเทพ (ซานซิง) คือสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของลัทธิเต๋า สถิตในดินแดนสูงสุดเหนือ จากสวรรค์เก้าชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจุนแห่งแดนอวี่ซิง (หยกวิสุทธิ) หลิงปาเทียนจุนแห่งแดนซิงซิง (เหน่อวิสุทธิ) และเต้าเต๋อเทียนจุนหรือไท้ซิงเหล่าจวินแห่งแดนไทซิง (บรมวิสุทธิ)

** NZND (No Zuo No Die) เป็นคำฮิตบนโลกอินเทอร์เน็ต แปลว่าไม่รนาเรื่องก็จะไม่ตาย

แล้วออกไปเที่ยวเล่นอย่างเริงร่า โดยไม่ได้สังเกตสีหน้าอันแสนพิกลของคุณยายที่คุกเข่าอยู่ด้านข้างแต่อย่างใด

อวีไฉ่หลังกราบไหว้และปักธูปเสร็จก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ มองจากแง่มุมนี้นับว่าการไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์หนั้นนั่นหลังมากทีเดียว ซาดีก่อนเธอกล้าหาญผจญคุณธรรมถึงได้จบชีวิตลง ถ้าหากไม่ตาย มีหรือเธอจะไม่ได้เข้าพรรค! ไม่รู้ว่าความปรารถนาของรุมเมตอีกสามคนเป็นจริงกันบ้างหรือไม่ อวีไฉ่หลังแสนแค้นใจที่ตนเองดวงไม่ดี เปิดที่ต้มสุกแล้วบินหนีไป* เสียอย่างนั้น เธอจึงใช้ถ้อยคำอันเฉียบขาดปฏิเสธอาเหมยที่ชวนเธอเข้าโถงด้านในไปฟังการตีความคำทำนายที่เล่าลือกันในระยะนี้

คราวก่อนเจอผู้ทำพิธีชายผู้นั้น เขายังพูดหลอกล่อให้เธอทำพิธีปิดรั้งความอยู่เลย เขาคงจะได้ยินมาเช่นกันว่าเธอเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ถูกผู้อาวโศกขับไล่ออกมา แพ้ เห็นอวีไฉ่หลังผู้นี้เป็นไม้ทูปผ้า** สนิะ หากมีเงินเธอขอไปช่วย 'ผีเสื้อราตรี' เอาอย่างพ่ออวีของเธอที่เป็นเศรษฐีใหม่ใจดียังดีเสียกว่า แต่จะไม่ขอใช้เงินไปกับนักต้มตุ๋นพวกนี้ ชั่วดีอย่างไรการช่วยผีเสื้อราตรีก็มีส่วนช่วยสร้างสังคมที่กลมกลืนได้ส่วนหนึ่ง

"ทุกคนล้วนบอกว่าผู้ทำพิธีที่อยู่ด้านในผู้นั้นมีอาคมแกร่งกล้ายิ่ง" อาเหมยยุตแขนเสื้ออวีไฉ่หลังไว้พลางกล่าว

อวีไฉ่หลังจึงบั่นหน้าดูใส่ "หากเก่งกาจเพียงนั้นจริง ผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่คงเชิญตัวไปนานแล้ว ยังจะอยู่สถานที่เล็กๆ นี้อีกหรือ" อันที่จริงต่อมาพอกิจการของพ่ออวีคนใจดีใหญ่โตขึ้นก็เริ่มเชื่อเรื่องอำนาจศักดิ์สิทธิ์ทำนองนี้เช่นกัน สิ่งสำคัญคือต้องหาผู้ที่มีฝีมือแท้จริง จะได้ไม่ปักธูปผิดกระถาง

* เปิดที่ต้มสุกแล้วบินหนีไป ใช้เปรียบเปรยถึงสิ่งที่มีน้ใจว่าจะได้มาอยู่ในมือแต่กลับสูญเสียไปอย่างคาดไม่ถึง บางครั้งยังหมายถึงกุมโองาสไว้ไม่ได้พอ

** ไม้ทูปผ้า เดิมหมายถึงไม้ที่ใช้ทูปผ้าขณะซักเพื่อให้สิ่งสกปรกหลุดออกง่ายขึ้น ต่อมาจึงใช้เป็นคำลงหมายถึงคนหัวทึบ หรือมือใหม่อ่อนหัด

ไหว้เทพผดิดองค์

"นี่ก็พูดยากนะเจ้าคะ ท่านแม่บอกพวกเราว่าแม้แต่เทพเซียนเหยียน ที่เคยดูนรลัทธิให้ฝ่าบาทยังไม่ยอมเป็นขุนนางเลย ตอนนี่เขาก็เร็นกาย อยู่ในชนบท ยามปกติเพียงคลุมเสื้อหนังสัตว์นั่งตักปลาเท่านั้น" อาเหมย มีความรอบรู้ไม่เบา

ผู้เต็งแย้งอย่างไม่พอใจ "เทพเซียนเหยียนท่านนั้นเดิมเป็นปราชญ์ ผู้ศึกษาปรัชญาขงจื้อ มีผลงานการค้นคว้าเป็นอันดับหนึ่งตั้งแต่เมื่อหลายสิบปีก่อน เรื่องดูนรลัทธิตีความคำทำนายทายทักเพียงกระทำในยามว่าง มิได้เป็นหมอดูโดยเฉพาะเสียหน่อย"

อาเหมยจึงจำใจตอบตกลงไปเที่ยวเล่นที่ริมลำธารในอาคารหน้าม่อย ผิดกับอาเฉียงตัวน้อยที่ตีใจยกใหญ่ อวี่ไฉ่หลังจึงจูงพาคู่พี่สาวกับน้องชาย ออกจากศาลเจ้าไปยังลำธารสายนั้น

ไม่ผิดจากที่คิดไว้ ผู้ที่เล่นสนุกหัวเราะคิกคักกันอยู่ริมธารมีแต่เด็กเล็ก กับหนุ่มสาววัยแรกรุ่ง ยุคนี้ชนบของชาวบ้านล้วนรีบขง่ายสมณะ การละเล่นของเด็กเล็กก็เพียงแค่อยิบฉวยหินที่มีลักษณะเรียบแบนมาปาให้กระดอนไป บนผิวน้ำ หรือทนนาวอยู่ในลำธารที่เย็นเฉียบเสียดกระดูกเพื่อจับปูกึ่ง ขนาดเล็กจิวที่ทิมที่หลายตัว หรือที่พุ่มเฟื่อยที่สุดก็แคะลงไปเดินย่ำเล่นไปมา ในลำธารด้วยรองเท้าไม้สั้นสูงที่ตัวเอง เห็นอาเหมยกับอาเฉียงสองพี่น้อง เล่นกันอยู่ริมฝั่ง อวี่ไฉ่หลังก็ถอยหลังหลายก้าวพลางสอดสายสายตาไป โดยรอบ กระทั่งเห็นหินกลมก้อนใหญ่ที่ตากแดดจนแห้งสนิทจึงนั่งลงไป โดยมีผู้เต็งตามมาอยู่ด้านข้างเงียบๆ ไม่พูดจา

อวี่ไฉ่หลังปรายตามองเขาปราดหนึ่ง อาจู้เป็นคนนิ่งขรั่ม หากไม่มี เรื่องสำคัญจะไม่พูดเกินจำเป็นแม้แต่ประโยคเดียว ในบรรดาบุตรชายหญิง

สามคนน่าจะมีเพียงผู้หนึ่งที่เหมือนมารดา ซึ่งก็หมายความว่าคนที่เธอจะสืบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองนั้นมีระดับความยากไม่ใช่ธรรมดาเลย อาเหมยกับอาเลียงยังเด็กเกินไปมักตอบไม่ตรงคำถาม ส่วนผู้ที่รู้เรื่องกลับเป็นน้ำเต้าที่เลื่อยปากออก* ถามมากไปก็กลัวว่าจะทำให้อาจู้มารดาของพวกเขาแตกตื่น

ยุคนี้เป็นสังคมที่มั่งคั่งยิ่ง อวี๋ไฉ่หลังมาอยู่ที่นี้เพียงไม่กี่วันก็ค้นพบแล้ว

ตั้งแต่เธอหายป่วย อาจู้เชิญผู้ทำพิธีหญิงสองคนมาขับร้องรำยรำขอขอบคุณเทพเจ้า พอในลานกั้นห้องครัวเพิ่ม อาจู้ก็ฆ่าลูกแพะหนึ่งตัว ตลอดจนเช่นไหว้เทพเจ้าเตาด้วยผลไม้หลายจาน แค่นี้หิมะตกหนักเมื่อสองวันก่อน อาจู้ยังเช่นไหว้สุราราดูหมันต์สองให้ด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม ไม่รู้ว่าเพื่อจะขอให้หิมะหยุดโดยเร็ว หรือว่าจะขอให้ตกหนักขึ้นกันแน่ เมื่อวานแสงแดดสดใสหิมะที่สะสมบนพื้นค่อยๆ ละลายหายไปจนเกือบเห็ดเกือบผักได้ อาจู้ก็เชื่อเปิดไถ่เป็นๆ อีกหนึ่งคู่ด้วยความยินดี แม้จนบัดนี้อวี๋ไฉ่หลังยังไม่เคยเห็นเครื่องสังเวทที่เป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่กล้าปุมปามถามขุน่ถามนี้ ที่น่าสงสารเหนืออื่นใดคือจอนปานนี้แม้กระทั่งชื่อของร่างนี้เธอก็ยังไม่รู้เลย

ตอนนี้เองเสียงตะโกนปนหัวเราะก้องของอาเหมยพลันดังมาจากเบื้องหน้า ดูเหมือนมีเด็กชายผู้หนึ่งวิ่งแกล้อเลียง อาเหมยจึงเก็บน้ำแข็งที่ยังไม่ละลายก้อนหนึ่งขึ้นจากพงหญ้า ยัดใส่หลังคอเสื้อของเด็กชายผู้นั้นเพื่อแก้เผ็ดแทนน้องชายของตน ส่งผลให้เด็กชายผู้นั้นร้องโวยวายพลางกระโดดโหยงๆ ดุกงุ่นผอย เรียกเสียงหัวเราะฮ่าๆ ครั้นใหญ่จากเด็กเล็กทั้งหลาย อวี๋ไฉ่หลังก็หัวเราะออกมาเช่นกัน อันที่จริงเธอซาบซึ้งใจต่อครอบครัว

* น้ำเต้าที่เลื่อยปากออก ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่พูดน้อยหรือพูดไม่เก่ง

ของอาजूเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อสืบทกว่าวันก่อนแม่สติของเธอยิ่งพรวดเลื่อน แต่ก็สัมผัสได้ว่าสภาพแวดล้อมรอบด้านไม่ดีแต่อย่างใด ใต้ร่างเป็นฟูกนุ่มบางๆ วางบนไม้กระดานที่แข็งโป๊ก ทิวห้องหนาวขึ้น ในอากาศคลุ้งไปด้วยกลิ่นเหม็นตุ ทว่านับตั้งแต่อาजूมาถึง เสื้อผ้าบนร่างตลอดจนฟูกผ้าห่มล้วนถูกผลัดเปลี่ยนเป็นวัสดุเนื้อดีที่ทั้งอบอุ่นทั้งนุ่มหนา จากนั้นอาजूยังตามหญิงชนบทหลายคนมาร่วมแรงกันขนย้ายเตาที่ให้ไออุ่นขนาดใหญ่เข้ามาอย่างยากลำบาก แล้วจุดเตาจนในห้องมีแต่ไออุ่น ภายหลังปิดกวางดห้องอยู่หลายรอบ อาजूยังนำอ้ายเฉ่า* ที่จุดไฟแล้วมารวมห้องซึ่งมีขนาดใหญ่เพียงนั้นจนทั่วทุกซอกทุกมุม พร้อมกับตรวจสอบอย่างละเอียดลออ กลัวว่าจะมีมดแมลงตัวเล็กหลงเหลืออยู่ สุดท้ายยังก่อเตาสำหรับประกอบอาหาร สุมฟืนต้มน้ำแกง ย่างเนื้อให้อวี่ไฉ่หลังกินบำรุงทุกวัน เช่นนี้เองอาการป่วยของเธอจึงค่อยดีวันดีคืน ทว่าอาजूกลับเห็นเดเห็น้อยจนตัวอมลงหนึ่งวงรอบ

เพียงแต่อาการป่วยที่คร่าชีวิตคนไปหนึ่งชีวิตแล้วมีหรือจะฟื้นตัวได้งายตายปานนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคโบราณที่มาตรฐานการแพทย์ยังต่ำเตี้ยอยู่มาก ต่อให้วันนี้อวี่ไฉ่หลังจิตใจปลอดโปร่งก็ยังคงรู้สึกอ่อนแรงเป็นพักๆ ไม่อาจเดินเร็ว ได้แต่ก้าวเนิบๆ วันก่อนเพื่อให้เธอเบิกบานใจ อาजूยังหาเกวียนมาเล่มหนึ่ง แล้วสั่งให้ผู้คุ้มกันสองคนพาเธอกับอาเหมยไปเที่ยวชมหมู่บ้าน

แม้อวี่ไฉ่หลังไม่รู้จักกฎเกณฑ์ในยุคโบราณนัก แต่ก็รู้ว่าหญิงรับใช้อาजूได้ในจำนวนคนใหญ่คนโตมักมีฐานะสูงกว่าบ่าวอื่นๆ กระนั้นสตรีที่รอบคอบรัดกุมไม่ธรรมดาเช่นอาजूกลับมาอยู่ในเรือนชนบทเสียได้ เรื่องนี้จะต้องมีปัญหา

* อ้ายเฉ่า (Artemisia argyi Levl. et Van) เป็นพืชสมุนไพรที่มีกลิ่นฉุน ใช้ทำยาได้ทั้งต้น ส่วนใบนิยมทำเป็นแท่งใช้สำหรับรมยา นอกจากนี้ยังใช้จุดไฟใส่แมลงและยุงได้อีกด้วย

ซ่อนอยู่เป็นแน่

แต่ในเมื่อมาแล้วก็จงทำให้สบาย คนเราจะต้องอยู่รอดต่อไปก่อน ถึงสามารถคิดอ่านว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรให้ดี จากนั้นค่อยมารู้สึกโดดเดี่ยว เดียวดายหนาวใจที่ต้องพลัดจากบ้านเกิด อุบนิสัยของอวี๋ฉ่งหลังรักตนเอง และมองโลกบนความเป็นจริงอย่างที่สุด เซลล์รับรู้อารมณ์เศร้าคือสิ่งมีชีวิต ที่ใกล้จะสูญพันธุ์แล้วก็ได้ ตอนนี้อยู่รอดในสถานการณ์ที่ไม่แน่ชัด ยังมีเวลาที่ไหนมาอารมณ์เปราะบางกันแล้ว

2

ทางนี้โอวี่ไฉ่หลังนึ่งถึงอาจู้ ทางนั้นผู้่อักับอาจู้สองสามมีภรรยาที่กำล้ง
ถกความเห็นเรื่องของเธออยู่เช่นกัน

"วันนี้ข้าเห็นคุณหนูถูกระบี่กระเป่าขึ้นมาก สภาพของนางตอนที่ข้า
เพิ่งมาถึงทำให้ข้าตกใจแทบตายจริงๆ" ผู้่อ่าบ่น้ำเสีร์จก็มาเอนหลังพักฝอน
ในห้องพักทิศตะวันตกอันอบอุ่น แล้วให้ภรรยาช่วยสาวเรีอนผม

อาจู้ชะงักหวิ แม่มปากเล็กน้อยค่อยเอ่ยตอบ "ตอนที่ท่านมาถึง อากการ
คุณหนูดีขึ้นมากแล้ว วันนั้นนางหวิดจะเอาชีวิตไม่รอดด้วยข้า เป็นข้าเอง
ที่ประมาทมาข้าไปหลายวัน เดิมทีนี้กว่าอาเยวี่..." พอเอ่ยถึงชื่อนี้สีหน้านาง
ก็อึมครึม

ผู้่อิมองสีหน้าภรรยาก่อนกล่าว "ใจคนผันแปรได้ง่าย เวลาตั้งสิบปี
เสียวนะ ก่อนที่ได้พบกับนายหญิงจะจากไป คุณหนูเพิ่งอายุครบสามขวบ
ข้าจำได้ว่าตอนนั้นได้ทำอยู่บนหลังม้าก็ยังคงเหลียวมองมาไม่เลิกรา ขอบตา

ถึงกับแดงก่ำแล้ว เจ้าเองก็อย่าตำหนิอาเยวี่เลย บุรุษคนเก่าของนางเสียไป ตอนอยู่ใต้บังคับบัญชาของใต้เท้า บุรุษที่นางหาใหม่ก็มีความเกี่ยวข้องกับสกุลเก่าอยู่ก่อน นางยังจะทุ่มเทใจให้นายหญิงได้อย่างไร"

อาจู่พาดหัวลวงบนโต๊ะเตี้ยก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่ดังขึ้น "ดาบกระบี่ไร้ดา กองทัพติดตามใต้เท้าไปแสวงหาอนาคตก็เป็นเรื่องที่เขาแน่ไม่ได้อยู่แล้ว แต่โรมานายหญิงปลอมบขั้วหญิงม่ายกับบุตรกำพร้าอย่างไม่เคยตระหนี่ มีตกลั่นปากท้องกับเสื้อผ้าของอาเยวี่หรือไร นางจะแต่งงานใหม่ให้นายหญิง ก็ไม่ได้ขัดขวาง! คราวนั้นลือกันผิดๆ ว่าท่านตายที่เมืองหนานดิง ข้าให้ลูกๆ ไว้ทุกข์แล้ว แม้จะต้องหาบุรุษสักคนแต่งงานใหม่ แต่ข้าเคยทำให้งานที่นายหญิงมอบหมายเสียการหรือ! กลัวตาย เฮอะ กลัวตายก็ควรเอาอย่าง อาเชียว ให้บุรุษของนางรั้งอยู่ในหมู่บ้านลี ต่อให้ไม่มีอนาคต ชั่วดีอย่างไร ก็ปลอดภัยทั้งครอบครัว แต่นี่จะเอาทั้งอนาคตทั้งความปลอดภัย มีเรื่องดี เพียงนั้นที่ใดกัน!"

ผู้เฒ่าปากกระตุกตุบๆ ความจริงหลังศึกที่เมืองหนานดิงหนั้น เขาเร่งฝากคนส่งข่าวกลับบ้านแล้ว จากเริ่มจนจบแค่ไม่กี่เดือนเองนะ เขาจึงอยากท้วงติงภรรยาที่มีความคิดจะแต่งงานใหม่ยิ่งนัก...ผ่านไปสักปีเจ้าค่อยพิจารณาเรื่องแต่งงานใหม่จะเหมาะสมกว่าใช้หรือไม่แล้ว

ทว่าสุดท้ายผู้เฒ่าก็ยังคงเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "เจ้าอย่าโมโหไปเลย จริงดี ข้ากลับมาหลายหนก่อนลั่นไต้ยีนว่าคุณหนูยิ่งโตยิ่งดี๊ ข้ายังอารมณ์ร้าย อะอะก็ทุบตีตำท้อบ่าวรับใช้ ความประพฤติแย่มาก แต่ตอนนั้นมาเห็นเอง ข้าว่าคุณหนูอุปนิสัยดียิ่ง ลูกๆ ต่างก็ชอบนางมาก"

อาจู่แค้นเสียดสี ก่อนหยิบหัวขึ้นมาสาางเรื้อนผมให้สามีต่อ "ตลอดมา ข้าไม่ได้อยู่ในใจจน ยังไม่เคยพบปะคุณหนู ที่แรกนึกเพียงว่าสตรีตำซ้ำเหล่านั้น

สอนนางจนเสียคน ถึงอย่างไรนางก็ยังเด็ก รอจนนายหญิงกลับมา ค่อยสอนใหม่แล้วกัน ใครจะรู้ หึๆ เห็นชัดว่าคุณหนูธัญญาศัยดียิ่ง ฟั้นแล้ว พุดจาสุภาพเสมอมา ข้ากลัวว่านางจะอึดอั้นอยู่ในใจจึงให้อาหมยพานาง ไปเที่ยวเล่นทั่วๆ วันนั้นแม่นางใหญ่สกุลชีวออกเรือน ข้าก็ให้ผู้คุ้มกันสองคน ที่ท่านมอบแก่ข้าไปชมความครึกครื้นเป็นเพื่อนพวกนาง กลับมาแล้วเห็นผลดี ดังคาด นางพุดคุยยิ้มเก่งขึ้นมากทีเดียว"

ผู้เฝ้ากศิระด้วยความพึงพอใจ เจียบไปครู่เดียวก็โพล่งขึ้น "ผู้เฒ่าชีว แต่งบุตรสาวอีกแล้ว?" ดูเหมือนเขากลับมาที่ไรก็ได้ยินว่าผู้ใหญ่บ้านสูงวัย ท่านนี้แต่งบุตรสาวนี่เขามียุตรสาวกี่คนกันแน่"

อาจู้ตอบกลับหัวเราะ "ข้าก็บอกแล้วว่าเป็นแม่นางใหญ่ ท่านฟังอย่างไร ของท่าน สกุลชีวมีบุตรชายสองคน บุตรสาวมีเพียงคนเดียว ทั้งเป็นบุตรสาว ที่ได้มายามแก่ตัวแล้ว คราวก่อนท่านกลับมา พอดีแม่นางใหญ่แต่งงานใหม่ ส่วนหนนี้เป็นการแต่งงานหนที่สาม"

ผู้เฝ้าสายหัว "ผู้เฒ่าชีวปล่อยปลละบุตรสาวคนนี่เกินไป หญิงมาย แต่งงานใหม่ไม่เป็นปัญหา แต่นี่สามีของนางยังดีอยู่แท้ๆ นางกลับอาละวาด หย่าร้างไปแต่งงานใหม่เพราะหมายตานุรุชอื่น เพื่อนบ้านต้องเอาไปพูดกัน สนุกปากเป็นแน่"

อาจู้ยิ้มกล่าว "เป็นความจริงว่าสามีที่นางแต่งใหม่ผู้นั้นรูปโฉมชวนมอง อุปนิสัยก็อ่อนโยนด้วย"

ผู้เฝ้าเลือกภรรยา อาจู้ก็มองกลับมาหน้าตาเฉย ผู้เฝ้าหงอลงทันควัน แล้วปลอบใจตนเองว่าบ่าวยอมจะคล้อยตามนาย เปรียบกับได้เท่าแล้ว ยังนับว่าตนมีบารมีของผู้เป็นสามีใช้ได้ วันนั้นนายหญิงชมดูกายกรรม ที่จวนแม่ทัพวัน เอยชมนักกายกรรมร่างกำยำผู้หนึ่งว่าหล่อเหลายิ่ง ใต้เท้า

มิเพียงไม่กล้าโต้แย้ง ยังยกสุราเอ่ยผสมโรงด้วย 'ยังคงเป็นสูญหิน้ำที่ตาถึง แม้เจ้าหนุ่มนั้นดูดีกว่าข้าไปบ้าง แต่ในกลุ่มนักกายกรรมด้วยกันก็นับว่าดูดีที่สุดแล้ว' แม้ทั้งวันถึงกับพ่นสุราออกทางจมูกโดยตรง 'ไม่รู้เพราะตกใจหรือโมโหกันแน่'

ผู้เฒ่าภรรยาพาลางมองไปยังซีกไม้ไผ่เรียงเล็กที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ย นี่คือนี่ที่เขาควมม้าเร็วนำกลับมา "บนสารของนายหญิงเขียนว่าอย่างไรหรือ" เขาไม่รู้หนังสือ

อาจู้ปราชตามองซีกไม้ไผ่นั้นก่อนตอบเนิบๆ "ทุกสิ่งเตรียมพร้อมแล้ว เพียงรอนายหญิงกลับมา"

ผู้เฒ่าภรรยา "เมื่อใดเล่า"

"ในสามถึงห้าวันนี้ละ"

หลังเล่นสนุกจนดวงตะวันตรงศีรษะ บรรดาเด็กเล็กที่รุมล้อมจึงค่อยทยอยแยกย้ายกลับบ้านตนเอง หนุ่มน้อยชนบทผู้หนึ่งที่มารับน้องชายน้องสาวของเขาหลบมองอวี๋ไฉ่หลังอยู่นานแล้ว เขาหน้าแดงขณะยื่นปลาอวบๆ หัวโตสามตัวใส่มืออาเหมยก่อนจะวิ่งลนลานจากไป พาให้อาเหมยหน้าบานแข่งเดินมาบอกอวี๋ไฉ่หลัง "คุณหนู มีคนหมายปองข้าแล้วเจ้าคะ"

อวี๋ไฉ่หลังขบกราม หันหน้าดูๆ ไปถามผู้เฒ่า "อาเต็ง เจ้ายังหาช่างขัดคันฉ่องที่ฝีมือดีไม่ได้อีกหรือ คันฉ่องสำริดในห้องบานนั้นข้ามองอะไรไม่ชัดเลย" เธออยากดูสักหน่อยว่าตนเองในตอนนี้เป็นหน้าตาเป็นอย่างไร จะได้ให้อาเหมยส่งดูตนเองด้วย หนุ่มน้อยชนบทคนนั้นแอบมองมาทางนี้ตั้งหลายหน ข้างหินกลมใหญ่ก้อนนี้มีแค่เธอกับผู้เฒ่าสองคน *อีกฝ่ายคงไม่ได้มาดูผู้เฒ่ากระมัง...เอ่อ คงจะไม่ใช้หรอก*

ผู้เตงย้มตอบ "โกล้ถึงวันปีใหม่แล้ว ชางผีมือที่ตระเวนมาแถบนี้ น่าจะกลับภูมิลำเนาไปหมดแล้วขอรับ" จบคำเขาก็เอ่ยกับน้องสาว "พูดเหลวไหลอันใดของเจ้า ปลานั่นมอบให้คุณหนูต่างหาก" เขาสังเกตเห็นแต่แรกว่าหนุ่มน้อยผู้นั้นลอบมองคุณหนูของเขาแวบแล้วแวบเล่า

อวีไฉ่หลังอัปจนถ้อยคำ ได้แต่เดินหน้าตามไปตามทางชนบทสายเล็ก ในยุคโบราณอันอดีตนี้ต้องการสิ่งใดล้วนไม่มีสิ่งนั้น ธารน้ำแล้วก็ค้นช่องสำริดที่ไม่ต่างกับกระจกบิดภาพ* ทำให้เธอเห็นไม่ชัดกระทั่งขนาดของดวงตากับปาก รู้แคผิวพรรณนับได้ว่าขาวหมดจด ไม่รู้หนุ่มน้อยที่มอบปลาให้ผู้นั้นมีมุมมองด้านความงามปกติดีหรือไม่ เกิดมุมมองของเขาพิลึกคนเล่า

อย่างเช่นพ่ออวีไฉ่จิตของเธอ ้วยหนุ่มชอบแม่อวีไฉ่ผู้มีการศึกษามีมันสมอง อุตสาหกรรมฝ่าความแตกต่างมาแต่งงานกับแม่อวีไฉ่เป็นเหตุให้นักเคลื่อนไหวอย่างลู่ใหญ่เข้าพรรคคอมมิวนิสต์ได้ซ้าลงสามปี แต่หลังจากพ่ออวีไฉ่ได้เป็นเศรษฐกิจยิปปลันกลับเริ่มชอบปีศาจจิ้งจอกน้อยที่ไร้สมองขึ้นมาเสเพลอยู่เช่นนี้หลายปี กระทั่งหนหนึ่งเกือบถูกคู่ค้าหลอกจนล้มละลาย พ่ออวีไฉ่คอยได้สติเต็มที่ เลือกลงงานใหม่กับแม่มายที่เป็นหญิงแกร่งสู้ชีวิตแทนแม่ฝ่ายหญิงไม่มีการศึกษาอะไร ทว่าจิตใจซื่อตรงรู้จักใช้จ่าย สามีภรรยาร่วมมือจึงคงความร่ำรวยได้ต่อไป

อวีไฉ่หลังแม่วิงซังพ่ออวีไฉ่คนใจจิต แต่ที่จริงลึกๆ ก็รู้ว่าตนเองสืบทอดความหัวโงมจากเขา นับแต่มาถึงที่นี่ก็ไม่เคยหยุดคิดวางแผนเพื่อตนเอง เธอยกปลาตัวอ้วนขึ้นมาพลิกดูซ้ายขวาแล้วถอนหายใจ มุ่งหวังจากใจจริงว่าหน้าตาของเธอจะสะสวยสักหน่อย หญิงยุคใหม่ซี้เหร่ยั้งพึ่งพาการเรียน

* กระจกบิดภาพ (Distorting mirror) เป็นบานกระจกที่มีส่วนนูนส่วนเว้า ส่งผลให้ภาพที่สะท้อนออกมาบิดเบี้ยวแปลกตาชวนขบขัน

การทำงานได้ แต่หญิงยุคโบราณจะไม่มีเส้นทางสักที่สายกันแล้ว จะให้
มูมานะฝึกยุทธ์ไปเป็นหัวหน้าโจรหญิงหรืออย่างไร ว่าไปแล้วเธอไม่ได้ทะเลาะ
มาเป็นบ่าวทาสหรืออนูที่ด้อยต่ำ ยังมีคนปรนนิบัติรับใช้ก็นับว่ามีโชคแล้ว

อวี๋ไฉ่หลังขมวดหัวคิ้ว รู้สึกว่าพักนี้ตนเองนับวันยิ่งชอบระลึกรั้งเรื่องราว
ในชาติก่อน จะว่าไปเพราะอะไรถึงทะเลาะตีมาเป็นหญิงนะ ถ้าหากเป็นชายจะตี
สักเพียงใด รุกหน้าสามารถเล่าเรียนเป็นขุนนาง ถอยหลังสามารถค้าขาย
ทำไร่นา เธอไม่ถือสาที่จะเป็นชายรักชายหรือก โลกโบราณใบนี้จะต้องมี
หนุ่มหล่อที่ยากไว้ตกระกำลำบากจำนวนไม่น้อยรอคอยเธอไปกอบกู้อยู่
เป็นแน่

ลมหนาวในเดือนสิบสองโชนมาพาให้ปลอดโปร่ง เมื่อกลับถึงเรือน
อวี๋ไฉ่หลังก็มอบปลาให้อาजूแล้วยิ้มเอ่ย "น้ำมันหมูของวันก่อนยังมีอยู่หรือไม่
ทอดหัวปลาให้เตรียมแล้วใส่เห็ดสดใหม่เหล่านั้นเคี้ยวเป็นน้ำแกงปลาเกิด
ท่านพ่อกับพี่ชายของอาเหมยเดินทางมาไกล ต้มน้ำแกงช่วยบำรุงร่างกาย
จะดีที่สุด" ยุคนี้ยังไม่มีทักษะเพียงพอจะหลอกระทะเลลึกที่สมบูรณ์แบบ
ผิดไฟแดงจึงทำไม่ได้ ทว่าทอดแบบน้ำมันน้อยยังคงทำได้อยู่

วาจານี้พอกล่าวออกมา ผู้เฒ่ากับผู้เต็งยังไม่ทันได้เอ่ยปาก อาเหมยกับ
อาเฉียงก็ให้ร้องกระโดดโลดเต้นขึ้นมาก่อน อาเหมยปรบมือกล่าว "น้ำแกงปลา
อร่อยเป็นที่หนึ่งเลย ส่วนหางปลาพวกเรานำมาหมักเต้าเจี้ยวกับพริกขิงแล้ว
เอาไปย่างกินแบบคราวก่อนกันเกิด"

อาजूคลี่ยิ้ม เดิมที่ผู้คนยุคนี้มักปรุงอาหารด้วยวิธีนี้ ต้ม ย่าง และจี่
ใครจะรู้ว่าหลายวันก่อนคุณหนูตามอาเหมยไปดูชาวบ้านเชือดหมูแล้วจะ
ซื้อมันตรงท้องหมูกลับมาหนึ่งกระดิ่ง ทั้งเรียกให้ตนเจียนน้ำมันในหม้อเหล็ก
ที่ร้อนฉ่ำ น้ำมันกับกากหมูนั้นถึงกับส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วทิศ เกือบจะดึงดูด

เพื่อนบ้านที่อยู่ห่างไปหลายหลี่มาทีเดียว กากหมูสามารถคลุกข้าวกับอาหารจานเย็น ส่วนน้ำมันเจียวยังมีประโยชน์หลากหลาย คลุกข้าวผสมเต้าเจี้ยวก็ดี ใช้ทอดผักทอดปลาแบบน้ำมันน้อยก็เลิศรสเกินบรรยาย

นางถามคุณหนูว่าวิธีนี้ใครเป็นผู้คิดค้น อาเหมยซึ่งตอบว่าตอนเชื้อดหมูช้าแหละแบ่งเนื้อ บังเอิญมีเนื้อติดมันชิ้นหนึ่งหล่นลงบนขอบของกระทงไฟที่อยู่ด้านข้าง เนื้อติดมันแนบติดกระทงเหล็ก ทำให้น้ำมันซึมออกมากระจายกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ คุณหนูจึงได้คิดวิธีนี้ออกมา...ความจริงตอนนั้นอาเหมยมัวเล่นสนุกกับกลุ่มเด็กเล็ก ไม่ได้เห็นเนื้อติดมันหล่นบนขอบกระทงไฟแต่อย่างใด เป็นคุณหนูที่เล่าให้อาเหมยฟังหลังจบเหตุการณ์

"น้ำมันรอบนั้นกินหมดแต่แรกแล้วเจ้าคะ ทว่าเมื่อวานเชื้อดไก่ไปหลายตัว บ่าวจึงเจียนน้ำมันจากห้องไก่ไว้จำนวนหนึ่ง ซิมรสแล้วอร่อยทีเดียว" อาจู้ตอบบ่นยิ้ม ความจริงนี้มีวิธีแปลกใหม่อันใดหรือก เนิ่นนานมาแล้ว ก็มีคนรองน้ำมันที่หยดออกมาระหว่างย่างเนื้อติดมัน นำไปต้มผักคลุกข้าวก็ให้รสชาติที่ดีเยี่ยม เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าหัวปลาที่ทอดแล้วนำไปเคี้ยวน้ำแกงจะอร่อยล้ำเช่นนี้ ทั้งไม่มีกลิ่นคาวโดยสิ้นเชิง วิธีนี้ดีก็จริงอยู่ ทว่าใช้พินกับน้ำมันเปลืองเหลือเกิน หากมิใช่ครอบครัวที่มั่งคั่งย่อมจะแบกรับไม่ไหว

คิดมาถึงตรงนี้ อาจู้ก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณหนูเจ็บแสบเกินใคร วันหน้าแต่งงานดูแลครอบครัวจะต้องเป็นสตรีที่เก่งฉกาจ ค่าเล่าคือช่างนอกที่ไม่ชวนฟังเหล่านั้นต้องเป็นพวกสตรีต่ำช้าขึ้นแต่งออกมาเพื่อทำลายชื่อเสียงของนายหญิงเป็นแน่ ความจริงอาจู้เป็นสตรีที่ปราดเปรื่องผู้หนึ่ง หากมิใช่เพราะรักดีมากเสียจนคิดไปฝ่ายเดียว ก็น่าจะมองออกถึงความผิดปกติของอวีไฉ่หลังนานแล้ว

อวีไฉ่หลังฟังจบ ในใจก็สั่นวูบ อย่าได้นึกเชื่อว่าคนโบราณหัวทึบ

อันที่จริงเว้นแต่ความรู้สมัยใหม่ เธอก็ไม่ได้เห็นอีกว่าคนโบราณตรงที่ใดเลย วิธีเจียวน้ำมันหมูเธอฟังจะสอนคนเดียว อาจู้ก็ต่อยอดไปเจียวน้ำมันวัว น้ำมันไก่ น้ำมันเปิดได้ในทันที ถึงขั้นทดลองใส่ขิงแผ่น พริกหอม และจิววี* ลงไปแต่งกลิ่นรส ทำออกมาเป็นน้ำมันพริกกับน้ำมันเครื่องเทศซึ่งเอื้อต่อการเก็บรักษาด้วย หากมิใช่มีสตรีที่เฉลียวฉลาดเช่นนี้อยู่ อวี๋ไฉ่หลังก็คงชักใช้ไล่เสียงอาเหมยยั้งแต่ราชวงศ์กับปรีชศกปัจจุบันไปจนถึงวงศ์ตระกูลบิดามารดากับบรรพชนแปดรุ่นของร่างนี้นั่นแล้ว

"ข้าวสาลีเพิ่งหุงสุกหยกๆ จะราดหน้าด้วยเนื้อหมูชุ่มน้ำปรุงรสที่เหนียวข้น แกล้มกับน้ำแกงปลา คุณหนูกินมากๆ หนอยนะเจ้าคะ" แวดตาที่อาจู้ไข่มองอวี๋ไฉ่หลังเปี่ยมด้วยความรักความเมตตาจนแทบจะกลั่นออกมาเป็นน้ำก็ว่าได้

ที่นี้นิยมอาหารประเภทข้าวยากับข้าวราดหน้าต่างๆ มักต้มเนื้อสัตว์หรือผักเป็นน้ำราดข้นๆ ราดไปบนข้าวสวยก็จะได้อาหารหนึ่งมื้อแล้ว ในบ้านผู้มั่งมียังจะจัดเนื้อปลาอย่างหรือผักดองมาแกล้มเพิ่มอีกจำนวนหนึ่ง อวี๋ไฉ่หลังชอบรสมือของอาจู้เป็นทุนเดิม ทำที่เหนียมอายุเพียงเล็กน้อยก็กินน้ำเดินเข้าห้องไปล้างมือรอกินข้าว

อาหารกลางวันหอมหวานถูกปากดังที่คิดไว้ เนื้อหมูชุ่มน้ำปรุงรสข้นๆ คลุกข้าวโรยกลีบอบอลปะทะจุมุก น้ำแกงปลาใส่เห็ดให้รสกลมกล่อมสดชื่นลิ้นคอ ไม่เพียงแต่พวกเด็กน้อย กระทั่งผู้ใหญ่กับผู้เฒ่าก็เจริญอาหารยิ่งนัก เดิมผู้คนยุคนี้กินอาหารแค่วันละสองมื้อ ทว่าอวี๋ไฉ่หลังเพิ่งหายจากอาการป่วยหนัก อาจู้แทบอยากให้เด็กสาวกินบำรุงวันละห้ามื้อด้วยซ้ำไป แน่نونว่ากำไรตกไปที่อาเหมยอาเลียงสองพี่น้องด้วย หลายวันมานี้กินจนใบหน้าเล็กๆ

* จิววี มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า 'ปี่เสยเวิง' แปลว่าผู้เฒ่าปัดรังควาน เป็นไม้พุ่มผลัดใบ ดอกสีเหลือง ผลสีแดงทรงแท่ง เป็นสมุนไพรจีนขึ้นชื่อมาช้านาน

สองดวงอิมเอิบที่เดียว

หลังกินอาหารเสร็จ อวีไฉ่หลังก็ประคองสัมรสหวานฉ่ำหนึ่งผลไปนั่ง
อังก์เตาไฟที่แผ่ชานไอบ่ออุ่นพลาบฟังอาเหมยเล่าเรื่องซุบซิบของคนในหมู่บ้าน
เสียงเจ๋อแจ้วแจ้ว เธอพลันรู้สึกว้าวุ่นเวลาเช่นนี้ไม่แลเลย อยู่รับโทษนี้ไปตลอด
ก็ไม่เป็นไร

ใครจะรู้จู้ อาจู้กลับบอกว่า "วันพรุ่งนี้ในจวนจะส่งคนมารับคุณหนู
กลับไปนะเจ้าคะ" วาจานี้ไม่ต่างกับน้ำเย็นหนึ่งกระบวยราดโครมลงบนศิระชะ
ของอวีไฉ่หลัง เธอตะลึงค้างอยู่เป็นนาน 'ไม่รู้จะเริ่มถามทีใดดี'

ความต่างระหว่างคำว่าช่างพูดกับเจียบขริมก็คือ...หากอวีไฉ่หลัง
เอ่ยน้ำตาคลอว่า 'ข้าคิดถึงท่านพ่อท่านแม่ของข้าแล้ว' คนช่างพูดจะร่ายยาว
ตามประเด็นที่เปิดไว้ เริ่มตั้งแต่บิดามารดาของคุณหนูรู้จักกัน รักกัน แต่งงาน
มีบุตรด้วยกัน ไปจนถึงเหตุใดจึงจากบุตรสาวไป ทว่าคนเจียบขริมเช่นอาจู้
หากมีไข่มุกหนึ่งไม่พูดจาก็จะอุทานเสียงหนักคำเดียวว่า 'นั่นสิ'

หากอวีไฉ่หลังแสวงถามด้วยความเคารพรัก 'อาจู้ รู้หรือไม่ว่าท่านพ่อ
ท่านแม่ข้าเป็นคนเช่นไร' อาจู้ก็จะตอบกลางๆ เพียงว่า 'เรื่องของเจ้านาย
พวกเราเป็นป่าวไบนเลยจะกล่าวพูดมาก' อย่างอื่นจะไม่พูดแม้สักประโยค
ด้วยเหตุนี้เองกระทั่งบิดามารดาของร่างนี้ยังมีชีวิตอยู่หรือว่าเสียชีวิตไปแล้ว
อวีไฉ่หลังก็ไม่รู้ทั้งสิ้น

หลายวันที่ผ่านมากการเลียบเคียงอ้อมๆ ทำนองนี้อวีไฉ่หลังเคยทดลองไป
ไม่รู้ก็หนต่อกี่หนแล้ว แต่ไม่กล้าสอบถามตรงๆ เลยสักที...ถามว่าตอนนี้
ใครกุมอำนาจในจวนอยู่หรือ ถามว่าใครเป็นผู้ดูแลความเป็นอยู่ของเธอหรือ
ให้ถามถึงสถานการณ์ของบิดามารดาบังเกิดเกล้าหรือ คนมีสติปัญญาแค่นี้
ก็รู้แล้วว่าขอปกปิด นับประสาอะไรกับผู้หลักแหลมเกินใครเช่นอาจู้

เห็นอวี๋ไฉ่หลังออกอาการขวัญหาย อาจู้ก็ไม่อาจหักใจ อยากจะบอกอะไรกับคุณหนูบ้าง ทว่าพอนึกถึงคำฝากฝังของนายหญิง นางกลับไม่กล้าพูดอะไรมากอีก เพียงเอ่ยสั้นๆ เสียงเบา "คุณหนูไม่ต้องกังวลนะเจ้าคะ ไปหนนี้ทำให้สบาย ควรทำเช่นไรก็ทำไปเช่นนั้น"

อวี๋ไฉ่หลังมองอาจู้แว่หนึ่ง ในใจคิดว่าจะต้องถามตรงๆ แล้ว จึงทำหน้าตาดำสงสารก่อนเอ่ยเสียงเศร้า "อาจู้ ข้าทำความผิดใหญ่โตเพียงนั้นจริงๆ หรือ" คำถามนี้แบายลไว้พิรุณให้สับสน เด็กสาวถึงกับอดไม่ได้ที่จะแอบยกนิ้วให้ตนเอง

อาจู้ตอบอย่างเป็นเดือดเป็นค้ำ "คุณหนูมีความผิดใดกัน! ไม่ได้ฆ่าคนวางเพลิง ไม่ได้ลักขโมยปล้นชิงสักหน่อย"

ไม่ใช่คดีอาญาก็ดีแล้ว ฟ้องคดีแพ่งจะปรับเบาชนสักเท่าไรกันเชียว อวี๋ไฉ่หลังค่อยใจชื้น พุดคลุ้มเครืออย่างนางสงสาร "เช่นนั้น...เหตุใดจึงลงโทษข้ามาที่นี้เล่า"

อาจู้เอ่ยด้วยโทสะ "พวกนั้นล้วนมิใช่คนดี! รังแกที่คุณหนูไม่มี..." นางชะงักคำพูดไปตั้งอู่ ระบายลมหายใจเฮือกหนึ่งก่อนกล่าวต่อ "คุณหนูวางใจได้ พวกนางไม่กล้าเหิมเกริมต่อท่านหรอก"

หรือว่าพ่อแม่ของร่างนี้ตายไปแล้วจริงๆ? อวี๋ไฉ่หลังแคลงใจ เธอฟังออกว่าอาจู้อยากพูดบางอย่างแต่อดกลั้นไว้ ช่างน่าเสียดายนัก เธอคิดอยู่เป็นนาน ก่อนจะได้แต่เอ่ยเสียงเบา "ข้ากลัวว่ากลับไปหนนี้จะไม่รอดชีวิตนะสิ"

นึกถึงเด็กสาวที่ล้มป่วยจนลมหายใจจรวยรินเมื่อสิบกว่าวันก่อน อาจู้ก็ถอนหายใจ กุมมืออวี๋ไฉ่หลังไว้ก่อนกล่าว "บ่าวจะพูดเป็นประโยคสุดท้าย ไม่ว่าใครก็ไม่กล้าเอาชีวิตคุณหนูทั้งนั้น" นางยังคงอดไม่ได้ที่จะแยมพรายออกไปเล็กน้อย

อวีไฉ่หลังมีความมั่นใจเสียที

บ่ายวันนั้นได้ยินเสียงครวญครางของอาจู้สาละวอดังปึงปึงอยู่ข้างนอก ตลอดครึ่งวัน ตกค่ำเธอนอนอิมไปหนึ่งคืน รุ่งขึ้นตื่นมาก็พบว่าเรือนทั้งหลังไม่เหมือนเดิมแล้ว เครื่องใช้ประจำวันซึ่งเต็มไปด้วยความอบอุ่นเอาไว้ใส่เหล่านั้นหายไปจนสิ้น บรรดาชาวตระปุกใส่เครื่องปรุงน้ำตาลเกลือในห้องครัวก็หายไปกว่าครึ่งค่อน ทิวเรือนแลดูวิเวกวังเวง ที่สำคัญคือผู้ถือกบผู้เต็งพ่อลูกจากไปตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันจะสว่าง

ใครจะนึกว่าคนในจวนกลับซึกซ้าไม่มาเสียที จวบจนอวีไฉ่หลังเพิ่งไปจีบยามบ่าย ค่อยเห็นรถม้าสองคันพิริพีโรมาถึง อาจู้เหยียดหยามอยู่ในใจ... ระยะทางจากจวนมาถึงที่นี่ใช้เวลาเพียงครึ่งวัน หากออกเดินทางตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ก่อนเที่ยงวันก็น่าจะมาถึงได้ เห็นชัดว่าบรรดาคนสนิทของสตรีต่ำช้านั้นถูกเลี้ยงจนสิ้นหลังยาวแล้ว กระทั่งตะวันขึ้นถึงยอดไม้จึงค่อยออกเดินทางมา

อวีไฉ่หลังถูกจูงขึ้นรถไปในอาคารจิวเจีย เดิมอาจู้หมายจะกำชับสองสามประโยค แต่น่าเสียดายที่มีสายตาทหลายคู่จับจ้องจึงได้แต่เลิกลิ้มไปกลับเป็นอาเหมยอาเลียงที่ยังอาลัยอาวรณ์ ในรถไปด้วยแพรไหม ผ้าหมักกับเตากำยานไม่มีขาดตกบกพร่อง เพียงแต่รถม้ายุคโบราณไม่มีเครื่องกันกระแทกในเวลาเพียงชั่วสองก้านธูป* อวีไฉ่หลังก็ถูกกระเทือนจนตื่นเต็มตา ซ้ำยังได้ยินเสียงแหลมบาดหูของสตรีผู้หนึ่งพูดพร่ำไม่หยุดตั้งแต่ขึ้นมาบนรถแล้ว ความจริงนางกำลังสาธยายตำหนิอวีไฉ่หลังว่าขาดกิริยาของกุลสตรีเช่นไรบ้าง พยศอบรมยากเช่นไรบ้าง ฮูหยินนายของนางต้องเลี้ยงดูลำบากลำบาก

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

เช่นไรบ้าง

อวี่ไฉ่หลังเงยหน้าขึ้นมองสตรีโฉมแห่งผู้นี้แล้วหรีดตาลง เมื่อครู่ไฉ่ได้ยิน อาจู้เรียกอีกฝ่ายว่า 'ผู้ดูแลหลี' เธอไม่ชอบหน้าอีกฝ่ายอย่างมาก ผู้ดูแลหลี ก็กำลังมองอวี่ไฉ่หลัง เห็นชัดว่าอีกฝ่ายก็ไม่ชอบเธอเช่นกัน

ผู้ดูแลหลีสวมชุดชวีจวี* สีน้ำเงินเข้ม ช่วงเอวพันสายคาดตัวนแพร สีแดงสด บนศีรษะยังเสียบเครื่องประดับทองคำเงินอีกไม่น้อย ต่างจากอาจู้ ที่ยามปกติเกล้ามวยกลมเพียงกลุ่มเดียวตรงหลังคอ เรือนผมของผู้ดูแลหลี มุ่นมวยถึงสามกลุ่มใหญ่ สองกลุ่มใกล้จอนผมเป็นทรงจันทร์เสี้ยวย่อยอยู่ข้างหู กลุ่มที่อยู่กลางศีรษะพุ่งสูงลิ่ว เสียบปิ่นทองที่ใหญ่หนาสามอันตั้งตรง รวบบักธูปสามดอก แป้งขาวที่พอกบนใบหน้าหากไม่ถึงหนึ่งซั้งก็ต้อง แปรดำลิ่ง** อวี่ไฉ่หลังสิ้นหวังกับมุมมองด้านความงามของคนยุคนี้แล้ว พาให้วันวิตกับรูปโฉมของตนเองอีกครั้ง

"...เมื่อครู่คำพูดของข้า แม่นางสีฟั้งซัดแล้วกระมัง!" ผู้ดูแลหลี เสียงแหลมบาดหูยิ่งกว่าเก่า

อวี่ไฉ่หลังไม่ชอบใจแล้ว เธอไม่ใช่คนโอบอ้อมอ่อนโยนอะไรสักหน่อย นับแต่วัยเด็กบิดามารดาหย่าร้าง เดิมทีเธอก็อยากจะเป็นหมวยสิบสาม*** ในเรื่องกู่หน้าใจ ใครจะรู้ว่ากลับหลงเดินทางผิดไปเรียนมหาวิทยาลัยเป็น พลเมืองดีเสียอย่างนั้น

"ฟั้งไม่ซัด" อวี่ไฉ่หลังดึงแขนเสื้อที่หลวมกว้างให้เรียบเสมอกันด้วย สีหน้าอันเฉยเมย

* ชุดชวีจวี คือชุดแต่งกายรูปแบบหนึ่งที่ท่อนบนและล่างเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวกัน โดยตัวเสื้อด้านหลังถูกต่อให้ยาว เป็นทรงสามเหลี่ยม สำหรับพันอ้อมหลังมาทับกับตัวเสื้อด้านหน้าก่อนรัดด้วยสายคาดเอว

** น้ำหนัก 1 ตำลึงของจีนเท่ากับ 31.25 กรัม

*** หมวยสิบสาม คือหัวหน้าแก๊งมาเฟียหญิงจากภาพยนตร์เรื่องระหัดน ระหัดน (Portland Street Blues) ซึ่งเป็นภาคเสริมของภาพยนตร์เรื่องกู่หน้าใจ (Young and Dangerous)

ลูกเพลิงพลันลุกท่วมห้องของผู้ดูแลหลี่ เดิมทีคิดว่าอวีไฉ่หลิงได้รับความทุกข์ยากในชนบทจนว่าง่ายแล้ว ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายยังคงปรนนิบัติยากเย็นเยี่ยงนี้ นางได้แต่ฝืนขมโทสะไว้ ก่อนเอ่ยสรุปเฉพาะประเด็นสำคัญ "เมื่อครู่ข้าพุดว่าสุหยินขำมีจิตใจกว้างขวาง ให้อภัยในความผิดที่แม่นางสักระทำแล้ว แม่นางสักลับไปที่หนนี้ต้องอยู่ในโอวาทฟังคำของสุหยินนะเจ้าคะ"

อวีไฉ่หลิงหรีตา เธอเป็นคนที่ยึดถือเหตุผลอย่างมาก ใครดีกับเธอเธอมักแข็งด้วยไม่ไหว ต้องการให้ว่าง่ายเท่าใดก็จะว่าง่ายเท่านั้น แต่ถ้าหากใครร้ายมา เธอก็จะไม่มัวเกรงอกเกรงใจ ทะลุมิติมาสถานที่เฮงชวณี้ ไม่ใช่เพื่อจะมากล้ากลืนฝันทนหรือจนะ อย่างมากก็หนึ่งชีวิต กลับไปเกิดใหม่อีกรอบแค่นั้นเอง!

"สุหยินมีมากมายถึงเพียงนั้น เป็นสุหยินคนใดเล่า" สุหยินของรากเหง้าบิดาเจ้าสิบแปดรุ่นนะสิ! เหตุใดไม่เรียกมาฆ่าชิงไปเสียเลย!

"สุหยินนายขำก็คืออาสะไข้ของท่าน!" ผู้ดูแลหลี่ยกเสียงสูง "กระทั้งอาสะไข้ของตนเองเป็นผู้ใดท่านก็ไม่รู้แล้ว?"

"ยอมรู้แน่นอน" อวีไฉ่หลิงหน้ายิ้มใจไม่ยิ้ม "ก็คือมารดาแก่ๆ ของท่านอาอย่างไรเล่า!"

"ทะ...ท่าน..." ผู้ดูแลหลี่หวิดจะเป็นลมล้มพับไป นิ้วมือที่ชี้ไปหาอวีไฉ่หลิงสั่นทึ่มไม่หยุด "ท่านรู้หรือไม่อันใดคือกตัญญูสัมมาคารวะ อันใดคือจรรยาอันดีงาม! เปล่งวาจาจาบจ้วงออกมาเยี่ยงนี้ หรือท่านยังอยากจะถูกลงโทษอีก!"

ผู้ดูแลหลี่รู้สึกแปลกใจมิใช่เบา เด็กสาวผู้นั้นนับว่าตนเห็นมาแต่เล็กจนโต เป็นพวกที่กล้าแต่ข่มเหงผู้อ่อนแอ กับบ่าวรับใช้แม้วางอำนาจไม่ฟังเหตุผล แต่หากเจอผู้ที่ร้ายกาจกว่าก็จะตัวลีบเล็กลงทันตา หลายปีมานี้ทุกครั้งที

ฐุหยินตนลงโทษนาง พอกลับมาแล้วปลอบโยนผูกใจให้มาก นางก็อยู่ในโอวาท
 ขึ้นเอง

อวี๋ไฉ่หลังเลิกคิ้วก่อนเอ่ย "ข้าป่วยหนักไปหนึ่งหน แพบเอาชีวิตไม่รอด
 ทุกเรื่องล้วนไม่ยึดติดแล้ว นิสสัยข้าเป็นเช่นนี้ล่ะ คิดจะควบคุมมาถึง
 บนศีรษะข้า เจ้าฝันไปเสียเถอะ! แน่จริงก็อย่ามารับข้าสิ! ข้าจะลงจากรถ
 กลับไปเดี๋ยวนี้เลย!"

สืบกว่าวันที่ผ่านมาอวี๋ไฉ่หลังไม่ได้อยู่เฉย ทุกวันล้วนออกไปชมดู
 วิถีชีวิตชนบท ฟังเหล่าสตรีกับเด็กน้อยเล่าเรื่องหุยมหิมในครอบครัว
 ดังคำกล่าวว่าคุณความขึ้นชอบของคนเบื้องบนมักสะท้อนเข้มข้นในหมู่คน
 เบื้องล่าง ชนบในสังคมของชนชั้นสูงกับของชาวบ้านสามัญจะไม่แบ่งแยกกัน
 ไกลนัก ประกอบกับหมู่บ้านละแวกนี้เต็มไปด้วยเรือนสวนอันเป็นทรัพย์สิน
 ส่วนตัวของชนชั้นสูงตระกูลใหญ่หลายตระกูล ตามที่ได้ฟังชาวไร่ชาวนา
 เล่าเรื่องเจ้านายในช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันนี้ ถึงกับมีการหย่าร้างกันสามกรณี
 การแต่งงานใหม่สี่กรณี แล้วก็สามีภรรยาแรกแต่งงานลงไม้ลงมือกัน
 อีกหนึ่งกรณี...อวี๋ไฉ่หลังสัมผัสได้เลาๆ ว่าวิถีของผู้คนที่เปิดกว้างโฉบเฉี่ยว
 ใจถึง เข้มงวดเรื่องจารีตน้อยกว่ายุคโบราณที่เธอรู้มาลิบลับ

เห็นเด็กสาวดูร้ายป่าเถื่อน ผู้ดูแลหลักที่รับจัดเรื่องของผู้ใหญ่ออกมา
 พูดเสียงดัง "บิดามารดาของท่านไม่ไยดีท่านแล้ว อาสะไข่ของท่านสู้อบรม
 เลี้ยงดูท่านทุกคืนทุกวันมาสิบปี ต้องลำบากยากเข็ญสักเพียงใด ท่านถึงกับ
 ก้าวร้าวเยี่ยงนี้!"

พอได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย ความคิดแรกที่อวี๋ไฉ่หลังตอบสนองเองได้คือ
 ที่แท้พ่อแม่ของร่างนี้ยังไม่ตาย ความคิดที่สองคือ หรือว่าชะตากรรมวัยเด็กของ
 ร่างนี้ก็มีพ่อแม่ที่หย่าร้าง? ฉันทับร่างนี้ต่างที่มา แต่มีปลายทางไม่ต่างกัน?

พ่ออวีกับแม่อวีเป็นคู่แรกในตำบลที่หย่าร้างกันหลังการปฏิรูป
เปิดประเทศจีน แม่ต่อมาจะมีอีกหลายคู่ที่หย่าร้าง แต่ตอนแรกเสียงวิจารณ์
ของผู้คนในตำบลเล็กๆ นั้นก็ดังเป็นประวัติการณ์ชนิดไม่เคยมีมาก่อนและ
จะไม่มีอีกในอนาคต ส่งผลให้อวีใจหลังที่ยังเรียนอยู่ชั้นอนุบาลพลอยฟ้า
พลอยฝนถูกผู้คนที่นั่นวิพากษ์วิจารณ์ทุกวัน เธอไม่ได้ถูกคำวิจารณ์ของคนหมู่มาก
กดทับจนซ้ซลาดดูถูกตนเอง กลับกันยังพัฒนาไปในทางตรงข้ามอย่าง
หาได้ยาก ผักฝนตนจนได้ผิวหน้าหนาๆ มาหนึ่งชั้นกับหัวใจที่แข็งแกร่ง
อีกหนึ่งดวง

อวีใจหลังตั้งปณมาใช้งัดเปิดฝาเตาอุ่นมือใบเล็กที่อยู่บนโต๊ะเตี้ยออก
ดั่งปัง มือที่ซุกอยู่ใต้แขนเสื้อยกเตาอุ่นมือใบนั้นขึ้น วางทำเป็นอันธพาลหญิง
แล้วพูดอย่างดุดัน "บ่าวต่ำต้อย! เชื้อหรือไม่ว่าซ้าสาดถ่านติดไฟนี่ใส่หน้าเจ้า
ได้!"

3

ผู้ดูแลหลิ้มองถ่านที่มีประกายไฟเปรี้ยวประจันนั้นในอาการปากอ้าลิ้นพัน
 ตอนนี้นางเริ่มรู้สึกว่แม่นางสี่ผู้เกกมะเหรกหยาบคายนี้ดูคุ่นตาขึ้นมาแล้ว
 เมื่อก่อนทำทางยามอาละวาดตบตีดำทอว่าระดับล่างก็เป็นเช่นเดียวกันนี้
 เพียงแต่อีกฝ่ายไม่เคยกล้าปฏิบัติกับตนเยี่ยงนี้มาก่อน หรือว่าป่วยหนักไป
 หนึ่งหนักกลับทำให้ขวัญกล้าขึ้น?

อวิโง่หลังมองผู้ดูแลสี่ชั่วครู่ก็แค้นหัวเราะก่อนวางเตาอุ่นมือลง
 วกข้อมือเสียบปีนกลับคืน เอ่ยเสียงเย็นชา "หากเจ้ากล้าพูดจาจาไรมารยาท
 กับข้าอีกประโยคเดียว ข้าจะกระโดดลงจากรถ ไม่ว่าจะป็นหรือตายก็จะ
 ไม่ตามเจ้ากลับไปเด็ดขาด" ถ้าเธอไม่มีความร้ายกาจอยู่บ้าง เด็กน้อยที่ไร้บิดา
 มารดา ใช้ชีวิตอยู่กับคุณย่าที่เป็นม่าย ต่อให้มีลูงใหญ่ก็ต้องถูกคนในตำบล
 รั้งแกตายแน่

"ทะ...ท่าน!" ผู้ดูแลสี่ตะลึงงันอยู่เป็นนาน เดิมทีคนเป็นป่าวถูกเจ้านาย

ต่อว่านับเป็นเรื่องปกติ ทว่าแม่นางสีผู้นี้ประจบเอาใจจนเสมอมาเนิ่นา

ขณะคิดจะต่อปากต่อคำกลับ ผู้ดูแลหลัพล้นถูกคิดถึงสถานการณ์
ตรงหน้า จึงหุบปากลงอย่างช่วยไม่ได้

ความจริงเมื่อครู่ได้ยินอีกฝ่ายพูดว่า 'ป่วยหนักจนแทบเอาชีวิตไม่รอด'
ผู้ดูแลหลัก็ร้อนตัวแล้ว เดิมเรื่องนี้เป็นความบกพร่องของตน เมื่อแรก
สุหยีนนายตนมิได้สั่งให้เอาชีวิตน้อยๆ ของแม่นางสีแต่อย่างใด สุหยีน
เพียงตั้งใจจะใช้เวลาไม่กี่เดือนเคี้ยวกรำเด็กสาวผู้นี้ซ้ำๆ ให้ได้รับความ
ลำบากสาหัสสักครั้งก่อน ค่อยใช้เวลาหลายเดือนปลอบประโลมทีละนิด
อย่างเอาใจใส่ อีกฝ่ายจะได้อยู่ในโอวาทของสุหยีนโดยสมบูรณ์ก่อนที่บิดา
มารดาบังเกิดเกล้าจะกลับมา ผู้ใดจะรู้ว่าบิดามารดาบังเกิดเกล้าของแม่นางสี
เจ้าเล่ห์เพียงนี้ ในจดหมายบอกว่ายังอีกหลายเดือนจึงจะกลับมาได้ แต่
เมื่อวานกลับให้คนนำคำพูดมาแจ้งว่าจะมาถึงในไม่กี่วันนี้แล้ว ทำให้พวกตน
นายบ่าวพลันตั้งตัวไม่ติด ที่นี้จะทำเช่นไรกันดี ผู้ดูแลหลัถึงกับทิ่มที่จอจนตาค้าง

ยามนี้เห็นใบหน้าอันกร้าวแกร่งของอวีไฉเหลิง ผู้ดูแลหลัจึงได้แต่
กลั้นโทสะไว้ คิดในใจว่า *รอกลับไปแล้วช้าค่อยให้สุหยีนจัดการเจ้า*

อวีไฉเหลิงไม่แยแสอีกฝ่าย หามอนอิงไบหนึ่งมาพิงแล้วแสร์งหลับ
ในใจนึกถึงเรื่องเล่าที่ได้ฟังในหมู่บ้านวันก่อน...เล่ากันว่าราชวงศ์ก่อน
มีคหบดีผู้หนึ่งถูกศัตรูที่มีอำนาจทำร้ายจนถึงแก่ชีวิต ด้วยรู้ว่าคหบดี
ไม่มีบุตรชายรวมถึงหลานที่เกิดจากพี่น้อง บุตรสาวก็ออกเรือนให้กำเนิดบุตร
แล้ว ศัตรูจึงอดไม่ได้ที่จะลอบยินดี ไม่คาดคิดว่าบุตรสาวที่ออกเรือนไปแล้วนี้
กลับสะพายดาบมาล้างแค้น สุดท้ายฟันศัตรูตายที่จุดพักม้าในเมืองแห่งหนึ่ง
หลังเกิดเหตุนางไปสารถาพผิดขอรับโทษต่อขุนนางในท้องที่นั้น ปรากฏว่า
ทั้งเจ้าเมืองทั้งผู้ว่าการมณฑลพร้อมใจกันส่งรายงานถึงราชสำนักเพื่อชี้แจง

การกระทำอันหาญกล้าเปี่ยมคุณธรรมของสตรีนางนี้ ทำให้นางมีเพียงได้รับการ
การกักโทษปล่อยตัว ยังมีการตั้งแผ่นศิลาสลักคำสดุดีให้ใต้หล้ารับรู้อีกด้วย
นี่แตกต่างจากภาพจำที่อวี๋ไฉ่หลังมีต่อยุคโบราณอย่างมาก

ในภาพจำของเธอ จาริตข้อบังคับที่ผูกมัดสตรีในสังคมศักดินานั้น
เรียกได้ว่าขอแค่หนึ่งข้อหนึ่งจะให้มาหนึ่งอย่าง ขอแค่หนึ่งกระดิ่งจะให้มา
หนึ่งกระปung หลักใหญ่ครอบคลุมถึงจรรยา มารยาท หลักย่อยครอบคลุม
กระทั่งเดินหนึ่งก้าวต้องย่างเท้าที่เซนติเมตร พุดหนึ่งประโยคสามารถ
เงยหน้าขึ้นได้ก็นิ้ว เหล่านี้ล้วนแต่มีข้อกำหนดอันแน่นขัดเคร่งครัดราว
มาตราซึ่งดวงวัดสากล สตรีทั้งหลายถูกควบคุมจนสูญเสียกลิ่นอายของชีวิต
ไม่ต่างอะไรกับมนุษย์ท่อนไม้เลย

ทว่าอยู่ที่นี้ดูเหมือนความคิดจิตใจของผู้คนล้วนมีชีวิตชีวาเป็นธรรมชาติ
ถึงเพียงนั้น ให้ความรู้สึกที่ว่านี่ทำได้นั้นก็ทำได้ ไม่มีสิ่งใดไม่อาจกระทำภายใต้
ผืนฟ้าอันกว้างใหญ่นี้ แน่نونว่าสตรีสุภาพเรียบร้อยเป็นที่ชื่นชมของผู้คน
ทั้งหลาย ทว่าสตรีที่ก้าวร้าวหาญกล้าก็เป็นทีกล่าวขวัญยกย่องไม่ต่างกัน

อย่างเช่นสกุลชิวนั้น แม่แม่นางใหญ่จะแต่งงานหนแล้วหนเล่า แต่ด้วย
นางมีอุปนิสัยใจเด็ดเฉียบขาด ไม่ว่าจะในช่วงที่พี่ชายสองคนทำศึกอยู่
ข้างนอก หรือเป็นช่วงหลังจากที่พวกเขาพิการกลับมา ทุกคราที่บิดามารดา
หรือพี่สะใภ้กับหลานๆ ถูกข่มเหงรังแก ล้วนแต่เป็นนางที่นำคนไปปะทะคารม
ต่อผู้ซึ่งวังชิง ไม่แปลกเลยที่ผู้เฒ่าชิวสองสามีภรรยาจะรักบุตรสาวคนนี้
เป็นพิเศษ พวกเด็กๆ สกุลชิวต่างก็ระลึกถึงอาหญิงเล็กผู้เก่งกาจนี้อยู่เสมอ
ส่วนเหล่าชาวบ้านนอกจากพูดคำสัพดนหยอกเย้าในพิธีแต่งงาน ก็ไม่เคย
มีวาจาถากถางเช่นม้าตีไม่วางสองอาน* มาให้ได้ยิน

* ม้าตีไม่วางสองอาน ใช้เปรียบเปรยว่าม้าที่กัดดีจะไม่รับใช้สองนาย สตรีที่ดีจะไม่ปรนนิบัติสองสามี

สรุปคือสตรีที่สุภาพอ่อนโยนแน่นอนว่าออกเรือนได้ง่าย แต่สตรีที่เผ็ดร้อนห้าวหาญก็ไม่ได้ถูกประณามหยามเหยียดเท่าในยุคต่อๆ มา

ราวกับเพื่อยืนยันว่าอาการป่วยหนักของอวี๋ไฉ่หลังก่อนหน้านี้นี้มีไข้เรื่องเท็จ เมื่อรถม้าแล่นไปถึงกลางทางเธอก็มีไข้ต่ำๆ ขึ้นมาอีก ข้าตัวรถที่โคลงเคลงยังทำให้อาหารกลางวันทีเพิ่งจะกินลงไปไม่นานถูกอาเจียนออกมาจนหมด สุดท้ายกระทั่งน้ำดีรสขมยังอาเจียนออกมาแล้ว ในใจผู้ดูแลหัตถ์หวาดหวั่น จึงยิ่งเร่งให้ผู้บังคับขับรถกระตุ้นม้า รอจนถึงจนอย่างไม่ง่ายตาย ไข้ต่ำของอวี๋ไฉ่หลังก็กลายเป็นไข้สูง ศีรษะปวดแทบจะระเบิด สติรางเลือนจนเห็นไม่ชัดสักนิดว่าจวนนี้มีลักษณะเช่นไร รู้สึกเพียงว่ารถม้าแล่นเข้าสู่ด้านในไปตลอดทาง

ผู้ดูแลหัตถ์ร้อนใจอยากจะสลัดภาวะขั้นนี้ พอเห็นประตูลานจึงกระโดดลงไปเองโดยไม่มัววางท่ารอให้หญิงรับใช้อาวุโสมาพยุง จากนั้นก็กึ่งประคองกึ่งลากอวี๋ไฉ่หลังลงจากรถ แล้วพามุ่งไปทางเรือนใหญ่อย่างเร่งร้อน ยังดีที่รูปร่างของเด็กสาวยังไม่เจริญวัยเต็มที่ ต่อให้แบกขึ้นหลังเดินไปก็ไม่เปลืองแรงนัก

อวี๋ไฉ่หลังใช้ขึ้นจนพวงแกมร้อนแดง ในใจกลับเบาะหัยอย่างเย็นชา ตอนอยู่ในหมู่บ้านชนบท ทุกครั้งที่จะออกไปข้างนอก อารู้จำเป็นต้องรอจนตะวันขึ้นสายโแดง ให้ไอหนาวยามเช้าสลายสิ้นจึงจะยอมพยักหน้า ตอนจะออกจากประตูยังต้องห่อร่างเธอจนมิดชิดค่อยยอมนเล็กกรา แต่คนพวกนี้เพียงคิดจะรีบจบภารกิจ ถึงกับจุดตั้งเด็กสาวที่กำลังป่วยและสวมชุดชวีจวีเพียงชั้นเดียวออกจากตัวรถอันอบอุ่นมาทั้งอย่างนี้ ต่อให้บอกว่าอาสะไ้ที่ว่านั้นรักถนอมเจ้าของร่างนี้มากเพียงใด เธอก็ไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด รอไว้

วันหน้ามีโอกาสดองให้คนเลวเหล่านี้กินกำปั้นกันคนละยกระบายแค้น
จิงจะถูก!

ไม่ง่ายเลยกว่าอวีไฉ่หลังจะถูกแบกกิ่งลากมาจากหน้าประตูเรือนใหญ่
อวีไฉ่หลังเห็นสตรีแต่งกายหรูหราลึบกว่าคนยืนอยู่บนขั้นบันได ทว่าสายตา
ของเธอพว้าเลือนมองเห็นไม่ค่อยชัดแจ้ง คาดว่าสตรีซึ่งทาหน้าขาววอก
ในชุดตัวนแพรสีม่วงคลุมเสื้อขนสัตว์ที่ถูกห้อมล้อมอยู่ตรงกลางผู้นั้นก็คือ
อาสะไ้คนดีของเธอ เห็นอาสะไ้คนดีนี้แล้วเธอก็อยากจะหัวเราะออกมา
หากผู้ดูแลหีผลอมเหมือนตะเกียบหนึ่งข้าง อาสะไ้คนดีนี้ก็คือตะเกียบ
อีกข้างหนึ่ง นายบ่าวสองคนยืนด้วยกันสามารถคืบกับข้าวได้พอดี

เก่อซื่อ* เห็นสภาพของอวีไฉ่หลังก็รีบเอ่ยถาม "หลี่จួយ เกิดอันใดขึ้น"

ผู้ดูแลหีตอบอย่างร้อนรน "ฮูหยินเจ้าคะ ครานี้ยุ่งยากแล้ว แม่นางสี
ปวยมีไ้เซเบา ตลอดทางนี้ข้าน้อยทั้งเหน็ดเหนื่อยทั้งร้อนใจ กลัวแต่ว่าจะทำให้
เรื่องที่ท่านกำชับไว้เสียหาย!"

เก่อซื่อมองอวีไฉ่หลังที่พักนี้ได้อำจู้บำรุงจนขาวอิมเอิบสีหน้าเปล่งปลั่ง
จากนั้นยังคงวางท่าพูดเนิบนาบอย่างไม่เชื่อ "คงไม่ใช่เสแสร้งกระมัง เด็กน้อย
มีโรคมากเพียงนั้นที่ใดกัน" ผู้คนในลานต่างคิดกันไนใจ...ฮูหยินพูดพิกลแท้
ยังเป็นเด็กน้อยก็ยังไม่ป่วยไ้ได้ง่ายสิ

ตอนนี้เองมือที่มีไ้เตแรงข้างหนึ่งพลันลูบมาบนหน้าผากของอวีไฉ่หลัง
เธอได้ยินเสียงที่ชราภาพเอ่ยขึ้นว่า "แม่แล้ว ร้อนลวกเชียวเจ้าคะ ฮูหยิน
เช่นนี้จะเกิดเรื่องไ้คนะเจ้าคะ" จากนั้นเสียงชราภาพก็เอ่ยดังยิ่งกว่าเดิม
"ใครก็ได้ รีบไปเชิญหมอมาเร็วเข้า!...เชิญหมอแซ่จางที่อยู่ทิศไ้ใต้ของเมื่องนะ!"

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซื่อ แปลว่านามสกุล ต่อท้ายนามสกุลเดิม
ของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดขึ้นก็มี ในที่นี้ 'เก่อซื่อ' จึงหมายถึงสะไ้
ที่แต่งงานจากสกุลเก่อ

"พุ่มพู่"* ดูเหมือนเก๋อชื่อจะไม่พอใจสตรีสูงวัยผู้นั้น จึงยื่นมือไปแตะหน้าผากของอวี๋ไฉ่หลังด้วยตนเอง กระทั่งสัมผัสผิวกายที่ร้อนลวกมือถึงคอกุทานด้วยความตกใจ "อ๊ะ ร้อนถึงเพียงนี้เชียยว! เร็วเข้า รีบไปเช็ดนมอมมา!"

อวี๋ไฉ่หลังเค้นแรงเสือกสุดท่ายปรี๊ดตาขึ้นมอง เพียงเห็นสตรีสูงวัยดมชวาดอกเลาผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างกายเก๋อชื่อ แล้วเบ็องหน้าสาวยตาเธอก็ดับวูปหมดสติไป

ถัดจากนั้นคือขั้นตอนการกรอกยาช้าๆ อันคุ้นเคย อวี๋ไฉ่หลังไม่รู้เลยว่าตนเองหลับไปนานเท่าใด กินยาอย่างมีนๆ งงๆ ลงไปก็มากน้อย รู้สึกเพียงว่าหนนี้ได้รับการปฏิบัติอย่างดีเยี่ยม เครื่องนอนได้ร่างนุ่มหอมกว่าที่เรือนเล็กแห่งนั้น ระดับความอบอุ่นภายในห้องก็สมมาเสมอและมีอากาศถ่ายเทดียิ่งกว่า แม้แต่เมื่อที่คล้ายเสือกกับเช็ดตัวให้เธอก็มีหลายคู่ น่าเสียดายที่การเคลือบไหวล้วนไม่อ่อนโยนเท่าอาจุเลย

เมื่อพอจะมีเรี่ยวแรงขึ้นหน่อย อวี๋ไฉ่หลังก็ถูกยกตัวขึ้นมาตีเมยาอีก เธอแสนจะเกลียดกลิ่นขมเพื่อนที่ชวนคลิ่นเหียนนี้ คิดว่าเดิมทีตนใกล้จะหายสนิทแล้วแท้ๆ ล้วนเป็นเพราะคนโรคจิตที่พูดไม่รู้ความกลุ่มนี้ทำร้ายตนจนล้มป่วยซ้ำสอง ต้องมากินยาซ้ำซาก ต้องมาทนทุกข์ใหม่อีกรอบ นี่ทำให้ความชิงชังผุดขึ้นในหัวใจอวี๋ไฉ่หลังอย่างห้ามไม่อยู่ เพียงสะบัดแขนข้างหนึ่งก็ทำให้ถ้วยชามที่อยู่ด้านข้างพลิกคว่ำ บังเกิดเสียงดังเคร้งคร้าง ยาต้มสีน้ำตาลไหลนองบนพื้น ยั่วโมโหเก๋อชื่อจนกระทั่งบิเป้าหมายระเบิดโทสะกันดา อวี๋ไฉ่หลัง แต่เก๋อชื่อก็รู้ว่าเวลานี้ต้องให้เด็กผู้นี้ดีขึ้นโดยเร็วเท่านั้น จึงจำต้องฝืนสะกดกลิ่นไฟโทสะไว้

ใครจะรู้ว่าหมอมเหียวไปเหียวมา จัดยาให้กินตั้งหลายวันแล้ว อาการไข้

* พุ่มพู่ หมายถึงที่เลี้ยง เป็นคำเรียกสตรีอาวุโสซึ่งทำหน้าที่ที่ดูแลเลี้ยงดูบุตรธิดาของชนชั้นสูงในสมัยโบราณ

กลับไม่ลดลงเลย ครั้นเห็นเนื้ออิมบนใบหน้าและร่างกายของเด็กสาว อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว ไฟโทสะก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นความวิตกกังวล เก่อชื่อไล่บ่าวรับใช้ข้างกายออกไป ตนเองนั่งเหม่อเป็นพักๆ อยู่หน้าเตียง ของอวีไฉ่หลัง หวั่นใจว่าหากเด็กผู้นี้มีอันเป็นไปจริงๆ ควรจะหาข้ออ้าง บัดความผิดเช่นไรดี บังเอิญวันนี้หลังจากอวีไฉ่หลังกินยาแล้วอยู่ในห้องกิ่งฝั้น กิ่งตื่น ได้ยินสตรีสูงวัยที่เธอเห็นวันนั้นกำลังสนทนากับอาสาสะไภ้คนคืออยู่

"สูหยิน ไยต้องเคียดกรำเด็กน้อยตัวเท่านี้ด้วยเล่า ท่านเพียงเห็น เชี่ยวสูหยินขัดตาก็เท่านั้น" สตรีสูงวัยผู้นั้นกล่าว

เก่อชื่อเอ่ยอย่างเคียดแค้น "ก็ข้าเห็นนางขัดตานี้! วงศ์สกุลตกอับ เป็นหญิงแต่งงานสองหน กลับยังกล้าวางท่าต่อหน้าข้า! สกุลเก่อของข้ามีมั่งมีกว่า ประวัตินางก็บริสุทธิ์ผุดผ่องกว่า ถือสิทธิอันใดให้ข้าต้องอดกลั้นต่อนาง!"

สตรีสูงวัยคล้ายถอนหายใจก่อนเอ่ย "เดิมทีสกุลเชียวก็มีหน้ามีตา ใครจะรู้ว่าได้ล้มล้างระส่ำระสายหนัก มิใช่คนเร่ร่อนก็คือใจผู้ร้าย วงศ์สกุลของนางจึงได้ตกยาก เมื่อแรกในภูมิภาคของเรานางก็เป็นนายหญิงที่โดดเด่นผู้หนึ่ง สกุลเชิงในเวลานั้นห่างชั้นลิบลับ ว่ากันถึงที่สุดแล้วท่าน จะสู้รบตบมือกับสูหยินใหญ่ไปใยในเมื่อไม่ได้มีความแค้นหมางใจกัน"

เดิมทีอวีไฉ่หลังใกล้จะหลับไปแล้ว พอได้ยินถึงตรงนี้สติก็พลันแจ่มใส ออ มิ ตา พุด นึกแล้วเชื่อว่าคนทั่วหล้าคงไม่ได้รอบคอบปิดปากสนิท เหมือนอาจุ๊ไปเสียหมด จะต้องมีคนพุดมากสักคนเอ่ยเรื่องในอดีตให้ได้ยิน คิดแล้วเธอก็ทำเป็นหลับลึก แต่แท้จริงเสี่ยหูสุดับฟัง กระทั่งอาการไ้ยังคล้าย หลอเลาะหลายส่วน

"ไม่ได้มีความแค้นหมางใจ?!" เก่อชื่อขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็ได้ยินเสียงชู้ดังมา คาดว่าเป็นสตรีสูงวัยผู้นั้นแสดงท่าทางบอกให้เก่อชื่อ

เบาเสียง เก่อซื่อก็ลดเสียงลงจริงเสียด้วย "เดิมทีควรเป็นข้าแต่งให้พี่ใหญ่!
ข้าต่างหากคือว่าที่นายหญิงตราตั้ง* ข้าต่างหากควรจะได้รับศักดิ์นาในอนาคต"

"วาจານี้กล่าวผิดแล้ว ข้าเห็นท่านมาจนเติบโตใหญ่ ท่านเคยมองสกุลเจิง
เข้าตาเมื่อใดกัน ผิดกับเซียวฮูหยินที่ตั้งแต่ออกเรือนหนแรกก็มีท่านใหญ่
ขับร้องตามขบวนเจ้าสาวไปตลอดทาง ในหมู่บ้านมีใครบ้างไม่รู้ ต่อมา
บ้านเมืองไกลหาล เพียงไม่กี่ปีเซียวฮูหยินกับครอบครัวสามีคนแรกก็ทะเลาะกัน
รุนแรง ยังไม่ทันจะหย่าร้างเลย ท่านใหญ่ก็คอยช่วยเหลือนางทุกอย่าง
ขอเอ่ยประโยคหนึ่งที่ไม่ชวนฟัง ต่อให้สกุลเก่อของพวกเราไปทาบตาม
ท่านใหญ่จริงๆ ท่านใหญ่ก็ไม่ยอมตกลงแต่งงานอยู่ดี"

เก่อซื่อฉุนเฉียวยิ่งกว่าเดิม "ทั้งหมดต้องโทษท่านพ่อท่านแม่ข้าที่ดั่งดิน
แต่งข้าเข้าสกุลเจิงจนได้!"

อวี๋ไฉ่หลังวิเคราะห์ห้อยางฉับไว อืม คนจวนนี้แซ่เจิง จำนวนที่ชาย
น้องชายมากกว่าหรือเท่ากับสอง ครอบครัวพี่ใหญ่ก็คือบิดามารดาบังเกิดเกล้า
ของร่างนี้ ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งดูเหมือนชีวิตกำลังไปได้ดี

ได้ยินเสียงสวบสาศคล้ายสตรีสูงวัยผู้นั้นลูบหลังของเก่อซื่อก่อนเอ่ย
"ท่านพูดเหลวไหลอีกแล้ว สกุลเซียวตกต่ำลงได้อย่างไร เรื่องเกิดถัดไป
หนึ่งอำเภอเท่านั้น ผู้ใดไม่รู้บ้าง มิใช่เป็นเพราะบิดากับพี่ชายของฮูหยินใหญ่
ตายด้วยน้ำมือโจรจนสิ้นหรือ แรกเริ่มสกุลเซียวของนางไม่เพียงมี
นายท่านผู้เฒ่าเซียวบิดานางยังเป็นที่นับหน้าถือตาในหมู่คนบ้านเดียวกัน เขา
หมายต่อด้านพวกโจรที่เข้าปล้นในพื้นที่ จึงนำบ่าวรับใช้ในบ้านเข้าต่อสู้และ
ทำร้ายพวกโจรได้จำนวนมาก ใครจะรู้ว่านั่นกลับทำให้หัวหน้าโจรอาฆาตเค้น
ทำที่เป็นพ่ายถอย รอนจนทุกคนผ่นคลายการป้องกัน ค่อยฉวยโอกาสยามดึก

* นายหญิงตราตั้ง คือบรรดาศักดิ์ที่ย่องแต่พระราชทานแก่มารดาหรือภรรยาของขุนนางชั้นสูง

เร้นเข้าสกุลเขียวไปฆ่าล้างผู้ใหญ่ผู้เยาว์ทั้งตระกูล เพราะหัตที่พวกใจไม่รู้ว่ บ้านคบตีในภูมิฉำเนาของพวกเรามากชุดห้องเก็บของใต้ดินไว้ จึงซ่อนเด็ก กับสตรีได้จำนวนหนึ่ง ทว่าน่าเสียดาย บุรุษที่โตเป็นผู้ใหญ่กับทรัพย์สิน ล้วนไม่มีเหลือ"

ดูเหมือนสตรีสูงวัยจะตีม่น้ำอีกหนึ่งค้อยกล่าวต่อ "บ้านเมืองช่วงนั้น วุ่นวายไปทั่ว บุรุษบ้ำบิ่นหนึ่งคนรวบรวมพวกใจไม่กี่คนก็ตั้งตนเป็นอ่อง เป็นเจ้าได้แล้ว เห็นบ้านใครร่ำรวยก็ฆ่าคนปล้นทรัพย์ เหล่าสตรียั้งต้อง รับเคราะห์สาหัส เนื้อติดมันขึ้นโตเช่นพวกเราสกุลก่อน่าหวาดเสียวถึงเพียงใด สกุลเชิงม้ายากรู้ ทว่าท่านใหญ่เป็นที่นับถือของคนในท้องที่ ตนเองไม่เพียง มีฝีมือ ยังเป็นผู้นำกลุ่มคนที่รบราฆ่าฟันได้ ตอนนั้นนายท่านผู้เฒ่าแก่อก ก็พูดแล้ว เขาไม่กล้าเอาอย่างนายท่านผู้เฒ่าหลิวในอดีตที่หมายตามนุตร จักรพรรดิแดง* เพียงหวังว่าจะไม่เป็นสกุลเขียวแห่งที่สองก็พอ ตอนนั้น ท่านใหญ่เพ็งแต่งกับเขียวสุหยิน ท่านสามของสกุลเชิงยังเยาว์ ท่านไม่แต่ง กับท่านรอง ยังแต่งกับผู้ใดได้เล่าเจ้าคะ"

"พู่หมูปุดนั้นพุดนี้ก็เพียงต้องการจะกล่อมข้าให้ก้มหัวให้นาง!" ทาทาง เก่อซื่อจะมีโทษแล้ว "ท่านไม่คิดบ้างว่าข้ากับนางแต่งเข้ามาไล่เลี่ยกัน ไม่ว่า ความสามารถหรือทรัพย์สินข้าล้วนแต่เหนือกว่านาง ทว่าข้าต้องใช้ชีวิต เยี่ยงไร! ข้าเอาสินเจ้าสาวมาค้าจุนสกุลเชิง ส่วนนางกลับเอาเงินสกุลเชิงไป สนับสนุนสกุลเดิม! ข้ายังจงหองพองขนอยู่ทุกวี่วัน ข้าจะไม่โมโหได้หรือ!"

"เช่นนั้นข้าขอถามท่าน หลายปีมานี้สินเจ้าสาวของท่านยังคงเดิม หรือไม่" หญิงสูงวัยกล่าวเสียงเบา

* นายผู้เฒ่าหลิวหมายตามนุตรจักรพรรดิแดง คือเรื่องราวของหลิวปังปฐมกษัตริย์ราชวงศ์ฮั่นตะวันตก โดยบุตร จักรพรรดิแดงหมายถึงหลิวปังที่เส้าลือกันว่จะเป็นผู้ปราบนุตรจักรพรรดิขาว ซึ่งหมายถึงราชวงศ์ฉิน แรกเริ่ม หลิวปังเป็นลูกชาวนาที่ยากไร้ แต่นายผู้เฒ่าหลิวซึ่งเป็นคบตกลับเห็นแว้วว่าหลิวปังจะเป็นใหญ่ในวันหน้า จึงยก หลิวจื้อบุตรสาวให้แต่งงานเป็นภรรยาของหลิวปัง ทำให้บุตรสาวได้เป็นฮองเฮาและไท่เฮาผู้โด่งดังในเวลาต่อมา

เกอชื่อพลันอัปจนถ้อยคำ

หญิงสูงวัยกล่าวรुकคืบ "จริงอยู่เมื่อตอนที่เพิ่งแต่งงาน ท่านเคยเอาสินเจ้าสาวค่าจุนสกุลเงิน ทว่าเพียงไม่กี่ปีท่านใหญ่ก็สร้างตัวได้แล้ว ทุกคราที่เสร็จศึกล้วนส่งเงินทองแพรรณกลับมาที่บ้านเป็นหีบๆ ไม่เพียงชดเชยสินเจ้าสาวของท่านครบถ้วนแต่แรก เกรงว่ายังเกินด้วยซ้ำไป เงินทองเหล่านั้นเชี่ยวชาญหินจะเจียดไปเกื้อหนุนสกุลเดิมบ้างก็ไม่เป็นอันใดเลย"

เกอชื่อแค้นหัวเราะ "บุพการียังอยู่ ไม่แบ่งทรัพย์สินส่วนตัว' ยังไม่ได้แยกบ้านกันสักหน่อย เงินทองทั้งหมดของพี่ใหญ่ควรให้บุพการีเป็นผู้ดูแล พี่ชายน้องชายสามคนสามครอบครัวล้วนมีส่วนในเงินนี้!"

สตรีสูงวัยถอนหายใจอีกครา "เหตุผลนี้ไม่ผิด ทว่าเงินของท่านใหญ่ล้วนเข้าสนามรบไปแลกมา เชี่ยวสุหยินติดตามอยู่ข้างกายท่านใหญ่โดยตลอด เงินย่อมจะผ่านมือของนางก่อน เมื่อแรกข้างนอกชุดมนู่นวนวามีศึกสงครามทุกแห่งหน ใครยังจะใส่ใจกฎเกณฑ์เหล่านี้เล่า แม้กระทั่งเดี๋ยวนี้หากออกจากเขตเมืองและมณฑลที่ฮ่องเต้ของเราทรงควบคุมได้ข้างนอกนั้นก็ยังคงไม่สงบสุข"

ชั่วขณะนี้ในห้องเหลือแต่ความเงียบงัน คาดว่าสตรีทั้งสองต่างหมดคำพูดแล้ว อวี๋ไฉ่หลังอดทนรอคอย ทางหนึ่งคิดในใจว่า ที่แท้ตอนนี้ข้างนอกก็ยังรบพุ่งกันอยู่ ไม่รู้ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง อีกทางหนึ่งก็เฝ้าเฝ้าในใจว่า ชุบชิบกันต่อสิ อย่าเพิ่งหยุด

"เช่นนี้...ท่านจึงหมายเอาชีวิตของแม่นางสี่...เพียงเพื่อจะระบายโทสะที่มีต่อเชี่ยวชาญหินนะหรือ" สตรีสูงวัยถาม

เกอชื่อตอบบนหัวเราะเย็นชา "เดิมทีข้าคิดจะรังหญิงต่ำช้านั้นไว้ ใครจะรู้ว่านางกลับใจเหี้ยมได้ถึงเพียงนั้น แม้จะต้องทิ้งลูกก็จะขอติดตาม

ที่ใหญ่ไป! พี่ใหญ่ยอมจะช่วยเหลือนาง ลูกไม้ของนางเยี่ยมยอดยิ่ง ถึงกับเชิญหมอดูที่เก่งกาจมาเอ่ยคำทำนายจนฝันพานุตรชายไปได้ทั้งหมด ทั้งไว้แต่บุตรสาวคนนี้ มิผิด ข้าหมายเสี้ยมสอนให้แม่มางสี่เสียดคน ทำให้ผู้เป็นมารดา อับอายขายหน้า แต่ข้าไม่เคยคิดจะเอาชีวิตเด็กผู้นี้เลย!"

ฟังมาถึงตรงนี้ ในใจอวี๋ไฉ่หลังก็หัวเราะเยินซาเช่นเดียวกัน เห็นที่เธอจะไม่มีวาสนากับบิดามารดา ซาดิก่อนบิดามารดาหย่าร้าง ซาดินี้ขนาดบิดามารดาไม่ได้หย่าร้างก็ยังคงทอดทิ้งเธอ

วัยสาวแม่อวี๋เป็นปัญญาชนที่ต้องไปทำงานในชนบท เมื่อแรกมีชายหนุ่มในพื้นที่ที่มาปกป้องอยู่ไม่น้อย ในจำนวนนั้นไม่ขาดคนที่มีกำปั้นแข็งกว่าหรือมีขุมกำลังมากกว่า ทว่าแม่อวี๋ถูกใจในตัวพ่ออวี๋เพียงคนเดียว แม่อวี๋เข้าใจชัดเจนว่าการใช้ชีวิตนั้นเนื้อแท้สำคัญกว่าเปลือกนอก ชายหนุ่มพวกนี้วันทั้งวันยกพรรคพวกมาอวดบารมี ทั้งที่ในบ้านมีเสบียงอาหารเก็บอยู่ไม่กี่ชั่ง คุณค่าแค่เท่าซี้ตาก็หาไม่ได้ ต่างจากพ่ออวี๋ที่หัวไวไหลลื่น ทั้งยังมีมารดาที่อ่อนโยนใจดี

แม่อวี๋ไม่พอใจกับการเป็นแค่นักบัญชีในตำบลเล็กๆ จึงเริ่มทบทวนตำราทันทีที่การสอบเข้ามหาวิทยาลัยทั่วประเทศฟื้นฟูดังเดิม ผืนยืนหยัดอยู่หลายปีจนสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ต่อมาไม่เพียงได้รับการจัดสรรตำแหน่งงานในเมืองใหญ่ที่มีอนาคตสดใส ยัง 'บังเอิญได้พบ' กับเพื่อนเล่นในวัยเยาว์ซึ่ง 'ประจวบเหมาะ' หย่าร้างพอดีและมีชาติตระกูลสมกันมาแต่เดิม...เรื่องราวถัดจากนั้นจึงลุล่วงลงตัว สิ่งเดียวที่คำนวณพลาดน่าจะเป็นการคลอดอวี๋ไฉ่หลังออกมา

ความคิดของอวี๋ไฉ่หลังทางนี้ลอยไปไกลอยู่บ้าง ขณะที่เกือชื่อทางนั้นยังคิดยั้งคับคั้น จึงเอ่ยเสียงซิงซัง "...นอกจากเพิกเฉยด้านการอบรมสั่งสอน

ข้าก็ทำอันใดไม่ได้เสียหน่อย พูหมุ่นไม่รู้หรือไร แคได้ยินว่ามีความเคลื่อนไหวหญิงแก่ชั่ววันที่อยู่บ้านข้างๆ ก็ส่งข่าวมาดูแลแล้ว ข้าสามารถดำเนินเขียนตีแม่นางสี่ หรือสามารถลงโทษไม่ให้นางกินข้าวได้หรือไร"

ดูเหมือนสตรีสูงวัยจะถอนหายใจอีกครา "ท่านฟังข้าสักประโยคเกิดสกุลเชิงในตอนนี้ไม่ใช่สกุลเชิงในวันวานนานแล้ว ทว่าพวกเราสกุลเกือกกลับยังคงเป็นสกุลเกือกเมื่อแรกเริ่มนั้น เวลาเปลี่ยนไปแล้ว ท่านก็อย่าดึงดันอีกเลย หนนี้ข้าช่วยเวลาก่อนวันปีใหม่มาเยี่ยมท่าน อีกไม่กี่วันข้าจะตามลูกหลานไปมณฑลซิงโจวแล้ว นับแต่ฝ่าบาททรงบุกยึดที่นั่นได้ ไม่กี่ปีนี่โจรเร่ร่อนก็ค่อยๆ ถูกปราบจนหมดเสียที ไร่นารกร้างที่เพาะปลูกได้มีอยู่เยอะยิ่ง กำลังติดประกาศเรียกคนไปอยู่ที่นั่น ไม่เพียงเก็บอากรต่ำ เพาะปลูกแค่นี้ไม่กี่ปีก็จะได้ที่ดินผืนนั้นเป็นของตนด้วย..."

เกอชื่อตระหนกพูด "เร็วเพียงนี้เชียว? นี่เพิ่งจะผ่านวันตงจื้อ* ไปเองนะ เหตุใดไม่รอฉลองวันปีใหม่แล้วค่อยไปเล่า" แม้รู้แต่แรกว่าครอบครัวของพูหมุ่นกำลังวิ่งวุ่นเรื่องซื้อที่ดินในมณฑลซิงโจว แต่เมื่อถึงเวลาจริงๆ นางกลับยังคงอาลัยอาวรณ์

สตรีสูงวัยเอ่ยตอบ "ไม่กี่ปีนี้บุตรชายของข้าทำการค้าลงทุนต่ำแล้วได้กำไรมาก่อนหนึ่ง ด้วยอารามอีกheimจึงไปให้หมอดูผู้หนึ่งเสี่ยงทายดูได้ความว่าการอพยพไปซื้อที่ดินในแดนไกลต้องอัญเชิญบรรพชนไปด้วย จึงจะช่วยปกป้องรักษาทั้งครอบครัว ดังนั้นพวกเราจึงตั้งใจจะไปขึ้นปีใหม่กันที่ซิงโจว ถึงตอนนั้นคนทั้งครอบครัวร่วมกันเช่นไหว้ชุดใหญ่สักครั้ง จะได้คุ้มครองให้วันหน้าทางบ้านรุ่งเรืองมากลูกมากหลาน"

เกอชื่อเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยปนสะอื้นแผ่ว "พูหมุ่น สองปีมานี้

* ตงจื้อ หรือวันเหมาฮั่น คือหนึ่งในสี่สิบสี่ฤกษ์ดีของจีน ตรงกับวันที่ 21 22 หรือ 23 ธันวาคม เป็นวันที่กลางวันสั้นที่สุดและกลางคืนยาวที่สุดในรอบปี

แม่ท่านพำนักอยู่ข้างนอกเป็นส่วนใหญ่ ทว่ายามที่ข้าอยากพบท่านล้วนพบ
ได้เสมอ บัดนี้หากท่านไปซิงใจแล้ว ข้าจะทำเช่นไรเล่า ข้าบอกแล้วว่าจะหา
ลู่ทางอนาคตให้บุตรชายของท่านมิใช่หรือไร"

สตรีสูงวัยยิ้มกล่าว "ไปซิงใจดียิ่ง หลานชายหลายคนของข้าก็จะไป
กันทั้งบ้าน ไปเป็นครอบครัวใหญ่ มากคนมากพลัง ไม่ต้องกลัวจะถูกผู้อื่น
ข่มเหง ยิ่งไปกว่านั้น..." นางเว้นช่วงเล็กน้อยค่อยกล่าวต่อ "ท่านคิดดูเอาเถิด
นานปีมานี้บุตรหลานของสกุลเก่อเคยมีคนหาทางเป็นขุนนางได้หรือ กระทั่ง
ไท่เสวีย* ยังไม่อาจเข้าไปได้เลย นับประสาอะไรกับบุตรหลานของข้าเล่า"

เก่อซื่อเอ๋ยเสียงเคียดแค้น "ล้วนเป็นเพราะเสียชื่อหญิงต่ำช้านั้น
ฟ้าใหญ่จะทำการใดมีหรือไม่ต้องคอยมองสีหน้านาง"

สตรีสูงวัยเพียงแต่ยิ้มๆ ไม่พูดจาอีก

อวี่ไฉ่หลังแม่ใช้ขันจนมีน้ำศึระชะ ทว่าสมองยังไม่เสียหาย มิต้องให้
สตรีสูงวัยผู้นั้นกล่าว ในใจเด็กสาวก็เอ่ยเสริมแทนอีกฝ่ายได้...อาสะไ้
สมองฝ่อผู้นี้ รู้จักแต่ขยับหัวคิดนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง วันทั้งวันมุ่งประลองกำลังกับ
เซียวฮูหยิน แล้วยังจะหวังให้สามมีผู้อื่นช่วยเหลือสกุลเดิมของเจ้าอีกหรือ!

อวี่ไฉ่หลังรู้สึกว่ตนเองตอนสืบทอดก็หัวตึกว่อีกฝ่ายแล้ว มีอย่างทีใด
ตบแก้มช้ำผู้อื่นไป ยังหวังจะให้ผู้อื่นเลียนิ้วมือเจ้าหรือไรกัน เซียวฮูหยินผู้นั้น
ไม่ใช่พวกชอบถูกทากรุณสักหน่อย อาสะไ้คนดีควรจะเยือกเย็นกว่านี้จริง ๆ
ตอนนี้แม้แต่คนข้างกายหนึ่งเดียวที่มีสติแจ่มใสก็กำลังจะเผ่นหนี คงเป็น
เพราะสิ้นหวังกับสติปัญญาของเจ้าแล้ว

"ตอนนี้ท่านตั้งใจจะทำเช่นไร ดูจากอาการป่วยของแม่นางสี่ คาดว่
ไม่กี่วันนี้คงรักษาไม่หายหรอก" สตรีสูงวัยกล่าว

* ไท่เสวีย คือสำนักศึกษาระดับสูงของจีนในสมัยโบราณ เป็นสถานศึกษาที่มีตำแหน่งสูงสุดในบรรดาสถานศึกษา
ระดับสูงของทางการ

เก๋อชื่อวิงวอน "พ่หมูกัดข้ออ้างให้ข้าสักข้อเถิด แม่นางสี่ทำตัวไม่ดีก็จริง แต่น่าเสียดายที่ล้วนเป็นความผิดเล็กน้อยในเรื่องหมุมหมิม ต่ำทอปะทะฝิปาก กับคุณหนูบ้านอื่น ดีคนในงานชมสวน...หากแม่นางสี่ทำความผิดใหญ่สักข้อ ก็ง่ายแล้ว เป็นข้าเองที่ประมาท เมื่อก่อนนางอายุน้อยไม่มีปัญญาก่อเรื่องใหญ่ อันใด บัดนี้โตแล้วข้ากลับไม่ได้จัดฉากให้ดี นึกว่ามีเวลาหลายเดือนให้ค่อยๆ จัดการ เชียวชื่อหญิงมากเหลี่ยมนั่นบอกว่ายี่สิบหลายเดือนจึงจะกลับ แต่จู่ๆ กลับจะมาถึงในไม่กี่วันนี้แล้ว!"

สตรีสูงวัยถอนหายใจเป็นคำรบสามก่อนเอ่ย "ขอข้าคิดดูสักครู่ อืม มีแล้วเจ้าคะ เช่นนั้นก็พูดให้เป็นเรื่องเล็กเสียเลย วันก่อนแม่นางรองกลับมาร้องให้ว่าแม่สามีนางไม่ดีมิใช่หรือ ท่านก็อ้างไปว่าบัดนี้เหล่าคุณหนูอายุน้อย ล้วนเติบโตใหญ่จนไกลจะไต่เวลามองหาสามีให้พวกนางแล้ว อย่างไรก็ตามเสีย สตรีเรียบบร้อยสำรวมหนอยจึงจะดี ผู้ใดจะรู้ว่าแม่นางสี่ยังคงไม่รู้จักโตเช่นนั้น ดังนั้นท่านจึงแข็งใจหมายลงโทษนางให้หลายบาป ไม่นี้กว่าบ่าวระดับล่าง จะด้อยการอบรมจนทำงานบกพร่อง จริงสิ ยายเฒ่าโลกมากที่เป็นคนของ หลี่จ้วนนั้น หากจำเป็นก็ผลักดันนางออกไปรับเสีย..."

เก๋อชื่อเอ่ยอย่างยินดี "พ่หมูกกล่าวได้ดียิ่ง ทำเช่นนั้นี่ละ หากเชียวชื่อ มาพูดจู้จี้กับข้า ข้าจะสาธยายเรื่องเหลวไหลที่แม่นางสี่ทำอยู่ข้างนอก ตลอดหลายปีนี้มาให้หมด ดูซิว่านางจะรู้สึกว่เด็กผู้นี้สมควรได้รับการสั่งสอน หรือไม่" เพิ่งยินดีเสร็จจอารมณ็โกรธก็เข้าแทนที่ "มีอันใดนำห้วนเกรงกัน นาง จะสามารถกินข้าลงไปหรือไร!"

ไม่ทันขาดคำก็ได้ยินเสียงตะโกนดังมาจากด้านนอก ตามมาด้วย เสียงร้องแหลมของสาวใช้ที่รีบเข้ามา "ฮูหยิน แยกแล้วเจ้าคะ พวกท่านใหญ่ กลับมาแล้ว! ขบวนรถอยู่หน้าประตูใหญ่นี้เอง! มีรถม้าคันใหญ่ตั้งสิบกว่าคัน

ซูหยินผู้เฒ่าสั่งให้พวกเรารีบออกไปเจ้าคะ" จากนั้นด้านนอกก็ผสมปนเป
ไปด้วยเสียงฝีเท้าอันสับสนเร่งร้อนกับเสียงเรียกที่ตั้งขึ้นต่อเนื่อง

เก๋อซื่อฟงจับก็เอ่ยด้วยความตกใจ "ไหนจึงเร็วเพียงนี้!" เสียงนางหยุดไป
เล็กน้อย "ไม่ถูกสิ เหตุไฉนบ้านแม่ทัพวันที่อยู่ติดกันถึงไม่มีความเคลื่อนไหว
เลยสักนิด ในเมื่อข้าส่งคนไปจับตาดูอยู่ตลอด! พี่ใหญ่ติดตามแม่ทัพวัน
เรื่อยมามิใช่หรือ" นางเพิ่มเสียงก่อนร้องเรียก "ใครอยู่ข้างนอก รีบไปตาม
ท่านรองมา!"

พู่หูของเก๋อซื่อฟงผู้เป็นนายพลางรีบเอ่ย "ซูหยินเลอะเลือนแล้ว
เวลานี้ท่านรองจะอยู่บ้านได้อย่างไร อย่ามัวสนใจเรื่องพวกนี้เลย ออกไป
ต้อนรับคนก่อนเถิด ไม่อาจบกพร่องมารยาทนะเจ้าคะ...ไม่สิ ยังคงไปที่เรือน
แม่สามีของท่านก่อนแล้วไปพร้อมกับนางจะดีกว่า!"

เก๋อซื่อซี้เท้าแรงๆ แล้วเอ่ยด้วยโทสะ "ดูคุณครองดีเลิศที่ท่านพอ
หาให้ข้าสิ วันทั้งวันสามี่ข้าอ่านปรัชญาขงจื้ออันใดกันแน่ น้องสามของเขา
อ่อนกว่าเขาตั้งหลายปี ตอนนี้อวยยศตั้งหลายร้อยตัน* แล้ว แต่เขาเล่าเรียน
มากี่ปีกลับยังไม่เห็นเรียนได้ชื่อชั้นฐานะออกมาสักอย่าง! มารดาเขาก็แสรังโง่
ไม่รู้รับรู้ว่าวงแต่ความสบายของตนเอง..."

เสียงพูดเคลือบห่างไปที่ละน้อย อวี๋ไฉ่หลังยันแขนเปลี่ยนท่านอน
อย่างยากลำบาก ลูบหน้ามากที่ร้อนลวกของตน รู้สึกร่างกายปวดเมื่อย
อ่อนแรง ร้อนเหนอะหนะเหงื่อซึมเป็นระยะ ช่วงขณะนี่เธอไม่มีความคิดอื่นใด
มีแต่หลับเป็นตายจึงจะเป็นวิธีการอันดี หากไม่ยอมจะผิตต่อ 'ยาฆ่าแมลง'
ที่กินตลอดหลายวันที่ผ่านมา!

* ขุนนางจีนโบราณในยุคแรกๆ ยังไม่มีการแบ่งยศเป็นชั้นเหมือนในยุคหลังๆ จึงเรียกศขุนนางโดยอ้างอิง
จากเบี้ยหวัดที่ได้รับในแต่ละปีซึ่งมักจะเป็นข้าวหรือธัญพืชที่มีมูลค่าเทียบเท่ากัน ต้นเป็นหน่วยชั่งของเงิน
1 ต้นเท่ากับ 10 ต่่ว หรือ 100 ลิตร แต่ภายหลังตัวเลขเหล่านี้ใช้เป็นเกณฑ์แบ่งยศเท่านั้น มิได้ใช้อ้างอิง
ในการจ่ายเบี้ยหวัดให้ขุนนางอย่างแท้จริง

หญิงแก่แซ่เก๋อนี้ไม่มีปัญญาจะขัดข้อกับคู่ปรับซึ่งๆ หน้า ได้แต่มาหาเรื่องเด็ก สมน้ำหน้าแล้วที่สามีอ่อนแอไม่เอาไหน เห็นเก๋อชื่อปากแหลมแก้มตอบ บนร่างคล้ายมีเนื้อไม่ถึงสามตำลึง สีหน้าอมเขียวราวกะหล่ำดอก ต้องเป็นเพราะกลางคืนอินหยางไม่สมดุล กลางวันไฟดับมากเกินไป* มีโทษะที่ว่าไว้ที่ให้ระบายเป็นแน่ ไม่รู้จักหาคนมาทำให้ตนเองปลอดภัยไปร้องโล่งสบายบ้างหรือไร คอยหาเรื่องพีสะใภ้กับหลานสาวแล้วจะทำให้หลังฮอริโมนไม่ติดขัด หน้าตาเปล่งปลั่งผ่องใสหรืออย่างไรกัน! เป็นคนสติไม่ดีที่บรรพชนสืบแปดรุ่นไม่สั่งสมบุญกุศลชัดๆ!

* ไฟดับมากเกินไป เป็นศัพท์ทางการแพทย์แผนจีน ไฟในที่นี้หมายถึงกลุ่มโรคที่เกิดจากความร้อนในร่างกาย อาการไฟดับมากเกินไปมักเกิดจากความกลัวกลัวใจ

4

หลังจากเล่นละครเข้าถึงบทบาทจนหลับไหลไปหนนี้อิวี่ไฉ่หลังถึงกับ
ฝันไป ในฝันเธอเห็นพี่ชายข้างบ้านที่เป็นคนตำบลเดียวกัน เขาหล่อเหลา
สูงโปร่งเหมือนต้นอู่ตง* ในลานบ้านของคุณย่าตั้นนั้น เธอที่ตัวเล็ก ๆ ยืนอยู่
ข้างกายเขาแล้วแหงนมองพร้อมความชมชอบล้นใจ

เธอมีความยึดมั่นถือมั่นเรื่องหนึ่งมาตั้งแต่เล็ก ทั้งที่ข้างบ้านก็เป็น
การจับคู่ระหว่างหนุ่มพื้นถิ่นกับปัญญาชนสาวที่มาทำงานในชนบท
เหมือนๆ กัน แต่เพราะเหตุใดคนคู่นี้จึงเป็นสามีภรรยาที่รักใคร่กลมเกลียว
ต่อให้หลังการปฏิรูปเปิดประเทศจีนแล้วร่ำรวยขึ้นมา วิธีโอ้อวดของสามี
ก็เป็นการอ่านหนังสือตามภรรยาให้มากขึ้นๆ ปรึกษาคณะกรรมกรหรือ
มอบทุนการศึกษาให้โรงเรียนประถมในตำบล ไม่ใช่ไปอุดหนุนธุรกิจเชิงมรดก
เหมือนอย่างพ่ออิวี่ของเธอ

* อู่ตง หรือ Chinese parasol tree เป็นไม้ยืนต้น ใบหยักคล้ายรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีขาวม่วง ไม้เนื้อเหนียว
นิยมใช้ทำเครื่องดนตรี

วัยเด็กอวีไฉ่หลังมักเกาะขอบกำแพงมองครอบครัวสามคนที่สุขสมบุญรณนี้
อย่างทั้งอิจจาทั้งริษยา รอคจนโตขึ้นหน่อย เธอก็เริ่มปลื้มลูกชายของพวกเขา
แต่ผลที่รออยู่คือเขาพาแฟนสาวกลับมาบ้าน ซึ่งมีอมาที่เธอแล้วแนะนำปณยัม
'นี่คือน้องสาวข้างบ้านของผม'

อือๆ อนาคตยิ่งกว่าได้รับแจกบัตรคนดี ก็คือการถูกแจกบัตรพี่ชายหรือ
บัตรน้องสาวนี่เอง

จะว่าไปตอนที่อยู่ชมรมการแสดงในมหาวิทยาลัย ประธานปลาเค็ม*
ก็แอบมีใจให้เธออยู่ ถ้าไม่ใช่เพราะตลอดมายังคงคิดถึงเขาคนนั้นในวัยเยาว์
อวีไฉ่หลังก็คงไม่ถึงกับตายไปโดยไม่เคยคบหาดูใจใครเลยสักครั้งหรือ
ช่างขาดทุนย่อยยับแท้ๆ

ไม่รู้ว่าจมจ่อมกับอดีตอยู่นานเท่าใด อวีไฉ่หลังในห้วงกิ่งฝั้นกิ่งต้น
รู้สึกว่ามีมือเท้าอ่อนปวกเปียกจนไม่อาจขยับเขยื้อน เพียงรับรู้ได้ว่ามีคน
ประคองเธอลุกขึ้นนั่ง แล้วป้อนยารสเผ็ดเย็นเข้าปากมาทีละคำ เธอกลืนลงไป
ไม่กี่อึกก็รู้สึกที่หัวสมองปลอดโปร่งขึ้นไม่น้อย จึงทดลองลืมตาดู ทว่า
เปลือกตากลับเหมือนหีบที่ปิดสนิทใบหนึ่ง ขณะที่ถูกใช้กำลังจัดแจะ
จนแยมร่อง คล้ายสามารถได้ยินเสียงเสียดสีดังเอี๊ยดอ๊าดของสลักหีบ

"ฟื้นแล้ว ฟื้นแล้ว!"

อวีไฉ่หลังฟังออกว่าเป็นเสียงยินดีโล่งใจของเกอชื่ออาสะไ้คนดินั้น
"หมอลหลงจากในวังยอดเยี่ยมจริงเสียด้วย กินยาลงไปไม่กี่ทีเย็บ
ก็เห็นผลแล้ว ยินดีด้วยท่านแม่ ยินดีด้วยพี่ใหญ่ ยินดีด้วยพี่สะใ้..."

ไม่รอให้เกอชื่อพูดแสดงไมตรีอันเร้าร้อนต่อไป เสียงพูดกระทบ
กระเทียบของหญิงสาวผู้หนึ่งก็ดังมาให้ได้ยิน "อย่ามัวมีน้ำใจไปข้างเดียวเลย

* ปลาเค็ม ใช้เปรียบเปรยถึงคนที่ตายด้าน หรือคนที่อยู่เฉย ไม่ชวนขาย ไม่มีความฝฝั้น

ผู้อื่นยังนึกว่าพวกเขาทำอะไรบุตรสาวของพวกเขาด้วยซ้ำ ลิบปีไม่มาเหลียวแล พวกเราสู้ชีวิตกันเปลี่ยนผ้าอ้อม ช่วยเลี้ยงดูให้จนโต ไม่มีควมดีก็กินว่า มีความทู่แท้ เด็กน้อยคนโตบ้างไม่เจ็บป่วย แค้ไข้ขึ้นไม่กี่วันก็ต้องร้องไห้ โวยวายจนอลหม่านไปทั่ว ไม่วางใจกันถึงขั้นนี้ มีผู้เลี้ยงเองสิ"

ไม่ง่ายเลยกว่าอวี๋ไฉ่หลังจะลืมตาขึ้นจนได้ เห็นในห้องมีสตรีที่แต่งกาย เช่นบ่าวรับใช้ลิบกว่าคนนั่งคุกเข่าระเกะระกะ เมื่อมองไปตามเสียงที่ได้ยิน เมื่อครู่จึงเห็นหญิงชราว่างสูงใหญ่บึกบึนผู้หนึ่งถูกห้อมล้อมด้วยกลุ่มสาวใช้นั่งเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้พับไม้ฉันทน์ที่เคลือบเงาจนมันปละป สวมชุดยาวคอตรง สีม่วงเข้ม เห็นเลาๆ ว่าบนนั้นปกายใหม่ทองจำนวนมาก ช่วงเอวรัดหลวมๆ ด้วยสายคาดหยกที่กว้างราวสีห้านิ้วมือ ศีรษะมุ่นมวยกลมเพียงกลุ่มเดียว ตรงด้วยปิ่นยาวๆ พิจารณาในรายละเอียดพบว่าปิ่นยาวนั้นถึงกับเป็นทองคำตลอดอัน ซ้ำใหญ่หนาจุ้ไม่เขี่ยพิน บนต้งหุ้ยงคล้องต่างหูทองคำแท้ ขนาดมहींมาอีกหนึ่งวง แทะบจะถ่วงใบหูจนยานลงมา ภายใต้แสงเทียน ยามค่ำคืนยิ่งดูมั่งมีลืองเป็นพิเศษ

อวี๋ไฉ่หลังมองดูจนลุนกึ่ คิดในใจว่า เจ้าเปิดร้านทองหรือไร เหตุใด ไม่เสียบตะเกียบทองสองอันเข้ารูจุมุกสองข้างเป็นแม่ข้างาทองคำไปเสียเล่า!

หญิงชราผู้นี้สีหน้าบึ้งบุด แวดตามองเหยียดราวไม่พอใจตลอดเวลา ผู้ที่นั่งคุกเข่าอยู่ข้างกายมีเกอชื่อ ตลอดจนกลุ่มสาวใช้ซึ่งบ้างยกถาดเคลือบเงา บ้างถือเตาคุ่นมือ แลดูยิ่งใหญ่เกรียงไกรยิ่ง มีเพียงเกอชื่อที่สองมือว่างเปล่า มองมาทางอวี๋ไฉ่หลังอย่างไม่สบายใจ

อวี๋ไฉ่หลังเพิ่งค้นพบว่าข้างเตียงของตนมีบุรุษสตรีวัยกลางคนนั่งอยู่ คู่หนึ่ง บุรุษสูงใหญ่กำยำ ใบหน้าไว้หนวดคกทำให้เห็นรูปโฉมไม่ชัดเจน บนร่างสวมชุดยาวผ้าฝ้ายสีแดง ด้านนอกทับเฉียงๆ ด้วยเสื้อคลุมสีม่วงเข้ม

เผยให้เห็นแขนขวา ซ้อมือสองข้างลั่นสวมสนับเหล็กเขียนลายทองอ่อนๆ เป็นรูปแบบการแต่งกายของนักรบ

ทั้งที่บุรุษผู้นี้ถอดเสื้อเกราะออกแล้ว ทว่ากลับยังคงแผ่ซ่านกลิ่นอาย อันแข็งแกร่งเปี่ยมพลังของผู้ที่ตะลุยก้าวออกมาจากทะเลโลหิต เขากำลัง พินิจมองอวี่ไฉ่หลัง ในดวงตาเผยซึ่งแววห้วงโย ผิดกับสตรีที่เอาแต่ก้มหน้า ร่ำไห้ไม่พูดจา จึงไม่รู้ว่่าหน้าตาเป็นเช่นไร รู้เพียงว่ารูปร่างระหงอรชร โค้งเว้า ได้สัดส่วน

ฟังวาจาของหญิงชราจบ หญิงอีกนางซึ่งนั่งคุกเข่าก้มตัวประคองอยู่ ข้างสตรีที่ร่ำไห้เบาๆ มาโดยตลอดนั้นพลันยืดกายตรง เห็นนางสวมชุดยาว มิตรซื่อเสี้ยว คิ้วตางามกระจ่าง แม้จะล่งถึงวัยกลางคนแล้ว ทว่าลุ่มเสียด กลับยังคงเสียวหวานอย่างยิ่ง "ที่สูหยินผู้เฒ่ากล่าวมาข้างเป็นเรื่องขบขัน โดยแท้ รวากับที่แม่นางสี่ร้องอยู่ในจวนเป็นเพราะนายหญิงของข้าไม่ยินยอม เลี้ยงดู ข้ามิบังอาจก้าวล่วง แต่ก็รู้ว่่าเมื่อแรกตั้งแม่นางสี่ไว้เพื่อแสดงความ กตัญญูต่อสูหยินผู้เฒ่า หากมิใช่ผลการเสียดทนายของหมอดูผู้นั้น มีหรือ นายหญิงของข้าจะยอมละทิ้งบุตรสาววัยสามขวบไว้ที่นี่"

อวี่ไฉ่หลังรู้กระจ่างทันทีว่่าหญิงชราชักกับสตรีที่ก้มหน้าร่ำไห้ผู้นั้นเป็นใคร เธอรีบมองสังเกตรอบด้าน พบว่่านี่ไม่ใช่ห้องเดิมที่อาสะไ้คนดีจัดให้เธอ แล้ว ห้องนี้ค่อนข้างเล็ก การตกแต่งก็เรียบง่ายมาก ที่เหมือนเดิมคือพื้นไม้ เคลือบเงาวาววับ มีเพียงบริเวณหนึ่งลาดพรมขนสัตว์ผืนหนาที่มีหลายสี แซมปน เตาอุ่นแม้จะทำให้ในห้องอุ่นสบาย กระนั้นทุกคนก็ยังต้องสวมถุงเท้า หนา

บนพื้นวางกระดานสี่เหลี่ยมที่เตี้ยเล็กหลายตัว ค่อนข้างคล้าย กระดานหมากแบบมีขาตั้งในเรื่อง 'อิคารุเขียนโกะ' ด้านบนรองเบาะขนสัตว์

มีคณนังค์กเข้าอยู่บนนั้น น่าจะใช้งานเป็นม้านั่ง เพียงแต่มีคณจำนวนมาก
ยิ่งกว่าที่กำลังนั่งคูกเข้าโดยตรงบนพื้นไม้ที่เงารับ

"อาชิง ออย่าได้พูดส่งเดช" เขียวฮูหยินที่ร่ำไห้เบาๆ รีบเงยหน้าเอ่ยตำหนิ
ก่อนกล่าวกับฮูหยินผู้เฒ่าเจิง "ท่านแม่โปรดอภัย อาชิงมีนิสัยเช่นนี้เอง
ล้วนเป็นเพราะนางปวดใจแทนเหนียวเหนียว"

ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกลับไม่ยอมเลิกรา ตวาดออกมาอย่างเดือดดาล
"บ่าวชั้นต่ำ บังอาจกำแหง! ใครอยู่ข้างนอก จงนำพลองมา..."

วาวายังไม่ทันเอ่ยจบ ผู้ใดจะรู้ว่านักรบผู้นั้นกลับเอ่ยตัดบทเสียงเย็น
"กำแหงอันใดกัน ที่อาชิงพูดมาผิดหรือไร เมื่อแรกทิงเหนียวเหนียวไว้ก็เพื่อ
แสดงความกตัญญู ยามนี้กลับพูดเหมือนพวกเราสามีภรรยาไม่ยอมเลี้ยงดู
นาง ข้ายังเนรคุณสร้างความลำบากแก่ท่านแม่อีก กตัญญูต่อท่านแม่เป็น
สิ่งสมควร ทว่าคำพูดก็ฟังว่ากันตามตรง"

"สี่เออร์ เจ้า!" คำว่า 'พวกเราสามีภรรยา' นี้ฮูหยินผู้เฒ่าเจิงทงฟังไม่ได้
ที่สุด นางทั้งตระหนกทั้งขุ่นเคือง คิดในใจว่าแม้บุตรชายคนโตจะฟังภรรยา
มากกว่ามารดาแต่ไหนแต่ไร ทว่าต่อปากต่อคำซึ่งหน้าเยี่ยงนี้กลับเกิดขึ้น
ไม่มาก

อวีไฉ่หลังพลันเวียนหัวตาลาย เพียงจับประเด็นสำคัญได้ข้อเดียว
นี่เธอชื่อ 'เหนียวเหนียว'?! เห็นกันอยู่ว่าเป็นบุตรสาว กลับตั้งชื่อที่แปลว่า
'นก*' หรือว่า...ขาดสิ่งใดก็เสริมสิ่งนั้นเสียเลย?

อาชิงหันหน้ามาเห็นอวีไฉ่หลังแววตาที่มึนทื่อ สีหน้าซีมเซา จึงเอ่ยด้วย
เสียงอันนุ่มนวล "แม่นางสี่พอจะมีกำลังวังชาบ้างแล้วหรือไม่ หลายปีมานี้
ไม่เคยได้พบท่านพ่อท่านแม่ ชั่วดีอย่างไรก็ตามนับก่อนสักครั้งเถิด" นางเอ่ย

* อักษร 'เหนียวเหนียว' 叽叽 แปลว่า 'อ่อนช้อย' แต่อวีไฉ่หลังเข้าใจว่าเป็นอักษร 'เหนียวเหนียว' 鸟鸟 ที่แปลว่า 'นก' โดยอักษร '鸟' ยังใช้เป็นคำยาบ หมายถึงองค์ขาดด้วย

พลางส่งสายตาให้สาวใช้สองคนที่อยู่ด้านข้างของอวี๋ไฉ่หลัง

อวี๋ไฉ่หลังเคยเห็นผู้เต็งค้ำับอาजूกับผู้อี๋ แต่ไม่รู้ว่การณีนี้นี้มีข้อปฏิบัติที่ต่างกันหรือไม่ จึงทำที่ยกสองแขนขึ้นในอาการอ่อนแรงโง่งนงน สาวใช้สองคนนั้นมีไหวพริบดีเยี่ยม รีบก้าวขึ้นหน้ามาประคองแขนกับลำตัวของอวี๋ไฉ่หลังด้วยความคล่องแคล่ว ช่วยอวี๋ไฉ่หลังตั้งแต่คุกเข่าข้างหนึ่งลงบนเตียงจัดวางมือขวาทับบนมือซ้าย ตั้งแขนเสื้อลงป้องแขน ซ้อนสองมือขึ้นเสมอหน้าผาก แล้วก้มค้ำับลงบนเตียง จากนั้นสาวใช้คนหนึ่งก็เอ่ยเสียงเบาข้างหูอวี๋ไฉ่หลัง "คุณหนูเอ๋ยทักทายท่านพ่อท่านแม่สิเจ้าคะ" อวี๋ไฉ่หลังทำตามคำบอกก่อนจะถูกพุงลุกขึ้น ถูกยกมือขึ้นเสมอคิ้วแล้ววางแขนลง จึงค่อยนับว่าเสร็จพิธีการ

เซียวฮูหยินเพิ่งพินิจบุตรสาวด้วยสีหน้าอันซับซ้อนอยู่บ้าง เอ่ยเพียงคำเดียวว่า "ดี"

ตอนนี้อวี๋ไฉ่หลังค่อยเห็นรูปโฉมของเซียวฮูหยินได้ถนัดชัดเจนอดไม่ได้ที่จะอุทานในใจว่า *ยอดเยี่ยม* ตนมาอยู่ที่นี่ตั้งนานแล้ว เคยเห็นสตรีที่ดูได้แค่มีก่อน ไม่ใช่พินเหยียนก็ตามไป ไม่ใช่ร่างใหญ่หนักก็หอมเหมือนลำไผ่ ไม่นึกเลยว่าเซียวฮูหยินจะโฉมงามผิวขาวเนียนเช่นนั้น น้ามองกว่าปีศาจจึงจอกน้อยข้างตัวพ่ออวี๋ฝู่งนั้นเสียอีก เด็กสาวพลันคาดหวังกับรูปโฉมของตนเองขึ้นมาแล้ว

อาจเพราะลุกขึ้นเร็วไปสักหน่อย อวี๋ไฉ่หลังจึงเวียนหัวตาลายอีกระลอกตัวเอียงชบบ่าสาวใช้ในอาการกึ่งหมดสติ ท่าทางนี้เป็นความจริงครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเสแสร้งทำออกมา

เจิงสี่เห็นบุตรสาวตัวผอมเล็ก เมื่อครู่เสียงพูดก็อ่อนแรงน่าสงสารข้างแก้มยังมีรอยน้ำตาที่ผากไว้ขณะหลับ ตอนนีพิงบนร่างสาวใช้ยิ่งดู

ตัวเล็กจ้อยเปราะบางดุจตุ๊กตาทองระดาษ ดวงหน้ามีขนาดเท่าฝ่ามือของเขาเท่านั้น แม่นางน้อยวัยสิบสามจะอย่างสิบสี่ในบ้านชานาทั่วไปล้วนต้องออกเรือนแล้ว ทว่าบุตรสาวของเขากลับอบบางจนน่าเวทนาเพียงนี้ พาให้เขาปวดใจขึ้นมาทันใด จึงเอ่ยด้วยเสียงดังว่า "ข้าเฝ้าคุณที่มัน ฆ่าข้าศึกอยู่ข้างนอก ในห้วงเวลาอันยากยิ่งเยี่ยงนั้นภรรยาข้าก็ยังสามารถดูแลบริวารเลี้ยงดูบุตร บุตรชายสามคนแรกกับบุตรชายคนสุดท้ายที่คลอดมาภายหลังล้วนแข็งแรงดี มีเพียงเหนียวเหนียวที่อยู่ในเรือนอันสุขสงบในเมืองหลวงหลังนี้ ทว่ากลับถูกเลี้ยงดูจนอยู่ในสภาพนี้ไปได้! พวกเราจะถามสาเหตุสักประโยคไม่ได้เลยเชียวหรือ"

พอวาจานี้เอ่ยออกมา เกอซื่อในฐานะผู้รับผิดชอบเลี้ยงดูเด็กถึงกับหน้าเผือดขาว เจิงสี่อกำลังดิเตียนนางอยู่อย่างเห็นได้ชัด

อันที่จริงเจิงสี่อปรักปรำนางแท้ๆ นอกจากป่วยเจ็บพลันหนั้นเกิดจากนางเพิกเฉยจริง ช่วงเวลาที่เหลือนางล้วนเลี้ยงดูด้วยอาหารชั้นดี อย่างไรเสียฮูหยินผู้เฒ่าสกุลวันก็อยู่ข้างบ้านนี้เอง ข้ายังหมั่นถ่อมมาพูดกระแนะกระเหนนางด้วย 'นำสงสารเด็กน้อยที่ไม่มีบิดามารดาอยู่เคียงข้าง หากเจ้าไม่อาจเลี้ยงดูให้ดี ก็มีผู้ส่งคืนไปอยู่ข้างกายแม่ทัพเจิง' แม่สามีนางแก้ตัวแล้ว ครั้นจะยุ่มยาม ขอเพียงรังเด็กไว้ได้ เรื่องอื่นล้วนไม่แยแส นางตัวคนเดียวจะระบายแค้นก็ไม่กล้าคิดหาวิธีการที่โหดเหี้ยมนัก

น่าโมโหเด็กผู้นี้ที่เกิดมาตัวผอมแบบบาง กินนมเห็ดเปิดอกเข้าไปเท่าใดล้วนสูญเปล่า ประกอบกับหน้าอ่อนกระดูกเล็ก หน้าขาวดูคล้ายสามชวบสิบชวบดูคล้ายเจ็ดชวบ นี่สิบสามจะอย่างสิบสี่แล้วสภาพก็ยังดูคล้ายอดอยากกินไม่อิ่ม ผู้อื่นมาเห็นย่อมจะพูดว่าเป็นเพราะอาสะใภ้ใจจัดใจดำ ทั้งที่จริงสิบปีมานี้นอกจากเจตนาปล่อยปละตามใจให้เด็กเสียคนกับบังใจ

หาเรื่องกันมาแล้ว ตอนลี้หนีงัดลูกไม้อื่นใดไม่ออกทั้งสิ้น

ทางด้านฐุหิณผู้เฒ่าเจิงถูบุตรชายคนโตซึ่งต่อไปหนึ่งยกก็พลัน
 ขุนเฉียว ตีอกซกหัวคร่ำครวญเสียงลั่น "...คนเราแก้ตัวแล้วถูกรังเกียจจริงจน
 จริงเสียด้วย เจ้าไม่กลับมาตั้งหลายปี พอกลับมาก็ห่วงหาแต่ลูก แม่แท้ๆ
 ของตนเองสุขหรือทุกข์ไม่มีถามถึงสักประโยค พักนี้ข้าเองก็ป่วยมิใช่เบา..."
 นางพุดพลากรีบไอแห้งๆ หลายหนเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นความจริง จากนั้น
 ร่ำไห้กล่าวต่อ "ตอนที่พ่อเจ้าเสียไป พวกเจ้าพี่น้องพุดไว้ว่าอย่างไร บอกว่า
 จะกตัญญูต่อข้า ตอนนี้ไม่ทำให้ข้าโมโหตายกับว่าบุญโขแล้ว!"

นางร่ำให้ไปทูปเก้าอี้พับไปไม่พอ ยังยืนพรวดขึ้นแล้วแผดเสียง
 รวบรวมปาทั้งสองตาแดงก่ำ "หากเจ้ายังไม่พอใจ มิสู้ฆ่าตายชดใช้ชีวิตให้
 เหนียวเหนียวเลยแล้วกัน!"

เดิมฐุหิณผู้เฒ่าเจิงมีพี่นเพเป็นชวานาในชนบท ประกอบกับมีรูปร่าง
 สูงใหญ่ พออาละวาดขึ้นมา ห้องทั้งห้องจึงคล้ายสิ้นสะเทือนในทันที หลี่จุย
 ที่อยู่ด้านข้างเห็นว่าสบโอกาสก็แอบสะกดเกือชื่อโดยไม่รอช้า เกือชื่อจึง
 รีบก้าวออกมาเสริมทัพ "ท่านแม่อย่าเสียใจไปเลยเจ้าคะ พี่ใหญ่เป็นถึง
 ขุนน้ำขุนนาง ฝ่าบาทองค์ปัจจุบันทรงยึดถือหลักกตัญญูเป็นที่สุดมิใช่หรือ
 พี่ใหญ่จะไม่กตัญญูได้อย่างไรกันเจ้าคะ!"

เจิงสื่อไม่อาจจะบายอารมณ์ใสมารดา จึงหันหน้าไปเอ่ยกับเกือชื่อ
 "หลายปีก่อนร่างกายท่านแม่หายดีแล้ว ข้าเคยส่งคนมารับตัวเหนียวเหนียว
 ตอนนั้นน้องสะใภ้เขียนมาในสารว่าอย่างไร บอกว่าเหนียวเหนียวอยู่ที่บ้าน
 ตี๋ยงวัด ตี๋ในทุกด้าน กลัวว่าไปข้างนอกกลับจะไม่สุขสบาย!"

อวี่ไฉ่หลังระรื่นอยู่ในใจ ยอดเยี่ยมๆ ท่านพ่อเจิงผู้นี้ไม่มีท่าทีของบุรุษที่ดี
 โดยสิ้นเชิง สามารถตอกหน้าสตรีได้สบายๆ ชนิดไม่กดดันสักนิดเดียว

เก๋อชื่อถูกคำประณามที่ดั่งกังวานปานระสังขัยกษณ์ทำให้ผวา ถอยตัวลึบไปด้านข้างทันที สุธยนิผู้เฒ่าจึงเห็นเช่นนั้นก็ได้กลับเสียงแหลม "เจ้าไม่ต้องมาด่าข้าทางอ้อม เป็นข้าเองที่ไม่ให้เหนียวเหนียวไป! หมอตอบอกว่าถึงแม้ตอนนั้นข้าหายดีแล้ว แต่ใครจะรู้ว่าหากเหนียวเหนียวไป ข้าจะเป็นอันใดหรือไม่" นางได้คำพูดเมื่อครู่ของเก๋อชื่อเตือนให้ขุ้คิด จึงรีบรุกต่อ "ข้างนอกยังมีขุนนางใหญ่ลูกกตัญญูที่กรีดเลือดเฉือนเนื้อเพื่อให้บิดามารดาหายป่วย นี้บุตรสาวป่วยแค่คนเดียว เจ้ากลับรุ่มร้อนเป็นพินเป็นไฟแล้ว!"

สุทธยนิผู้เฒ่าจึงมองไปทางเขียวสุทธยนิที่นั่งคุกเข่าก้มหน้าอย่างนอบน้อมอยู่อีกด้าน ก่อนหัวเราะออกมาดังๆ "ไม่อย่างนั้นหนนี้พวกเจ้าออกไปก็ทิ้งเซ้ากงไว้ให้ข้า ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นลูกแฝดชายหญิง ทั้งคนใดไว้ก็เหมือนกัน หาไม่...หึๆ เจ้าเป็นบุตรชายข้า ข้าไม่อาจหักใจ แต่ภรรยาคนดีของเจ้า ข้าจะไปฟ้องร้องนางข้อหาอกตัญญูแน่นอน!"

จึงสื่อแย้งอย่างเร่งร้อน "นี่เกี่ยวอันใดกับนางเล่า! ไยท่านแม่ต้องจับผิดนางอยู่เรื่อย!"

เขียวสุทธยนิก้มหน้ามาโดยตลอด ทว่าอวีไฉ่หลังสายตาแหลมคมมองไปจากมุมนี้สามารถเห็นอีกฝ่ายเผยรอยยิ้มหยันที่มุมปากได้พอดี รอจนยามที่อีกฝ่ายเงยหน้าขึ้นก็คืนสู่ท่าทางอ่อนน้อมโศกสลดดั้งเดิมแล้ว

เห็นเขียวสุทธยนิประสานมือโค้งคำนับอย่างลึกซึ้งไปทางสุทธยนิผู้เฒ่าจึงก่อนกล่าวเสียงเศร้าสร้อย "ขอท่านแม่อย่าซึ่งโกรธเลย ผู้ใดเล่าจะรู้จักบุตรดีไปกว่ามารดา นิสัยใจคอของได้ทำเป็นเช่นไรมีหรือท่านแม่จะไม่รู้ นานปีที่อยู่ข้างนอกได้ทำมักขุนเคืองใจที่ไม่อาจอยู่ปรนนิบัติข้างกายท่านด้วยตนเอง ทว่าในใจเขาคิดถ้อยคำเป็นดีบดี กลับไม่แน่ว่าปากจะสามารถกล่าวออกมา"

สุทธยนิผู้เฒ่าจึงถากถางลูกสะใภ้ใหญ่ด้วยสายตาก่อนเอ่ย "ข้าหรือ

จะมีผีมือเท่าเจ้า เมื่อครู่สี่ออร์มิโซพูดเองหรือว่าเจ้าเก่งกาจอย่างนั้นอย่างนี้
บริวารกับลูกๆ ล้วนดูแลได้เป็นอย่างดี ผิดกับข้าที่ไม่มีปัญญากระทั่งจะดูแล
เด็กน้อยคนเดียว เมื่อก่อนสกุลเจิงจะทำเรื่องโคสี่ออร์ลิ้วนหารือกับข้า ทว่า
นับแต่เจ้าเข้าประตูมา ไม่ว่าเรื่องในนอกหรือใหญ่เล็ก ขอเพียงเจ้าอ้าปาก
สี่ออร์ลิ้วนขานรับว่า 'ถูกๆ ใ้ๆ' เขายังเห็นแม่คนนีในสายตาคืออีกหรือ!"

ฟังวาจาดัดพ้อเจืออารมณ์ระย้านี้แล้ว อวิไฉ่หลังแม่ไม่กล้าขยับคอก
แต่ก็ส่ายหัวระรัวอยู่ในใจ คนเป็นมารดาารู้สึกว่าตนเองยังมีพลังไม่แก่ชรา
อยากชะลอวัยเกษียณออกไปก่อน ทว่าคนเป็นลูกชายลูกสะใ้กลับไม่ยอมให้
นางได้เปล่งประกายเฉิดฉายต่อ ก็สมควรแล้วที่จะถูกพูดเหินแสม

เจิงสี่อู้แจงด้วยท่าทางที่เหมือนปวดหัว "ขงจื้อว่าไว้ บุตรพึงแบกรับ
กิจของบุพการี ลูกสะใ้ก็หมายกตัญญูต่อท่านแม่จึงได้ดูแลงานในเรือน
ท่านแม่จะได้พักให้สบาย..."

วาจານี้ไม่พูดออกมายังพอทำเนา พอพูดออกมาสูหยินผู้เฒ่าเจิง
ก็ยิ่งโกรธเป็นเท่าทวี "ขงจื้อผายลมนะสิ! ขึ้นพักให้สบาย ข้าก็ต้องฝงลงดิน
แล้ว! สูหยินสูงศักดิ์ข้างนอกนั้นเอาแต่ประสานเสียงชมภรรยาเจ้าว่าเป็นกุลสตรี
เพียบพร้อม แต่กลับไม่เห็นข้ายายเฒ่าอยู่ในสายตาเลย ยามปกติไม่แม้แต่
จะคบหา มารดาของแม่ที่พวันอาศัยอยู่ข้างบ้านแท้ๆ นานปีมานี้กลับพูด
กับข้าไม่ถึงสามประโยคด้วยซ้ำ เจอหน้าที่ไรหากไม่ชมว่าภรรยาเจ้าเลี้ยงบุตร
ช่วยสนับสนุนสามีอยู่แนวหน้าไม่ง่ายตาย ก็จะได้ถามว่าเหนียวเหนียว
สบายดีหรือไม่ ทำราวกับคนเป็นยาและอาสะใ้จะกินเหนียวเหนียวลงไป
อย่างไรอย่างนั้น! คราวนี้พวกเจ้าอยู่ข้างนอกจับเชลยยึดสิ่งของได้ก็มากน้อย
จะได้บำเหน็จอีกเท่าใด พวกเจ้าไม่บอก ไม่มีใครแยมพรายข่าว ข้าก็คือ
หญิงชราตาบอดดีๆ นี่เอง!"

ถ้อยคำอันยืดยาวเช่นนี้ อวี๋ไฉ่หลังเพียงเห็นพ้องกับประโยคแรก แล้วก็ไม่กี่คำสุดท้ายซึ่งเธอไม่รู้ว่าจะหมายถึงอะไร

เซียวฮุยอินคำนับติดกันหลายหนก่อนเอ่ยขอขมา "ทำให้ท่านแม่ไม่พอใจ เป็นความผิดของข้าเอง ทว่านี่ค้ำมีดมากแล้ว ท่านแม่กลับไปพักผ่อนเร็วหน่อยจึงจะเป็นการดีนะเจ้าคะ"

ฮุยอินผู้เฒ่าจึงไม่แยะแสลกลูกสะไภ้ เพียงมองเจิงสี่บุตรชายคนโต พลังเอ่ยประชด "ข้าต้องไปพักผ่อนในโรงกระมังจึงจะสนใจพวกเจ้า ข้าไม่สน เจ้ากลับมาหนนี้จะต้องเลื่อนชั้นยศให้น้าชายเจ้าสักหลายร้อยตัน เขาเองก็ลำบากตรากตรำมาตั้งหลายปี อีกอย่างจงหาเงินสองหมื่นเฉียน* มาให้น้าสะไภ้เจ้าด้วย สกุลต่งจะแต่งลูกสะไภ้เพิ่ม"

เจิงสี่อดกลั้นจนเหลืออดแล้ว "ข้ารู้หรือก นั้นไม่ใช่แต่งลูกสะไภ้ แต่จะรับอนุเสียงสาวใช้ต่างหาก! ต่งหย่งบุตรชายของท่านน่าอ่อนกว่าข้าหลายปี กลับรับเลี้ยงไม่รู้ตั้งกี่คนแล้ว ไซ้ว่าเขาไม่มีทายาทเสียหน่อย ยังจะขอเงินมากเพียงนี้อีก..."

ฮุยอินผู้เฒ่าจึงก้มมองเซียวฮุยอินที่คุกเข่ากับพื้น ก่อนเงยหน้ามองเจิงสี่พร้อมวาจาแตกดัน "หลายปีมานี้เจ้าถลุงเงินเท่าไรให้เซียวเจิงเล่าเรียน แต่งภรรยา ไม่ยกเห็นเจ้าจะพริบตาสักหน น้องชายภรรยาเจ้าเป็นญาติ แล้วน้องชายมารดาเจ้าเป็นคนนอกหรือ! ยิ่งไปกว่านั้นการหาสาวใช้มาปรนนิบัติสามีกับพ่อแม่สามีมากน้อยเรียกว่าภรรยาเอกของอาหย่งมีน้ำใจงามรู้เหตุรู้ผล ไม่เหมือนกับบางคน...ฮี้ หากเจ้ากตัญญูจริง ก็รับอนุสักหลายๆ คนมาปรนนิบัติข้าจึงจะถูก"

เจิงสี่อู้ซึ่งว่ามารดาคือดิงไว้เหตุผล จึงตอบอย่างโกรธจัด "เล่าเรียน

* เฉียน คือหน่วยของเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเหรียญแปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงิน จึงมีค่ามากกว่า โดยทั่วไป 10 เฉียนเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

แต่งภรรยาเป็นเรื่องถูกทำนองคลองธรรม แต่รับอนุเลี้ยงสาวใช้..."

เชียวสุหยีนพลันหมุนตัวมาเอ่ยตัดบทสามีเบาๆ "ได้ทำอย่างพูดอีกเลย ทำตามที่ท่านแม่บอกก็พอ" แผ่นหลังของนางหันให้สุหยีนผู้เฒ่าเจิง เก๋อชื่อ และเหล่าสาวใช้ แววดตาที่ส่งไปหาสามีสั้นไหววนิดๆ คล้ายสื่อความนัย ทว่า พวกสุหยีนผู้เฒ่าเจิงที่อยู่ด้านหลังล้วนไม่อาจเห็นอารมณ์บนใบหน้าของนาง มีเพียงอวิไฉ่หลังที่เห็นถนัดชัดแจ้ง

เจิงสี่อหลับตาชั่วคราว ก่อนประสานมือเอ่ยอย่างจวนใจ "ท่านแม่ กล่าวถูกต้อง คำมีดเพียงนี้ท่านแม่ควรจะเข้านอนแล้ว"

เห็นบุตรชายคนโตกับลูกสะใภ้ใหญ่ล้วนยอมก้มหัวแล้ว สุหยีน ผู้เฒ่าเจิงจึงลุกขึ้นเดินออกไปด้วยความพึงพอใจ โคลงศิระชะอย่างกระหึ่ม ยืมย่องราวเสนาบดีเต่าแห่งวังมังกะทะเลบูรพา ด้านหลังมีสาวใช้เจ็ดแปดคน ติดสอยห้อยตาม เก๋อชื่อรีบตามขบวนไปด้วย ในใจลอบยินดีที่ผ่านด่าน แม่นางสี่ล้มป่วยดำนนี้ไปจนได้ เห็นที่ว่าเชียวสุหยีนจะยังคงกริ่งเกรง แม่สามีอยู่จึงไม่กล้าเข้ามายุ่มยามนัก ไม่กี่วันที่ผ่านมามาตื้นตื้นไป โดยเปล่าประโยชน์ แม้แต่ข้ออ้างที่เตรียมไว้ก็ไม่ต้องใช้ ก่อนก้าวพ้นประตู เก๋อชื่อยังชำเลืองมองหลังจุกคนสนิทของตนอย่างลำพองใจ คล้ายกำลัง บอกว่า...ดูสิ ปลอดภัยหมดเรื่องแล้ว

หลังจุกยอมเออออ รีบก้าวขึ้นหน้าไปพยุ่งนายหญิงของตนทั้งที่ลอบ แปลกใจ เมื่อสิบปีก่อนมีศึกใหญ่ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้เช่นนี้บ่อยครั้ง โดยมากยุติลงด้วยการก้มหัวขอมาของเชียวสุหยีน หากบานปลายรุนแรง ท่านใหญ่เจิงสี่อก็จะได้เสียดไปมากับมารดาหนึ่งยกก่อนปิดฉากแยกย้ายกันไป อย่างไม่สบอารมณ์

ทว่าวันนี้เชียวสุหยีนแม่ขอมาติดๆ กัน ทำที่กลับดูไม่ร้อนรนสักเท่าใด

ให้ความรู้สึกที่ว่าทำอะไรไปก็อยู่บ้าง ท่านใหญ่จึงสั่งอึ้งดูพิกล เมื่อก่อนสถานการณ์เช่นนี้จำเป็นต้องไววายหลายประโยคจึงจะถูก วันนีถึงกับเลิกกราอย่างง่ายดายเช่นนี้ ข้าไม่ได้แรงพุงเขียวฮูหยินที่ยังคุกเข่าก้มค้ำกับพื้นขึ้นมา ทว่าคิดสวนคิด หล่อยยอมไม่กล้าพูดให้มากความ นางรู้ว่าฮูหยินผู้เฒ่าเจิงไม่แน่ว่าจะชอบนายหญิงของนางมากมายอะไร เพียงแต่ชิงชังเขียวฮูหยินเหลือเกินจึงใช้ลูกสะใภ้รองเป็นเครื่องมือต่อกรกับลูกสะใภ้ใหญ่เท่านั้นเอง

ครั้นเห็นขบวนของฮูหยินผู้เฒ่าเจิงกับเก้อซื่อทั้งสองกลุ่มถอยออกจากห้องไปดูกระจะแสงน้ำไหล รอยยิ้มบนใบหน้าของเขียวฮูหยินก็อันตรธานไปหันหน้ากลับมามองเจิงสี่อึงๆ ไม่พูดไม่จาสักคำ

เจิงสี่อึงถอนหายใจ นั่งลงบนเก้าอี้พับที่มารดาของตนนั่งเมื่อครู่หันไปมองบุตรสาวที่พึ่งร้างสาวใช้สลบไปอีกครา ก่อนถอนหายใจออกมาเป็นคำรบสอง

อาชิงลูกขึ้น สั่งให้สาวใช้สองคนนั้นปรนนิบัติอวีให้หลังนอนนอนลงตนเองลูบสัมผัสหน้าผากเด็กสาวอย่างละเอียดถี่ถ้วนจึงค่อยปล่อยผ่านตวนแพรผืนหนักลงจากราวกันเตียงเองกับมือ จากนั้นทำมือสั่งการสาวใช้ที่เหลือให้ถอยออกไปตามลำดับ แล้วปิดประตูห้องโดยไร้เสียง

ภายในพื้นที่ซึ่งปิดกั้นด้วยผ้า幔แล้วนี้ อวีไฉ่หลังนอนตะแคงหันหน้าเข้าด้านใน เพียรปรับลมหายใจให้สม่ำเสมอแล้วหลับต่อไป เปลือกตาปิดมือกำหมัด ผ้ามือผูกเหนื่อซึ่ม ไม่รู้ว่าสามีภรรยาคู่นี้จะพูดอันใดเป็นการส่วนตัว...ตอนนี้อวีไฉ่หลังสนใจใคร่รู้ในตัวบิดามารดาของร่างนี้เป็นที่สุดแล้ว

ความจริงอุปนิสัยของเขียวฮูหยินระวังรอบคอบยิ่ง หากมิใช่เก้อซื่อตระเตรียมไม่ทัน ยามฉุกเฉินหุกเพียงเจียดได้ห้องไม้ก็ห้องมาให้กลุ่มของ

เจิ้งสี่่ ประคบกับเซี่ยวฮุ่ยหนี่ก็ไมยอมให้บุตรสาวกลับไปอยู่ในเรือนของ
เก๋อซื่ออีกแล้ว หาไม่นางคงไม่มีทางรั้งอยู่สนทนาในห้องของบุตรสาวเด็ดขาด

ผ่านไปไม่นานนักอาชิงก็เข้ามาทางประตูบานหนึ่งของห้องชั้นใน นาง
พาสตรีอีกคนเข้ามาด้วย สตรีผู้นั้นค่านับพลางเรียกขานผู้เป็นนาย อวี่ไฉ่หลัง
ฟังออกในทันที ที่แท้ผู้มาถึงกับเป็นอาจู้!

"อาจู้ ลูกขึ้นเถิด" เซี่ยวฮุ่ยหนี่ก้าวขึ้นหน้าไปประคองอีกฝ่ายด้วยตนเอง
"หลายปีมานี้ลำบากเจ้าแล้ว ได้อยู่พร้อมหน้ากับอาอี่นานๆ ครั้งเท่านั้น"

อาจู้น้ำตาจรี้น มองเซี่ยวฮุ่ยหนี่พลางเอ่ยปนสะอื้น "นายหญิง
ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด ส่วนได้ทำหน้าที่นางเฒ่าเหมือนกาลก่อนอีกเจ้าคะ"

นับแต่เข้าประตูมาจนบัดนี้เจิ้งสี่่เพิ่งจะแยมั้ม เขาอุบหนวดคก
ของตนแล้วหันไปเอ่ยกับภรรยา "อาจู้ยังเหมือนเดิมเลย ไม่พูดก็แล้วไป พูดที่
ชอบเอาเรื่องจริงมาพูด"

วาจານี้พ้อออกจากปาก ตั้งแต่อวี่ไฉ่หลังที่แสวงหลับอยู่ไปจนถึง
เซี่ยวฮุ่ยหนี่ผู้เยือกเย็นล้วนแต่มุมปากสั้นกระตุก ส่วนอาชิงใช้แขนเสื้อ
ป้องปากหัวเราะออกมาเบาๆ

หลังจากโอภาปราศรัยไม่กี่คำ เซี่ยวฮุ่ยหนี่นั่งลงเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง
"เจ้าเล่ามาเถิด"

อาจู้ประสานมือรายงานอย่างเคร่งขรึม "ตอนนั้นบ่าวรับบัญชาจาก
นายหญิงรั้งอยู่ในเรือนสวน หลายปีล้วนไม่มีความเคลื่อนไหว เพียงได้ยิน
ชื่อเสียงความเกรงของคุณหนูแพร์มารางๆ กระทั่งเมื่อเดือนก่อนได้ยินว่า
คุณหนูวิวาทกับผู้อื่นในงานชมดอกเหมย ไม่รู้ว่าเรื่องจริงหรือเท็จ นางจึงถูก
เก๋อซื่อลงโทษให้ไปสำนึกผิดในเรือนสวนอีกแห่ง ผู้รับคำสั่งเฝ้าคุณหนูคือ
ป่าสูงวัยที่เป็นเครือญาติของหลี่จู้ย ชี้เมาและสุกเอาเผากินเป็นที่สุด ในวันที่

น้ำหยดกลายเป็นน้ำแข็งเช่นนั้น ถึงกับทิ้งคุณหนูตัวเล็กๆ ไว้เพียงลำพังในบ้านอิฐอันหนาวเย็นและถูกทิ้งร้างมาช้านาน น้ำแกงร้อนๆ ข้าวร้อนๆ ก็ไม่มี ไม่ทันไรคุณหนูก็ล้มป่วย ยามที่บ่าวแรงติดลิ้นบนหลังจួយจนได้ไปดูแลคุณหนูแทนนั้น คุณหนูเป็นไข้มาหลายวันแล้วเจ้าคะ"

เชิงสี่อืดอดตาล ฟาดหนึ่งฝ่ามือใส่ที่เท้าแขนของเก้าอี้พับ จนที่เท้าแขนสลักกลายนั้นปริ้วาบบังเกิดเสียงให้ได้ยิน "หญิงผู้นี้หน้าซังเหลือทน ควรให้น้องรองหย่านางทิ้งเสีย!"

อาจู้รีบกำค่านับ "ล้วนเป็นความผิดของบ่าวเอง"

เชียวฮูหยินโบกมือเบาๆ "ไม่เกี่ยวกับเจ้าเลย คนที่ประจำอยู่เรือนสวนแห่งนั้นไม่ใช่เจ้า เจ้าสามารถถอดไปทันเวลาก็ดีมากแล้ว"

"อาเยวียนนาง..." อาจู้เพิ่งจะเริ่มเอ่ย เชียวฮูหยินก็ยับยั้งอย่างเฉียบขาด "ไม่ต้องพูดแล้ว ข้ารู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร"

อวี่ไฉ่หลังลอบตระหนก ฟังน้ำเสียงอันเด็ดขาดชัดเจนของเชียวฮูหยินในเวลานี้แล้ว แทบไม่กล้าเชื่อว่าเป็นสตรีที่เมื่อครู่ก็มหน้าคุกเข่าขอขมาเสียงอ่อนผู้้นั้น ที่แท้แสร้งเป็นหมูหลอกกินเสือ* จริงเสียด้วย

เห็นสีหน้าของอวี่ไฉ่เท่ากับนายหญิง อาซิงก็ส่งสายตายิ้มกล่าวกับอาจู้ "นั่นเป็นหนแรกที่เจ้าได้พบคุณหนูกระมัง ได้ยินว่าคุณหนูอารมณ์ร้าย นางเคยดูเจ้าตีเจ้าบ้างหรือไม่"

อาจู้ตอบปนสะอื้นแผ่ว "ดูคำทูปตีอันใดกันเจ้าคะซิงซงฮูหยิน ตอนนีंब่าวถอดไปถึง คุณหนูลมหายใจรววยรินแล้ว น่าสงสารเด็กสาวที่ตัวเล็กเพียงนั้น ไขขึ้นจนทั่วร่างร้อนลวก นอนกับฟูกบนพื้นซึ่งตั้งขึ้นทั้งหนาว เป็นไข้จนสติรางเลือน ยากี่ไม่อาจกินได้ ตอนนั้นบ่าวทั้งตระหนกทั้งหวาดหวั่น

* แสร้งเป็นหมูหลอกกินเสือ เป็นสำนวนจีน หมายถึงคนที่แท้จริงมีอำนาจยิ่งใหญ่หรือมีความสามารถ แต่แสร้งทำตัวเซ่อซ่าให้ผู้อื่นหลงกลเพราะหวังผลประโยชน์จากอีกฝ่าย

ยิ่งนัก กลัวว่าคุณหนูจะเป็นอันใดไป และเกรงว่าจะผิดต่อคำฝากฝังของ นายหญิง!"

เจิงสี่มองไปยังเตียงด้านหลังม่านที่ทิ้งตัวต่ำ นึกถึงรูปร่างเล็กจ้อย เปรราะบางของบุตรสาวที่เพิ่งได้พบ แล้วนึกถึงบุตรชายสี่คนที่เลี้ยงอยู่ข้างกาย และลั่นแว้งแรงดุจลูกวัว ก็ให้ยิงส่งสารปวดใจเป็นเท่าทวี

"สำหรับอุปนิสัยของคุณหนู บ่าวมีกลัวพูดมาก ขอได้เท่ากับนายหญิง รวจนคุณหนูหายป่วยแล้วตรวจสอบเองเถิด" อาจู้กล่าวอย่างซุนแค้น "ที่แท้ มีคนจงใจปล่อยคำลือใช่หรือไม่ ทุกประการลั่นแว้งจะได้รู้กัน"

ผู้ถือบ้ออาจู้สองสามีภรรยาติดตามเจิงสี่มาลิบกว่าปี เจิงสี่อรุ้จัก นิสัยของทั้งสองดี อาจู้กลัวพูดเช่นนั้น บุตรสาวของเขาต้องมีได้เป็นเช่นคำลือ ข้างนอกแน่

ชิงซงสังเกตเห็นหน้าเจิงสี่อย่างละเอียด ก่อนหันไปเอ่ยป่นยืม "ยังคงเป็น นายหญิงที่คิดการรอบคอบ ทั้งคนไว้ที่เรือนสวนแต่แรก ไม่เช่นนั้นล่ะก็... คงแยะไปแล้ว ใครจะคิดเล่าว่าสูญหินรองจิตใจอำมหิตเยี่ยงนี้"

เจิงสี่หน้าดำทะมึนอีกครา เชี่ยวสูญหินปรายตามองเขา ทว่าเอ่ยกับ ชิงซงเสียงเนิบ "ช่วยไม่ได้นี่ ใครใช้ให้คนที่ข้าเจอเป็นตัวโจ่งมเล้า เจอคนฉลาด ไม่น่ากลัว ชั่วดีอย่างไรเจ้าก็รู้ว่าคนผู้นั้นจะไม่กระทำเรื่องโง่ๆ แต่ถ้าเจอกับ ตัวโจ่งมก็ลำบากแล้ว"

กล่าวมาถึงตรงนี้นางก็เปล่งเสียงหัวเราะหยัน ก่อนเอ่ยต่อข้าๆ รวกำลัง พูดคุยศัพท์เพหระ "ปีนั้นคนสกุลตงหลิวที่บ้านเกิดของพวกเราแต่งภรรยา คนที่สอง เจ้ายังจำได้หรือไม่ ทางบ้านของภรรยาคนแรกที่เสียไปชื่อว่า ไม่มีกำลังคน สามีกี่ไม่ใช่พวกดวงตามีตบอด ใครจะรู้ว่าพอรภรรยาคนที่สอง คลอดบุตรชายของตนเอง กลับฉวยจังหวะขณะพวกบุรุษออกไปตรวจตรา

ป้องกันโจรขโมยจับบุตรชายหนึ่งหญิงหนึ่งที่เกิดจากภรรยาคนแรกไปขาย แล้วอ้างว่าเด็กพลัดหายไป ทำเอาคนทั้งหมดตกตะลึง อุทานว่าไหนจึงมีสตรีโง่งง่าลึนคิดเยี่ยงนี้ได้ ทว่าได้หล้ามีคนที่ไร้สมองพรรคนี้อยู่จริงๆ มักคิดไปเองว่าตนกระทำชั่วแล้วยังจะสามารถอยู่รอดลอยนวล"

ซึ่งชงต้อบทสนทนา "ต่อมาตอนที่จับตัวสตรีผู้นั้นมาสอบสวน นางยังรำร้องว่าตอนนี่สกุลตงหลิวเหลือแต่บุตรชายของนางแล้ว จะเอาชีวิตมารดาผู้ให้กำเนิดไม่ได้ สุดท้ายผู้นำสกุลตงหลิวเป็นผู้ซัด ยังกงให้นางฆ่าตัวตายไปเสีย แฮ่อ นำเสียดตายบุตรชายที่นางให้กำเนิด เพียงไม่กี่วันก็ลาโลกไปไม่นานนักสกุลตงหลิวก็แต่งสะใภ้ใหม่เข้ามาและให้กำเนิดบุตรธิดามาทดแทน ผู้ใดเล่ายังจะจดจำนางได้อีก"

เซียวฮุหยินกล่าว "ที่ข้ารู้สึกเสียดายกลับเป็นบุตรชายหญิงที่เกิดจากภรรยาคนแรก ต่อให้สังหารตัวการไปแล้ว ไม่ว่าจะคนสองสกุลจะปวดใจสักเพียงใด เด็กชายหญิงที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาผู้นั้นก็ล้วนไม่อาจตามหาคืนมาได้อีก ไม่รู้อยู่ข้างนอกจะถูกผู้อื่นเหยียบย่ำเช่นไรบ้าง" นำเสียดนางพลันเปลี่ยน "แล้วนับประสาอะไรกับสกุลเจิงที่เทียบสกุลตงหลิวไม่ได้ด้วยซ้ำ หากเหนียวเหนียวลุ่มปวยจากไปจริงๆ ได้เท่าจะสามารถเอาชีวิตเกอซื่อเพื่อลูกได้หรือ ข้าเหนือขึ้นไปก็ยังมีท่านแม่อยู่อีกทั้งคน"

ถ้อยคำเอ่ยมาถึงตรงนี้ สายตาของเซียวฮุหยินก็จรดนั่งบนโบริหน้าของเจิงสี่อ เจิงสี่อมองตอภรรยาโดยไม่พูดจา

เห็นท่านใหญ่สามีภรรยาใช้สายตามองกันไปมา ซึ่งชงก็เอ่ยขึ้นมาเสียงเบา "ข้าต้องบัญญัติ คิดว่าอยู่ในจวนต่อให้ถูกดูตาเช่นไรก็คงไม่เกิดเรื่องใหญ่โต แต่หากก้าวพ้นประตูใหญ่ไปก็ไม่แน่แล้ว" คิดในแง่ร้ายสักหน่อย แม่นางน้อยไปอยู่เรือนสวนโดยไม่มีบ่าวคุ้มกันดูแล อาจเจอเข้ากับอันตราย

แล้วถูกข่มเหงที่สุดจะรู้ ถึงตอนนั้นเรื่องเสียเปรียบที่พูดร้องทุกข์ไม่ออกนี้ จะไม่กล้ากลั่นลงไปก็ต้อกล้ากลั่นลงไปอยู่ดี

เซียวฮุยหมองดูสีหน้าอิมคริมเคืองใจของสามีพลางยิ้มเยาะ "ยังดีนะ พี่นเพขของพวกเรามาจากชนบท กำลังทรัพย์ไม่มากนัก นานปีมานี้จึงซื้อ เรือนสวนเล็กๆ รวมแค่สองแห่ง หากเป็นชนชั้นสูงมาหลายชั่วคนเช่น สกุลหยวนสกุลไหลว ทรัพย์สินคงเกินจะนับ มีที่นาทอดยาวถึงสองสามอำเภอ เช่นนั้นต่อให้ข้าป้องกันอย่างไรก็ป้องกันไม่ไหวหรอก"

เจิงสี่อหลับตาชั่วคราวใจก่อนเอ่ยเสียงหนัก "เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว เหล่านี้ ข้าล้วนเข้าใจดี อาซิง เจ้าเรียกเจิงซุ่นไปรอข้าที่เรือนหน้าที"

ชิงซิงเผยความยินดีบนใบหน้า รีบขานรับก่อนออกไป อาจู้เห็นเช่นนั้น ก็ค้อมกายถอยออกไปเช่นกัน

รอบข้างไร้ผู้คนแล้ว เซียวฮุยยืนขึ้นช้าๆ เดินไปถึงข้างกายสามี สองมือคดโค้งบ่าที่หน้ากว้างของเขาพลางเอ่ยเสียงอ่อนโยน "ในตำราว่าไว้ ไม่ใช่หรือ ฝันใจคล้ายตามก็เป็นความอกตัญญูอย่างหนึ่ง หลายปีมานี้ ท่านแม่ทำเกิน..."

เจิงสี่ยกมือข้างหนึ่งวางทับมือภรรยาที่อยู่บนบ่าของเขาก่อนเอ่ย "ข้าเข้าใจ เมื่อก่อนตอนที่ทางบ้านยากไร้ ท่านแม่มิได้เป็นเช่นนี้ ขอเพียง มีเสียบ้างเหลืออยู่บ้าง นางล้วนยินดีจุนเจือเพื่อนบ้านที่ขัดสน แม้ปากร้ายไป สักหน่อย ทว่าน้ำใจนั้นจริงแท้ ตรงข้ามกับหลายปีนี้ พอมั่งมีแล้วท่านแม่กลับ วางอำนาจขึ้นทุกที เอะอะก็เรียกร้องเงินเรียกร้องตำแหน่งขุนนางให้น้ำตาตั่ง ข้ายังถูกขู่ขงจนไปสูบที่นาของผู้อื่น น้ำตั่งยังไม่ตั่งเอ๋ยถึง ข้าเสียดชีวิต อยู่แนวหน้า ส่วนเขาจับเงินอยู่แนวหลัง ถือสิทธิ์อะไรกัน ถ้าไม่ใช่ท่านแม่..."

ตอนนี้ชิงซิงเดินกลับเข้ามารายงานว่ "ได้เท่า พ่อบ้านเจิงซุ่นมารอแล้ว

เจ้าคะ"

เชิงสี่ลูกขึ้นยืนก่อนเอ่ยกับภรรยา "ตลอดทางมานี้เจ้าเองก็เหนื่อยมาก พักผ่อนเร็วหน่อยเถิด อีกไม่กี่วันลูกๆ จะตามกลุ่มของแม่ทัพวันมาถึงแล้ว เจ้าอย่าได้หักโหม" จบคำเขาก็ผลักประตูเดินออกไป

ชิงชงรีบเดินตามไปปิดประตูก่อนหมุนตัวมาเอ่ยป่นยิ้ม "นายหญิงทำทางใต้เท้าจะตัดสินใจได้เด็ดขาดแล้วนะเจ้าคะ"

เซียวฮูหยินไม่พูดจา เพียงเบนสายตาไปทางเตียงนอน ชิงชงก็เข้าใจความนัย รีบตรงไปแ้มม่านดูอย่างเบามือเบาเท้า เห็นเด็กสาวตัวเล็กกำลังหลับลึก ลมหายใจให้สัมผัสอันร้อนขึ้น นางจึงปล่อยม่านลงแล้วหันมากล่าว "เห็นที่ใช้จะยังไม่ลดลงทั้งหมด หลับลึกเซียวเจ้าคะ"

เซียวฮูหยินประคองเอวเดินไปนั่งบนเก้าอี้พับ "ขจัดโรคเฉกเช่นการสาวไหม หมอหลวงตรวจอาการแล้ว บอกว่ากินยาอีกหลายเทียบจึงจะหายสนิท"

อวี๋ใหม่หลังแส้รั้งหลับอย่างช้าของแนบเนียน ในใจแสนจะศึกคักตื่นตื่น ท่านแม่ของฉันในชาตินี้เยี่ยมยอดยิ่งกว่าในชาติก่อน สามารถสับเปลี่ยนบุคลิกได้สบายๆ เวทีออสการ์ติดค้างท่านหนึ่งรางวัล!

ชิงชงเดินตรงไปνωดคดลิ่งช่วงเอวให้อีกฝ่ายเบาๆ พลางเอ่ย "ใต้เท้าน่าจะตกลงใจแน่วแน่จนได้"

เซียวฮูหยินกล่าว "ใต้เท้าอยากจะลงมือนานแล้ว เพียงติดขัดที่ท่านแม่เท่านั้น"

ชิงชงทอดถอนใจ "นายท่านผู้เฒ่าด่วนจากไปเร็ว ฮูหยินผู้เฒ่าครองตนเป็นม่ายก็ไม่่ง่ายดายเลย"

เซียวฮูหยินพลันเอ่ยกลัวหัวเราะ "ต่อให้ท่านพ่อยังอยู่ ชีวิตท่านแม่

ท่านแม่ดูแล จึงยังประทังปากท้องไปได้ แต่เล็กก็เห็นท่านแม่ตรากตรำ ซ้ำ ถูกท่านพ่อเฉยเมยเช่นนั้นอีก ได้ทำเป็นบุตรชายคนโตจะไม่ปวดใจได้หรือ"

ฟังมาถึงตรงนี้ อวี๋ไฉ่หลังก็แอบหัวเราะอย่างพวกตัวร้าย ตอนนี่เธอ เข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดอารมณ์คับแค้นของซูหยินผู้เฒ่าจึงจึงมากมาย เพียงนั้น

ชิงชงถอนหายใจเบาๆ "หากนายท่านผู้เฒ่ายังอยู่ที่คงดี เขาต้อง ไม่ปล่อยให้ซูหยินผู้เฒ่าร้างแก่ท่าน และท่านก็จะไม่พลัดพรากกับคุณหนู ถึงสิบปี"

เซียวซูหยินถอนหายใจเช่นกัน เนินนานกว่าจะเอ่ยวาจา "หากผู้เฒ่า ทั้งสองมีอายุยืนอยู่เสพลุซได้เพียงท่านเดียว อันที่จริงก็ควรแล้วที่จะเป็น ท่านแม่"

ชิงชงถูกทำให้ตกใจจนตัวโยน "นายหญิงเลอะเลือนไปแล้ว"

เซียวซูหยินให้คำชี้แจงอันคาดไม่ถึง "ท่านแม่ไม่ชอบข้าเป็นเรื่องหนึ่ง ทว่าในใจข้านับถือนางเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นางขึ้นเขาเก็บผัก ลงนาเพาะปลูก กลับบ้านทอผ้า ซักผ้ากวาดถู ยังมีสามีกับลูกๆ ที่ต้องกินอาหาร ยามที่ แผ่นฟ้าจะถล่มลงมา ต่อให้นางเหนื่อยล้าสายตัวแทบขาดก็ต้องยึดตัวตรง ค้ำยันแผ่นฟ้าไว้ มิใช่ท่านพ่อผู้บรรเลงเครื่องดีดสี่ตีเป่า บัดนี้สมควรเป็นนาง ที่จะได้เสพลุซกับลูกหลาน!"

ไฉ่ยิ่นถ้อยคำนี้ อวี๋ไฉ่หลังให้บังเกิดความเคารพต่อเซียวซูหยินขึ้นมา ส่วนหนึ่ง รู้สึกว่าแม่สตรีผู้นี้จะเก่งการใช้กลอุบาย แต่ก็นับว่าแยกแยะผิดถูก ชัดแจ้ง

เซียวซูหยินหยุดเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ "อีกอย่างสตรีอย่างท่านแม่ก็ยัง เห็นอกว่ามารดาบังเกิดเกล้าของข้ามาก"

ชิงซงมีหรือจะกล้าวิจารณ์มารดาแท้ๆ ของอีกฝ่าย จึงได้แต่เบี่ยงหัวข้อสนทนา "นายหญิงเห็นแล้วหรือไม่ คุณหนูเล็กหน้าตาละม้ายท่านยายของนางที่เดียว"

ดวงหน้าเรียบเฉยของเซียวสูหยินผุดอารมณ์อันซับซ้อนขึ้นมาอีกครา "อย่าให้อู๋ป็นิสัยเหมือนด้วยก็พอ ไม่เป็นประโยชน์แม้แต่น้อย มีผู้เหมือนท่านย่าของนางยังดีเสียกว่า"

"อย่าเลยเจ้าคะ" ชิงซงรีบท้วงปณีย์ม "อู๋ป็นิสัยไม่เอ่ยถึง เฉพาะรูปโฉมยังคงเหมือนมารดาแท้ๆ ของท่านดีกว่า"

นึกถึงรูปโฉมปานภุษาเนื้อของสูหยินผู้เฒ่าเฉิงแล้ว เซียวสูหยินก็หัวเราะออกมาเบาๆ

ชิงซงสังเกตเห็นหน้าของเซียวสูหยินพลางเอ่ยต่อ "อันที่จริงข้ารู้สึกว่าคุณสูหยินผู้เฒ่าไม่ได้ลำบากอันใดนัก ตั้งแต่สิบขวบได้เท่าก็แบกปากท้องของคนทางบ้านแล้ว สูหยินผู้เฒ่าไม่ได้ลำบากนานเลย" จากนั้นนางก็เอ่ยอย่างเป็นกังวล "ถ้าได้ทำคิดเช่นนายหญิง ได้เท่าจะแข็งแรงจัดการกับสูหยินผู้เฒ่าได้หรือเจ้าคะ"

"หากได้เท่าใจอ่อนเยียงสตรี คงตายไปแต่แรกไม่รู้กี่รอบแล้ว" เซียวสูหยินพูดอย่างมั่นใจ

นางเงยหน้ามองไปยังคานห้องที่อยู่สูงแล้วเอ่ยเพิ่มพ้ำ "ได้หล้านี้มีลูกสะเฝ้าคนใดกันไม่อาจสู้แม่สามีบ้าง มีเพียงสามีไม่ยอมเป็นผู้ช่วยก็เท่านั้น"

อวี่ไฉ่หลังถูกความเห็นอันสูงส่งนี้ทำให้ตกตะลึงพริ้งเพริด เนื่องจากพลันค้นพบว่ามารดาของตนในชาตินี้ไม่เพียงเป็นนักรบในเรือนหลังกับนักแสดงที่ยอดเยี่ยม ถึงกับยังเป็นนักปรัชญาสายวัตถุนิยมวิภาษอีกต่างหาก!

เพียงแต่ว่า...เพราะเหตุใดเธอจึงเจอแม่ๆ ที่เก่งฉกาจเช่นนี้อยู่เรื่อยเล่า
คนรุ่นก่อนยอดเยี่ยมเช่นนี้แล้ว คนรุ่นหลังก็ก้าวหน้าไปกว่านี้ได้ยากนะสิ
เธอรู้สึกว่าคุณจะตั้งเป้าหมายเล็กๆ สักข้อก่อน อย่างเช่น...ไปเกิดใหม่
อีกสักกรอบ?

5

โดยมากความกลัวของมนุษย์เกิดจากความไม่รู้ ก่อนหน้านี้สาเหตุ
เกินครึ่งที่อวิโง่หลังวิตกกังวลได้ผลเสียจนอมทุกข์ก็เพราะกังวลกับหนทาง
ข้างหน้าที่ไม่รู้แน่แจ่ม ทว่าจากการแอบฟังในช่วงไม่กี่วันนี้ทำให้สงบใจได้ใน
เบื้องต้นแล้ว บิดามารดาเก่งกาจปราดเปรื่อง สุฐานะทางบ้านมั่งมี ตนมีพี่น้อง
จำนวนหนึ่ง ซึ่งรวมถึงพี่น้องที่เป็นแฝดชาย มีพื้นฐานเช่นนี้อยู่ในมือ ไม่ว่าจะ
อย่างไรตนก็คงไม่ได้รับความลำบากเท่าใดนัก

เมื่อสงบใจลงได้ การนอนหลับจึงหลับสบายเป็นพิเศษ ทั้งดูเหมือนว่า
ยาต้มจากบิดามารดาที่ตนได้กำไรมามากๆ คู่นี้จะมีฤทธิ์ดีเยี่ยม ตนจึงหลับ
รวดเดียวจนถึงฟ้าสาง ยามที่ลืมตาตื่นไม่เพียงรู้สึกปวดหัวใจปลอดโปร่ง
อาการมือเท้าอ่อนแรงยังบรรเทาหลงหลายส่วนด้วย

ครั้นหันหน้าไปอย่างอารมณ์ดีก็เห็นอาจูนั่งคุกเข่าอยู่ข้างเตียงกำลัง
จัดวางถ้วยชามอยู่ เด็กสาวก็ยิงยินดีระคนประหลาดใจ รีบสอบถาม

สถานการณ์ ค่อยรู้ว่าที่แท้อาजूได้มาเป็นพู่หมื่นของตนตามความต้องการของ
เซียวฮูหยินแล้ว ส่วนสาวใช้อีกสองคนที่นั่งคุกเข่าอยู่ด้านหลังของอาजू
ท่าทางจะเป็นคนที่เซียวฮูหยินส่งมาปรนนิบัติดูแลตนเช่นกัน

เดิมทีอวี๋ไฉ่หลังคิดจะอุทธานว่าเยี่ยมไปเลย จากนั้นถามถึงอาเหมย
กับอาเลียงต่อ แต่พลันฉุกคิดได้ก่อนว่าเช่นนี้ไม่ถูก จึงรีบเปลี่ยนมาถามว่า
"ท่านพ่อท่านแม่ของข้ากลับมากันแล้วหรือ หนนี้คงไม่จากไปแล้วกรรมัง
เช่นนั้นพู่หมื่นกับสาวใช้เดิมของข้าเล่า"

ขอบคุณหนังสือของสตานิสลาฟสกี* ที่ประธานปลาเค็มให้มา นับว่า
ตนยังไม่ลืมการฝึกฝนในฐานะนักแสดงคนหนึ่ง...เด็กดีจะถามถึงเพื่อนเล่น
โดยไม่คิดถึงบิดามารดาก่อนได้อย่างไรกัน

อาजूบั้นหน้าขริม "คุณหนูโตแล้ว พึงรู้จักเหตุผล หลังจากได้พบกับ
นายหญิงกลับมา ทุกเรื่องของคุณหนูล้วนมีท่านทั้งสองเป็นผู้ตัดสินใจ
คนที่เมื่อก่อนฮูหยินรองจัดหาให้เหล่านั้นจะไม่เก็บไว้ทั้งสิ้น"

วาจาี้มีความนัยแฝงอยู่ไม่น้อย อวี๋ไฉ่หลังทางหนึ่งกลบเกลื่อน
ความคิดในใจ อีกทางหนึ่งแสรังทำปากยื่นเอ่ยอย่างขุ่นเคือง "ในเมื่อท่านแม่
รู้ว่าอาสะไ้ทำไม่ได้กับข้า เหตุใดไม่รีบส่งคนมาอยู่ดูแลข้างกายข้าเร็วกว่านี้
ปล่อยให้ข้าได้รับความลำบากตั้งมากมาย" ก็แค่เด็กน้อยที่ไม่รู้ความ เธอ
สวมบทบาทนี้ได้โดยไม่รู้สึกกดดันสักนิดเดียว

อาजूคลี่ยิ้มชี้แจง "หลายปีก่อนข้างนอกวุ่นวายยิ่ง กระทั่งจดหมาย
ยังไม่อาจส่งถึงกันได้โดยง่าย อีกอย่างเรื่องหมุมหิมินเรือนหลังต่อให้
นายหญิงรับรู้อันใดก็ไม่อาจจะรับผิดชอบต่อท่านการณ ที่ผ่านมาฮูหยินรองเป็น

* สตานิสลาฟสกี คือนักแสดงและผู้กำกับชาวรัสเซีย ผู้เขียนหนังสือทฤษฎีการแสดงชื่อ An Actor's Work ซึ่ง
ประกอบด้วยภาค 1 An Actor Prepares ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1938 กับภาค 2 Building a Character ตีพิมพ์
ครั้งแรกในปี 1948

ผู้รับผิดชอบดูแลจน ต่อให้นายหญิงส่งคนมา ยั่งจะมีประโยชน์ใดเล่า" อันที่จริงคำพูดเดิมของเซียวฮุฮินคือ... 'บ่าวรักดีหาได้ยาก บัดนี้เป็นช่วงเวลาที่ต้องใช้คน อย่าให้เสียเปล่าไปกับเรื่องสตรีในเรื่องหลัง'

อวีไฉ่หลังปากร้ายคมคายมาแต่เล็ก เดิมที่ยังคิดจะเสียดสีเซียวฮุฮิน ผู้ 'เก่งกาจรอบด้าน' นี้สักสองประโยค ทว่าเห็นดวงหน้าอิดโรยของอาจู้ ก็หึกใจไม่ลง

นับแต่มาอยู่ยูนี่ ผู้ซึ่งตนสนิทชิดใกล้ที่สุดก็ไม่พ้นสตรีที่เสียบขีริม ทว่าโอบอ้อมชื่อตรงผู้นี้ นึกถึงเมื่อแรกเพื่อความรอบคอบแล้วอาจู้ถึงขั้นไม่กล้าหาบ่าวมาเป็นลูกมือ งานทุกอย่างล้วนลงแรงทำเอง ตอนที่ตนยังไม่อาจกลืนสิ่งใดได้ อาจู้ก็ตั้มยามาป้อนให้ทีละนิดด้วยหมายจะให้ตน ไข้ลด ท่ามกลางหิมะขาวโพลนอากาศหนาวเหน็บเพียงนั้นอาจู้ก็ยังตั้มน้ำ มาเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อให้ตนวันละหลายหน สุดท้ายน้ำในป้อแข็งตัว ได้แต่ ตักหิมะที่สุ่มอยู่มาละลาย จนทำให้นิ้วมือของอาจู้ซึ่งเดิมนับว่าบำรุงได้ไม่เลว เกิดแผลเปื่อย ไหนจะเพราะคำนึงว่าตนไม่ชอบบรสมันเลี่ยนของน้ำแกงเนื้อ นางก็ขึ้นเขาไปเซาะหิมะขุดดินค้นหาเห็ดกับผักที่มีอยู่น้อยนิดนั้นมาใส่ น้ำแกงกับมือ คิดว่าหลายวันมานี้อาจู้คงไม่เคยได้พักผ่อนเต็มที่ ยั่งคงหาเรื่อง ให้นางน้อยหย่อยจะดีกว่า

อวีไฉ่หลังจึงก้มหน้ารับคำ "ข้าเชื่อพู่หมู่" ขึ้นเรียกตัวบ่าวเก่าที่เคยอยู่ ร่วมกันทุกวันมาก็ยกรับรองได้ว่าตนจะไม่เผยพิรุณ ใ้ว่ากลัวจะมีคนหาว่าตน ไม่ใช่ตัวจริง แค่กลัวผู้คนที่เชื่อเรื่องมงายกลุ่มนี้จะหาว่าตนถูกผีเข้าแล้ว จับกรอกด้วยน้ำเสกยันต์อาคมอันใดต่างหาก

อาจู้พอกพอใจยั้ง ปรมนิบัติอวีไฉ่หลังบัววนปากและกินโจ๊ก

อันที่จริงหากบ่าวกับพู่หมู่เก่าอยู่ตรงนี้ละก็ เป็นต้องประหลาดใจว่า

เหตุไฉนคุณหนูถึงเปลี่ยนเป็นว่าง่ายเช่นนี้ ทว่าตลอดหลายวันที่อาจู้ได้ดูแล อวี๋ไฉ่หลัง ล้วนรู้สึกว่าคุณหนูเป็นเด็กดีน้ำใจงาม ดังนั้นจึงไม่นึกแปลกใจแต่อย่างใด

บนภาคไม้เคลือบเงาสีแดงอมม่วงทรงสี่เหลี่ยมขนาดย่อมมีขามไม้ใบเล็กเคลือบเงาสีเดียวกันวางอยู่สามใบ ตัวขามใช้สีดำเขียนลายสัตว์ตัวน้อยแปลกตาจำนวนหนึ่ง ขามไม้ใบตรงกลางซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าหน้อยใส่โจ๊กที่รุ่มกลิ่นหอมฟุ้งปะทะจมูก อวี๋ไฉ่หลังเพียงได้กลิ่นก็รู้ทันทีว่าเป็นโจ๊กเห็ดเคี้ยวกระดูกวัวที่ตนชื่นชอบ ในขามด้านข้างที่เล็กกว่าหน้อยคือผักดองด้วยน้ำส้มกับเกลือสมุทร ให้อรสเปรี้ยวเค็มถูกปาก เป็นจานถนัดของอาจู้ ในขามเล็กใบสุดท้ายทรงสี่เหลี่ยมมุมมนถึงกับวางขนมนมหวานสองชิ้นเล็กที่ก้ำจายกลิ่นหอมของนมออกมาทั่วทิศ ไม่รู้ข้างในใส่น้ำตาลไปเท่าไร อวี๋ไฉ่หลังรู้ว่ายุคนี้น้ำเชื่อมได้มาไม่ง่ายเลย ในชนบทมีอีตั่ง* สองก้นก็ทำให้เด็กน้อยน้ำลายสอกันถ้วนหน้าได้แล้ว

ทั้งหมดล้วนเป็นของที่ตนชอบกิน อวี๋ไฉ่หลังจึงเจริญอาหารเป็นพิเศษ อาจู้ยิ้มละไมมองอยู่ด้านข้าง อิมใจราวกับสิ่งที่กินเข้าปากเด็กสาวนั้นลงท้องของอาจู้เองก็มีปาน

ระหว่างกินอาหารอวี๋ไฉ่หลังถามถึงอาเหมยกับน้องชาย อาจู้ก็ตอบปนยิ้ม "ด้วยนายหญิงเมตตาไม่รังเกียจ ต่อไปอาเหมยจะมารับใช้คุณหนูเช่นกันเจ้าคะ ส่วนอาเลี้ยงยังไม่รู้ว่าจะได้ติดตามคุณชายท่านใด เพียงแต่พวกเขาสองพี่น้องซุกซนอยู่ในชนบทจนเคยตัวแล้ว ตอนหนึ่งซึ่งงูฮินจึงกำลังหาคนสอนกฎระเบียบให้พวกเขาอยู่" จากนั้นนางก็แนะนำสาวใช้สองคน

* อีตั่ง คือน้ำตาลที่เคี้ยวได้จากธัญพืชซึ่งมีองค์ประกอบของแป้ง เช่น ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง ข้าวโพด ถูกใช้เป็นยา มาแต่โบราณ อีตั่งแบบนี้มีลักษณะเป็นของเหลวหนืดเหนียวสีเหลืองน้ำตาล อีตั่งแบบแข็งมีลักษณะเป็นก้อนน้ำตาลสีขาวเหลือง

ในห้องจะดีกว่า"

ในใจอวีไฉ่หลังไม่ยินยอม ทว่าข้อเท็จจริงคือ 'อดีตจอมยุทธ์หญิงอวี' ผู้สามารถฉีกขायามเต็นรำและฝ่ากัอนอิฐยามต่อยตีนั้น บัดนี้เพีงเดินสองรอบกลับหอบแฮกเสียแล้ว ก่อนหน้านั้นเดินตระเวนในหมู่บ้านได้แล้วซัดๆ ปรากฏว่าต้องกลับสู่ช่วงก่อนปลดแอกในช่วคืนเดียว ต้องเริ่มกินยาพักฟื้นใหม่ตั้งแต่ต้น อวีไฉ่หลังมีไฟโทสะลุกท่วมท้อง ได้แต่เดินไปพักไป พักไปด่าไปสาปแช่งให้หญิงแซ่เก่อทั้งนายบ่าวออกไปข้างนอกแล้วสะดุดหกล้ม เลี้ยวโค้งแล้วเอวเคล็ด ขากลับเจอนักตัมต้นหลอกจนเสียทั้งเงินทั้งความรู้จักจึงจะดี!

ยามที่เด็กสาวเดินหอบอยู่ในห้องจนถึงรอบที่แปด เชี่ยวกว่าหน้ากลมก็ยกยาตัมที่คว้นฉุยเดินเข้ามา ทันทีที่ม่านขนสัตว์วิบุณวมหนาถูกเลิกขึ้นสิ่งที่โชนมาปะทะใบหน้าก็คือกลิ่นอันเผ็ดร้อนขมเผื่อน

อาจู้ประคองอวีไฉ่หลังไปนั่งบนเตียงแล้วยื่นชามยาตามมาติดๆ อวีไฉ่หลังเพ็งจิบไปคำเดียวเท่านั้น ก็รู้สึกได้แต่รสขมจนชาจากปลายลิ้นขึ้นไปถึงหน้าผาก ข้าในรสขมยังช้อนเปรี้ยว ในรสเปรี้ยวยังอมเผ็ด ในรสเผ็ดยังปนกลิ่นคารวเข้าไปอีก รสชาติอันยอดเยี่ยมหลากหลายชนิดนี้ถ้าโถมโจมตีจนเด็กสาวน้ำตาเล็ดทันใด

อาจู้เห็นเช่นนั้นก็รีบเอ่ยปลอบ "นี่เป็นยาที่หมอลงจากในวังจัดให้จริงอยู่ว่าขมไปสักหน่อย ทว่าเห็นผลชะงัดยิ่ง เมื่อวานคุณหนูกินยานี้ลงไปเทียบเดียว ใช้ก็ลดทันทึเลขนะเจ้าคะ"

พูดน้ำท่วมทุ่ง หากมิใช่อยากหายดีโดยไว ภูตผีละสิจึงจะกินของขึ้นรานี้ อวีไฉ่หลังประห้วงอยู่ในใจพลางยื่นหน้าไปใกล้ชอบขามอีกหนทั้งน้ำตา ตอนนี้องเสียงรายงานของเหลียนฝางที่อยู่นอกประตูก็ดังมาให้ได้ยิน "ได้เท่ากับนายหญิงมาถึงแล้ว"

จากนั้นมานประตู่ก็เลิกขึ้นพร้อมหอบพาไอหนาวเล็กน้อยเข้ามาด้วย เฉิ่งสื่อกับเชียวสูฮยินเพียงพาชิงซงเข้ามาในห้อง อาจุ๊ที่เมื่อครู่ยังพรับบรรยาย อยู่ว่าในยานี้ใส่ตัวยาหายากลงไปมากเท่าได้รับฉายชามยาจากมืออวี่ไฉ่หลัง แล้วพยงคุณหนูไปหมอบบนพื้นกระดานอันเงาวาว อวี่ไฉ่หลังยกสองแขน ทำความเคารพ ปากก็ขานว่า "ค่านับท่านพ่อท่านแม่ ท่านพ่อท่านแม่สบายดี หรือไม่เจ้าคะ"

ครั้นเงยหน้าขึ้นมอง พบว่าวันนี้ฉิ่งสื่อกอดชุดนักรบออกไปแล้ว เพียงสวมชุดล้าลองหลวมยาวสาบตรงสีเข้มปักไหมทอง รัตสายคาด แถบกว้างสีดำปักไหมเงิน ข้างเอนไม่มีเครื่องประดับหยกหรือทองแต่อย่างใด ฝ่ายเชียวสูฮยินสวมชุดชวีจวีลายดอกใหญ่สีม่วง ใต้ชุดเผยชายกระโปรง สีม่วงอ่อนราวสองฝ่ามือ คอเสื้อล้อมด้วยขนจิ้งจอกสีขาวหิมะวงหนึ่ง แถบยาวกึ่งยกสูง ตรึงประดับด้วยปิ่นหยกขาวหงส์ทอง หยกขาวกระทบกัน บังเกิดเสียงกริกๆ ข้างหู ยิ่งขับแน่นให้รูปโฉมงดงามพลัวไหว บุคลิกไม่สามัญ

ฉิ่งสื่อกเห็นบุตรสาวดูกระซุ่มกระชวยกว่าเมื่อวานมาก ในใจให้ยินดี ปรีดา ทว่ากลับไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไรดี จึงทำเพียงนั่งลงบนตั่งพร้อมกับ หัวเราะหึๆ ฝ่ายชิงซงประคองเชียวสูฮยินนั่งลงด้านข้าง ส่วนอวี่ไฉ่หลัง ในฐานะบุตรสาวได้แต่ก้มหน้านั่งคุกเข่าบนเบาะเบื้องล่างต่อไป

ไม่เฉพาะแต่ฉิ่งสื่อกที่ไม่รู้จะเริ่มพูดอย่างไรดี ต่อให้เชียวสูฮยิน เปี่ยมไหวพริบมากแผนการยามนี้ก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรเช่นกัน จึงได้แต่ กระแอมเบาๆ ก่อนไถ่ถาม "ลูกแม่ดีขึ้นแล้วหรือไม่"

อวี่ไฉ่หลังเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยก่อนตอบเสียงแผ่ว "ดีขึ้นมากแล้วเจ้าคะ" เธอไม่ได้เจตนา เพียงแต่ยามอยู่ต่อหน้าบิดามารดาซึ่งได้มาเปล่าๆ คู่นี้แล้ว พลันใจแผ่ร้อนตัว เสียงจึงอ่อยลงไปเอง

ไม่เงยหน้ายังพอทำเนา ทันทีที่บุตรสาวเงยหน้าขึ้นแล้วเห็นนาง
น้ำตาฉ่ำริน เฉิงสี่ก็โพล่งถามอย่างร้อนใจ "เหตุใดลูกพ่อจึงหลั่งน้ำตาเล่า"

ขณะคิดจะพูดว่า "พอลกลับมาแล้ว เจ้าลูกเต่าตัวโตยงกล้ารังแกลูกพ่อ
คอยดูพ่อจะไปเอาคืนให้" เขากลับได้ยินเสียงค่อยๆ ของบุตรสาวตอบกลับมา
ก่อน "เป็นเพราะ... ยายขมเหลือเกินเจ้าคะ"

อวี่ไฉ่หลังไม่รู้ว่ต่อนี้สภาพของตนน่าสงสารถึงเพียงใด รูปร่าง
ผอมเล็ก สองไหล่ตั้งถูกกลางจนแบบบาง ผิวพรรณภายหลังเพ่งดูเลาจาก
ใช้หนักแลดูขาวจนแทบจะกิ่งโปร่งใส ลำคอเล็กเพรียวประคองศีรษะไว้
อย่างยากลำบาก แต่เมื่อกุเข้าอยู่ตรงนั้นยังดูองแน่นราวจะล้มพับลงกับพื้น
ยามเอ่ยปากออกมาเสียงก็อ่อนแรงยิ่ง เฉิงสี่รู้สึกว่หากเพียงฝ่ามือใหญ่
ดุจพัดโบกลานของตนคว่ำไป บุตรสาวก็จะถูกขยาดายราวลูกนกแล้ว ดังนั้น
เขาจึงไม่เพียงแต่หัวใจอ่อนยวบ กระทั่งเสียงก็อ่อนนุ่มตามไปด้วย "ถ้า
อย่างไรเต็มอี่ถึงในยาสักหน่อยดีหรือไม่"

ว่เวลานี้เรียกอาการค่อนข้างบวมจากเชื้อยวฮุอินไปหนึ่งวง ก่อนแย้งด้วย
เสียงอันจริงจัง "ใต้เท้าพูดเหลวไหลแล้ว ยาที่หมอหลวงจัดจะเต็มสิ่งอื่น
ส่งเดชได้หรือ ยาตี๋ยอมขมปาก ได้แต่กินยาแล้วอมน้ำตาลตามเท่านั้น"

เฉิงสี่รีบขานรับ "ฮุฮุอินกล่าวถูกต้องยิ่ง" จากนั้นหันไปเอ่ยกับ
บุตรสาว "ต้องฟังคำของแม่เจ้านะ รอจนหายป่วยแล้วพ่อจะพาเจ้าไปซื้อผ้า
ชมงานโคมไฟหลังวันปีใหม่"

ตั้งแต่นั้นญาติกับบิดามารดาที่ได้มาเปล่าๆ คู่นี้ ก็มีแต่คำพูดนี้ที่เข้าหู
เป็นที่สุด อวี่ไฉ่หลังดีใจส่งยิ้มให้เฉิงสี่ ผิวพรรณที่ขาวซีดอมชมพูขึ้นแบบ
เด็กน้อย น่ารักดุจตุ๊กตาหยกเลยทีเดียว

ในใจเฉิงสี่เบิกบานเป็นการใหญ่ รู้สึกว่บุตรสาวตนเป็นแม่นางน้อย

ที่มีรูปโฉมงดงามอันดับหนึ่งในใต้หล้าโดยแท้ แม่นางน้อยที่แม่ทัพวัน ให้กำเนิดหนึ่งโขงนั้นจับมารวมกันเป็นดอกว่านผักบึ้งหนึ่งซอกก็ทาปไม่ติด คราวหน้าว่าสุรภักจะต้องพุดอวดให้สมใจสักตั้งจึงจะดี ผิดกับเขียวสุหุยิน ที่พอเห็นท่าทางนี้ของอวี๋ไฉ่หลังกลับยังคงมีสีหน้าซบซ้อน

เชิงสื่อนี้ภาพอันบรรเจิดคนเดียวรู้สึกว่ามีเพียงพอ ยังหันไปฉีกยิ้ม พุดกับภรรยาด้วย "เหี่ยวเหี่ยวของพวกเราชวนมองจริงเขียว" จากนั้นก็ เสริมอีกประโยคในทันที "ล้วนเป็นคุณงามความดีของสุหุยิน"

ซึ่งชมมองฟ้าอย่างอัปจนถ้อยคำ นางรู้มาตลอดว่าได้ทำมีอาการ ตาพาง เห็นอยู่ชัดๆ ว่าคุณหนูหน้าไม่เหมือนบิดามารดาเลย ตามที่นางเห็น รูปโฉมของคุณหนูแม่ไม่เลว ทว่าดูแล้วชวนให้สงสัยว่าไม่ค่อยผ่าเผยมั่นใจ ไหนเลยจะเปรียบกับเขียวสุหุยินที่เปี่ยมสง่าราศีได้

เดิมที่มุ่มมองความงามของคนยุคนี้อีกก็ชอบสตรีที่สูงแข็งแรงมากกว่า ไม่รู้วันหน้าบารุงให้เต็มที่แล้วคุณหนูจะสูงขึ้นอวบอิมขึ้นกว่านี้ได้หรือไม่ ้วยสาวสุหุยินผู้เฒ่าเขียวอ่อนแอก็จริงอยู่ ทว่ารูปร่างไม่มีอันใดด้อยเลย... ขณะที่ซึ่งซงกำลังคิด บังเอิญเบนสายตาไปเห็นเด็กสาวตัวน้อยกำลัง มองพิจารณาเชิงสื่อกับเขียวสุหุยินอย่างสนใจสนอกสนใจ ดวงตาคูโตที่มีสีดำ ตัดขาวชัดเจนนั้นเปี่ยมพลังมีชีวิตชีวา ฉียบแหลมทว่าแก่นพศประหนึ่ง ลูกสัตว์แรกเกิดในผืนป่า นี่ทำให้ซึ่งซงตะลึงค้างไปทันที

ขณะนี้อวี๋ไฉ่หลังกำลังมองพิจารณาผู้อื่น หากมองในระดับสายตาดำ จากตำแหน่งที่ตนนั่งคุกเข่าอยู่จะเป็นช่วงได้หน้าอกของเขียวสุหุยินพอดิบพอดี้ เด็กสาวแอบยิ้มร่าอยู่ในใจ...ตามที่อาจู้เล่า หากนับรวมลูกที่เสียไปแล้วเล็ก เขียวสุหุยินผู้นี้เคยให้กำเนิดบุตรมาเจ็ดแปดคนแล้ว ทว่ารูปร่างยังคงเผ็ดร้อน ถึงเพียงนี้ หน้าหลังโค้งงอได้สัดส่วน ท่านพ่อเชิงช่างมีวาสนาจริงเขียว

เซียวฮูหยินไม่รู้ว่าคุณสนิทกับบุตรสาวต่างกำลังคิดเหลวไหลอันใดบ้าง เพราะนางกำลังปั้นหน้าดูสามีอยู่ "ได้ทำอะไรได้ออกไปพูดจาส่งเดชคุยโวทั้งวันว่าบุตรสาวโง่เง่า มันจะมีประโยชน์อันใด มีคุณธรรมความรู้อย่างไรต่างหากจึงเป็นสิ่งสำคัญ" ผู้ที่รู้จักสามีไม่มีใครเกินภรรยา นางมองทะลุในปราดเตียวว่าสามีคิดจะทำอันใด เฉิ่งสื่อจึงหน้าเฉือนลงอย่างช่วยไม่ได้

เซียวฮูหยินเห็นท่าทางนี้ของเขา พาให้นึกถึงว่าตั้งแต่บุตรสาวถือกำเนิด สามีดีใจมากเพียงใด แต่ด้วยมารดาภิภรรยาเย็นกราน ทำให้เขาจำต้องพรากจากบุตรสาวนานนับสิบปี ยามนี้กำลังปลื้มปริ่มจนไม่รู้จะว่าอย่างไรดีแล้ว เซียวฮูหยินจึงให้ใจอ่อน ถอนหายใจก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ทุกคนล้วนมีดวงตา รอจนพวกลูกๆ กลับมาพร้อมขบวนรถของครอบครัวแม่ทัพวัน พวกเราก็คงพาเหนียวเหนียวไปชมสวนร่วมงานเลี้ยงที่ข้างนอกกัน ใครเล่ายังจะมองไม่เห็น ต่อให้พวกเราไม่พูด ผู้อื่นก็รู้ได้"

คนในครอบครัวกำลังสนทนาสัพเพเหระ ทว่ายังไม่ทันรอจนอวี่ไฉ่หลังมีโอกาสพูด กลับได้ยินเสียงร้องที่ทั้งแหลมทั้งห้าวของหญิงชราดังมาแต่ไกล ก่อนเสียงช่วงตันเจืออารมณ์ซอกซ้าตามด้วยโคกรันทอนิดๆ น้ำเสียงหลักคือเป็นเดือดเป็นแค้น โดยเฉพาะหางเสียง "อ้าก..." ในตอนท้ายสุดนั้นลากยาวต่อเนื่องถึงชั่วระยะเวลาหนึ่งโดยไม่ขาดห้วงเลย

อวี่ไฉ่หลังบังเกิดความเลื่อมใสอันแปลกพิสดารขึ้นในใจ นอกจากสามารถทอดเสียงร้องอันยาวนานก้องกังวานแล้ว ยังบรรจุมารมณ์ความรู้สึกเข้าไปได้ในเวลาเดียวกัน เสียงนี้ดีระดับเดียวกับนักแสดงจิว จากนั้นเด็กสาวก็ถูกคิดว่าต่อให้เสียงร้องก้องกังวานสักเพียงใด หากสามารถถ่ายทอดมาแจ่มชัดถึงขั้นนี้ เห็นทีว่าจวนสกุลเจิงคงจะไม่ใหญ่โต ที่แท้ท่านพ่อเจิงผู้นี้

การงานเป็นอย่างไรกันแน่นะ

คิดเรื่องเหลวไหลเหล่านี้จบ เห็นสีหน้าของชิงชงที่อยู่ด้านข้างไม่มีสิ้นไหว สักนิดเดียว ส่วนเจิงสี่ก็กับเซียวฮุยินที่อยู่เบื้องบนก็สบตากันและกันอย่างรู้ใจ อวี่ไฉ่หลังจึงค่อยตระหนักได้ว่า...ละครเด็ดกำลังจะเปิดฉากแล้ว

ไม่ช้าเสียงร้องของฮุยินผู้เฒ่าเจิงก็เปลี่ยนเป็นเสียงตะโกนเรียกहनแล้วหนาแล้ว "สี่เออร์ลูกแม่!...ลูกแม่..." เสียงเคลื่อนที่จากระยะไกลเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว อวี่ไฉ่หลังยิ่งรู้สึกได้ว่าจนหลังนี้ไม่ค่อยใหญ่โตนัก

สองสามีภรรยาส่งสายตาให้กันเสร็จ เจิงสี่ก็กระแอมให้โล่งคอ ยืนขึ้นตั้งท่าจะไปต้อนรับฮุยินผู้เฒ่าเจิง ทว่าเซียวฮุยินกลับช่วยสามีจัดเครื่องแต่งกายอย่างไม่วีไม่ร้อน ทั้งไม่ลืมที่จะกำชับอวี่ไฉ่หลังหนึ่งประโยค "อย่ามัวนั่งอยู่ รีบตีเมียลงไปเสีย"

ขณะที่สองสามีภรรยากำลังจะออกไป กลับประเมินการเคลื่อนไหวของฮุยินผู้เฒ่าเจิงต่ำไปเสียแล้ว ชิงชงที่เดินนำอยู่ข้างหน้ายังไม่ทันจะเลิกม่านประตูขึ้นก็ถูกพลังมหาศาลปะทะกลับมา เห็นฮุยินผู้เฒ่าเจิงพุ่งชนเข้ามาราวหมูป่าที่ต้องเกาทัณฑ์ หวิดจะกระชากม่านประตูลงมาด้วย

ครานี้ด้านหลังของนางไม้ได้จัดขบวนหญิงรับใช้เป็นพรวนยาวเช่นเดิมแล้ว พามาเพียงเกอชื่อกับสตรีอีกสองคนที่อวี่ไฉ่หลังไม่รู้จัก คนที่อยู่ข้างหน้าอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮุยินผู้เฒ่าเจิง ระดับความหยาบกร้านของรูปโฉมก็สูสีกัน ช้ำน้ำมูกกับน้ำตายังคลุกเคล้าไปทั่ว ผิดกับอีกคนที่หน้าตาสะสวยหลักแหลม ดูอายุราวสามสิบกว่าปี เพียงแต่ทาแป้งหนาไปสักหน่อย กำลังร่ำให้อยู่เช่นกัน

ฮุยินผู้เฒ่าเจิงมีสภาพทุลทุกุเลียงยวด ชูดงามวิจิตรถูกต้องสาบเสื่อจนหย่อนคลาย ปิ่นทองคำที่ใหญ่โตราวไม้เขี้ยวพินก็ไม่ได้เสียบมา ต่างหู

ทองคำขนาดมหึมาปานวงล้อไฟของนาจาก็คงเหลือเพียงข้างเดียว น้ำตาผสมน้ำมูกเประโอบหน้า ขณะที่ปากยังขยับไม่หยุด "เจ้าต้องช่วยนำชายของเจ้านะ...นี่ถึงชีวิตคนเสียวนะ!"

ทันทีที่เห็นเชิงสือ นางก็โถมตรงไปคร่ำครวญราวกับจะขาดใจ คนทั้งหมดได้แต่เบิกตามองกำปั้นสองข้างที่ใหญ่ดุจโหลสุราทุบลงบนหน้าอกที่อิมหนาของนางเอง บังเกิดเสียงท่มหนักชวนพรันพรัง ขณะเดียวกัน นางก็ไม่ลืมเจียดมือมาทูปบุตรชายดังตบๆ ต่อให้เชิงสือรูปกายกำยำก็ยังถูกทูปจนชวนเซไปหลายก้าว

เชียวฮูหยินเห็นแล้วมูมปากเต้นกระตุกไม่หาย ในใจคิดว่า *น่าเสียดายที่แม่สามีมาเกิดพลาด หากเกิดเป็นบุรุษจะต้องเป็นแม่ทัพที่ห้าวหาญผู้หนึ่งแน่* นางคิดพลางถอยห่างอย่างระมัดระวัง เพื่อมีกำปั้นหลงมาทำร้ายถูกผู้บริสุทธิ์ ใครจะรู้ว่าพอหันหน้ามา กลับเห็นบุตรสาวขยับหลบเข้ามาดมด้วยท่วงท่าที่เหมือนกับตนไม่มีผิดเพี้ยน ทั้งยังหันไปพูดบางอย่างกับอาจู้ ท่ามกลางความซุกมุ่นไต่ยมเพียงไม่กี่คำว่า "ท่านย่าควรไปเป็นแม่ทัพ..." ถ้อยคำยังคงกล่าวไม่จบ บุตรสาวก็ถูกอาจู้ดึงไปหลบที่ด้านหลังแล้ว

เชียวฮูหยินตะลึงงัน

อาจู้เห็นสถานการณ์วุ่นวาย เดิมคิดจะดึงตัวอวีไฉ่หลังออกจากห้อง ทว่าตอนนี้อวีไฉ่หลังกำลังคึกคักตื่นเต้นถึงที่สุด จะยอมไปได้อย่างไรเล่า

อาจู้ตั้งแล้วไม่ขยับ เห็นเด็กสาวชดชุกเข้ามาดมพลางประคองซามยาไว้แน่น ร่างเล็กๆ ยังสันสะท้านนิดๆ ด้วย อาจู้จึงเข้าใจไปว่าเด็กสาวตกใจจนตัวสั่น ทั้งคิดว่าตอนนี้นางใกล้จะหายป่วยแล้วไม่ควรออกไปตากลม นายหญิงเองก็ไม่ได้สั่ง ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่ขายหน้าคือฮูหยินผู้เฒ่าเชิง อาจู้จึงไม่เจ็บไม่คันแต่อย่างใด

ขณะที่อาจู้กำลังเปลี่ยนความคิดอยู่นั้น อวี๋ไฉ่หลังก็ฟังเบาะแสจากเสียงคร่ำครวญของซูหยินผู้เฒ่าเจิงออกแล้ว จึงนำมาปะติดปะต่อกับอดีตบางช่วงที่อาจู้เล่าตั้งแต่ครู่ก่อน จนไล่เรียงต้นสายปลายเหตุได้กระจ่างในที่สุด

ซูหยินผู้เฒ่าเจิงสกุลเดิมแซ่ต่ง เมื่อครั้งที่บ้านเมืองระส่ำระสายหนัก คนสกุลต่งที่หนีกันหนี ที่ตายก็ตาย มีเพียงครอบครัวน้องชายคนเล็กของซูหยินผู้เฒ่าเจิงที่ทนทายาดจนกระทั่งเจิงสี่อรุ่งเรืองขึ้นมา สกุลต่งจึงใช้ชีวิตโดยพึ่งพาสกุลเจิงมานับแต่นั้น

น่าเสียดายที่ร่องนิ้วมือของเซียวซูหยินขีดสนิทยิ่ง เงินทองที่ตกถึงมือซูหยินผู้เฒ่าเจิงจึงไม่มากมาย ซ้ำยังรั่วไหลไปให้สกุลต่งอีก ดังคำกล่าวว่ามีมอปลาให้มีผู้สอนวิธีจับปลา เพื่อให้สกุลต่งพลอยได้หน้าได้ตามากๆ ซูหยินผู้เฒ่าเจิง 'ผู้ชาญฉลาด' จึงสั่งให้เจิงสี่หาหน้ที่การงานแก่น้ำชายสกุลต่ง น่าเสียดายที่น้ำต่งทั้งอ่านหนังสือไม่ออก คำขายไม่เป็น ซ้ำยังรังเกียจว่าทำไ้ไรนาเหนือยากได้ดอกผลซ้ำ จึงล้มไม่เป็นท่าอยู่ข้างนอก ครั้งแล้วครั้งเล่า

สุดท้ายเมื่อสองสามปีก่อนซูหยินผู้เฒ่าเจิงได้ยื่นว่าการศึกแนวหน้าเริ่มผ่อนคลายลงตามลำดับ จึงบังคับให้เจิงสี่หาตำแหน่งในกองทัพให้น้ำต่ง คิดว่ามีหลานชายคอยดูแลอยู่ คงจะไม่ถูกผู้อื่นข่มเหงอีก ประกอบกับเซียวซูหยินก็ไม่มีข้ออ้างจะบอกบัดแล้ว

จริงดังที่คิดไว้ สองปีมานี้ น้ำต่งหาเงินได้มาก ยึดเอายึดหลังตรงได้เสียที ยังสามารถส่งข่าวถึงพี่สาวเป็นระยะว่าเจิงสี่สองสามมีภรรยาจับเคลยยึดสิ่งของได้รับบำเหน็จรางวัลเท่าใด ซูหยินผู้เฒ่าเจิงนับวันยิ่งกระหิ่มีได้ใจเอะอะก็เรียกร่องเงินทองที่นาจากบุตรชาย พี่สาวกับน้องชายคู่นี้ไม่รู้ใช้ชีวิต

สุขสบายมากเพียงใด

เดิมทีช่วงไม่กี่วันนี้สูฮยินผู้เฒ่าจึงกำลังรอน้องชายกลับมารายงานความเจริญก้าวหน้าล่าสุดของบุตรชายนาง ใครจะรู้ยังไม่นั้นรอคนกลับมา กลับรอได้ข่าวร้ายเรื่องหนึ่ง ที่แท่น้ำตงยกยกอภุทโธปกรรมกับเสปียงกองทัพไปขายข้างนอก บัดนี้เรื่องแดงออกมาจึงถูกฟ้องคดีแล้ว

ข้อหาเยี่ยงนี้ต่อให้ลดโทษก็ต้องถูกริบทรัพย์ คนในบ้านตกเป็นทาสหลวงไม่พอ ตัวการยังต้องถูกประหารกลางตลาดด้วยการบั่นเอว

ทันทีที่ได้ยินข่าว น้ำสะไ้ตงก็พาลูกสะไ้มาร้องขอความช่วยเหลือสูฮยินผู้เฒ่าจึงฟังแล้วหวิดจะลมจับ ด้วยเหตุนี้ 'โนบิตะ' ฉบับหญิงชราจึงปรี๋มาหา 'โตราเอมอน' ที่แต่งภรรยาแล้วและไม่ค่อยจะอยู่ในโอวาทนัก

จึงสื่อท่มพละกำลังซึ่งเหี้ยมหาญเป็นที่หนึ่งในกองทัพมาบัดฝ่ามือใหญ่ของมารดาออกไป ก่อนเหลียวมองภรรยาแวบหนึ่งอย่างรวดเร็ว เห็นแววตาของเซียวสูฮยินวูบไหวนิดๆ การเคลื่อนไหวเพียงชั่วขณะเดียวนั้นถึงกับถูกอวี่ไฉ่หลังเห็นเข้าอย่างจัง เด็กสาวคิดในใจว่า *ฉากสำคัญมาถึงแล้ว*

จึงสื่อสุดหายใจเข้าลึกๆ สะบัดแขนเสื้อที่ยับย่น ค้อมกายค่านับมารดาแล้วทรุดเข่าลงไปตรงๆ นัยน์ตาศพคัมมีหยดน้ำขังคลอ อวี่ไฉ่หลังชมดูฝีมือการแสดงนี้พลางอุทานในใจว่า *ยอดเยี่ยม* จากนั้นจึงสื่อก็ถอนหายใจยาวด้วยความทุกข์ตรม "ท่านแม่! เรื่องนี้เมื่อเข้าขำได้ยื่นบารายงานแล้ว เดิมคิดจะแจ้งท่านแม่ แต่...แต่ไม่รู้จะเริ่มพูดเช่นไรดีจริงๆ..."

ชิงซงมองฟ้าอย่างอัปจนถ้อยคำอีกครา นางรู้ว่าได้ทำสามารถเสร็จเวลาได้ราวกับเวลาจริง เห็นกันอยู่ว่าเร่งมาเยี่ยมบุตรสาวแต่เข้าตู่ ทว่ายังคงประเมินความไวในการเคลื่อนไหวของน้ำสะไ้ตงกับลูกสะไ้เก่าๆไป จึงได้ถูกสกัดอยู่ที่นี่ ท่านจะพูดปดก็พูดให้รัดกุมหน่อยได้หรือไม่ ช่างเสียแรง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3dXEgVw>